

Ánh Sáng Của Đêm

Contents

Ánh Sáng Của Đêm	1
1. Chương 1: Tôi Là Kỹ Nữ	2
2. Chương 2: Kể Kỳ Lạ	3
3. Chương 3: Nụ Cười	7
4. Chương 4: Tiểu Bảo Bảo	10
5. Chương 5: Mẹ	12
6. Chương 6: Tại Sao?	15
7. Chương 7: Hắc Là Kể Kỳ Lạ	17
8. Chương 8: Như Ý	19
9. Chương 9: À Quên Cô Là Kỹ Nữ	21
10. Chương 10: Lá Thư, Mĩ Nhân Và Anh Hùng	23
11. Chương Ngoại Truyện : Bức Thư	25
12. Chương Hồi 2 Chương 1: Vô Diện	27
13. Chương Hồi 2 Chương 2: Danh Nữ Liều Như Ý	28
14. Chương Hồi 2 Chương 3: Cái Gọi Là Trời Phạt	30
15. Chương Hồi 2 Chương 4: Dũng Khí Của Chờ Đợi	32
16. Chương Ngoại Truyện 2: Tản Mạn Về Vô Diện	34

Ánh Sáng Của Đêm



Giới thiệu

Hôm nay, ngày đầu tiên bán thân. Cô gặp phải một gã kỳ lạ. Sự kỳ lạ của hắn không ngừng thu hút

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-sang-cua-dem>

1. Chương 1: Tôi Là Kỹ Nữ

Ngày hôm đó gió rất nhiều. Gió như thổi tan tất cả. Mặt đất. Cát. Cây cỏ... Và cả cô. Không muốn bị nhúng chìm? Không muốn nhuộm màu bùn dầy ngày ngày tắm mình trong đó. Vậy thì... đừng sống. Đứng chứ. Ngày đó cô hai mươi. Đấy phải là ngày đẹp nhất của con gái đứng chứ? Tại sao với cô lại thành ra như thế? Đứng lặng nhìn ánh hoàng hôn dần tắt. Có lẽ lòng cô cũng dần tắt như vậy chăng? Thân ảnh mong manh đứng giữa sườn núi mặc gió gào thét. Lòng muốn gió mạnh chút. Đủ mạnh để thổi cô đi cùng. Gió thật tốt. Thật tự do. Đứng không?

Thân ảnh bé nhỏ như chìm trong tấm vải trắng ngần. Cô như thể lọt thỏm trong chính bộ y phục của mình. Không trang điểm. Không bôi tóc. Không cười. Chỉ đứng đó. Thẩn thờ. Vô hồn ôm lấy cần đàn của mình. Cô có đẹp không? Không. Đứng chứ. Họ sẽ không cần cô đứng chứ? Có sẽ thoát đứng chứ? Nhưng cô thoát thì sao? Mẹ cô sẽ thoát ư? Không muốn nhưng phải làm. Phận con gái vốn đã rẽ rúng. Phận con gái như cô càng rẽ rúng. Đứng chứ? Dành lại sự thiêng liêng cho người mình yêu. Dành sự trong trắng về nhà chồng. Một ước mơ bình thường và cao đẹp với bất cứ cô gái nào. Nhưng thật buồn cười với đứa con của một kỹ nữ đứng không? Cha là ai? Ngay câu hỏi ấy chính mẹ cô còn không trả lời được nữa cơ mà. Không ai lựa chọn được cha mẹ ình. Đứng không? Hận bà không? Không. Ghét bà không? Không. Vì sao? Chẳng phải đó là mẹ sao? Bà cần sống chứ. Bà cần tôi sống cùng bà nữa mà. Sao lại giận một người hi sinh cả mạng sống sinh ra ta? Sao lại ghét cái người đã bán rẻ bản thân để nuôi dưỡng ta. Có trách... thì trách ông trời bất công đứng không? Cô hằng mong. Mong ông trời bỗng nhàm chán. Nhàm chán đến nỗi thương xót. Thương xót cho cô và mẹ mình. Cho cô không phải như mẹ. An an bình bình sống như một cô gái bình thường. Nhưng không, đứng chứ. Ông không nhàm chán đến mức đó. Ông chỉ làm việc thú vị hơn theo cách của ông đứng chứ? Mọi nỗ lực của mẹ con tôi đều bị ông xem là đồ chơi đứng chứ. Ông vui vẻ ngồi trên đài cao hát hết tất cả hy vọng của mẹ con chúng tôi vào đất chứ gì? Hàng lệ chảy vào trong tim. Hôm nay. Ngày cô tròn hai mươi. Lần đầu đi tiếp khách. Gió không ngừng gào thét.

Những căn liễu tạm bợ. Dân du mục? Thật buồn cười. Vậy là lần đầu tiên sẽ là với người mà có lẽ cô còn chẳng biết nỗi đó là ai? Từ đâu đến? Đi khi nào? Thật... rẽ rúng. Tự cười giễu mình. Lê chân theo đoàn kỹ nữ bước vào liễu chính. Một đoàn đàn ông cục mịch vũ phu. Mặt mày bặm trợn. Sát khí hăng sâu trông đôi mắt. Thoáng hốt hoảng. Nhưng lại phải bình tâm. Ai cũng phải cười. Ai cũng phải ngọt ngào xà vào lòng một người đàn ông. Dịu dàng nũng nịu. Còn cô? Cô cũng phải vậy ư? Xà vào lòng một ai đó không quen. Rồi sau đó... sau đó... lại tự cười. Định bước theo dòng người thì bị ngăn lại. Một gã có vẻ lém lỉnh. Hắn nhìn cô. Đánh giá từ trên xuống bằng cặp mắt khiếm nhã. Vừa nhìn vừa xoa cằm như đang đo suy nghĩ. Hạ lưu. Tay siết chặt cây đàn. Tiếng gỗ vỡ vụn trong kẽ tay cũng như tiếng con tim vỡ vụn. Hắn nhìn. Ánh nhìn làm cô cảm thấy mát mát. Mặt cuối gằm lắng nghe bị thương dấy lên từ tận đáy tim. Hắn cười. Bất cười. Vỗ tay một cái thật to. Sảng khoái cười.

- Tốt. Chọn cô ta.

Đám đông bắt đầu hòa theo.

- Cô ta? Chắc chứ?

- Chắc! Ít nhất thằng nhãi kia không bị nàng ta nuốt chửng.

Sau câu đó bọn họ cười xòa lên. Cô ngơ ngác không hiểu. Chỉ biết gã kia nắm tay cô lôi đi. Bỏ mặc sau lưng là tiếng cười cợt khiếm nhã của lũ con trai kia. Càng đi càng vắng. Nhanh như vậy ư? Trước mắt cô là một cái liễu. Là ở đây ư? Cô phải làm gì? Trước tiên phải nói gì? Có cần hầu rượu không? Có cần hát không? Có cần phải lấy lòng khách không? Không biết. Cô hoàn toàn không biết phải làm gì. Nếu bảo cô ca hát múa lượn cô còn hiểu. Nhưng hoạt động bên trong thì... cô không biết. Nhắm mắt, tay lại bầu vào đàn. Bất máu. Vạt áo phủ lấy đôi tay hơi đỏ vì máu. Hắn vào trước cô theo hắn vào. Ở trong liễu còn một người nữa. Mái tóc dài xòa tung một màu đen nhánh trên nền áo trắng. Toàn thân nồng mùi rượu. Chân vắt lên án thư. Tay còn nắm chặt bình rượu. Toàn thân rữ rượi. Say. Là một kẻ say. Không phải lần đầu cô gặp kẻ say. Chỉ là... đáng say của người kia ... sao bị thương thế. Nhìn như vạn vạn đau thương. Tay còn lại siết chặt một vật gì đó như cô đang siết chặt đàn của mình. Đến bất máu. Phải. Tay hắn bất máu.

- Đây là huynh đệ tốt của chúng tôi. Ừ thì... cô chăm sóc anh ta nha. Hắn bị bệnh.... Tương tự vợ nhà thành bệnh. Cô đáng người cũng có vẻ giống vợ hắn ở quê nhà. Ừ thì.. Tối nay cô có thể làm Như Ý được không?

- Như Ý? Tên thật đẹp.
- À... là ... tên vợ của hần.... Cô có thể...
- Tôi là Như Ý.

Hần trợn mắt nhìn tôi. Tôi cười chỉ gả nằm trên vắn án.

- Đây là chồng tôi. Đúng chứ?

Hần lại ngẩn người. Rồi lại hiểu tôi muốn nói gì. Vậy là lại cười bỏ đi. Cửa liều vừa khép. Lòng tôi lại chùng xuống. Cùng là nữ nhi. Nhìn kia. Ai kia được yêu thương. Ai kia được tương tư đến tâm thần điên đảo. Còn cô? Ai sẽ yêu cô? Ai sẽ vì cô tầm thần điên đảo. Say cũng hay. Quên tất cả. Đúng không. Nhẹ ngồi cạnh. Rót một chén rượu. Cạn chén. Người say. Ta cũng say. Một chén. Lại hai chén. Tự uống. Tự hỏi khi nào say? Sao càng uống càng tỉnh. Càng tỉnh càng đau. Nâng chén thứ bao nhiêu không nhớ. Rượu chưa kịp chạy xuống miệng. Một đôi tay chụp lấy chén rượu. Nhẹ hạ chén. Trong liều đèn đã tắt. Chỉ có ánh trăng loang lỗ xuyên qua. Toàn gương mặt phủ trong màn đêm chỉ có đôi mắt sáng như ánh sao. Đôi mắt tha thiết nhìn cô. Giọng khẽ run rẩy

- Như ý?
- Ừ! Thiếp đây. Thiếp đến tìm chàng.
- Nàng tìm ta? Nàng thật đến tìm ta?
- Phải. Thiếp nhớ chàng.

Hần khóc. Ôm cô mà khóc. Vòng tay siết cô càng chặt. Cứ như chỉ khê buông tay. Thân ảnh này sẽ biến mất. Hần như vậy là cô đã thành công? Tự khen lấy bản thân mình sao mà bản lĩnh. Lần đầu ra trận cũng không làm mất lòng khách. Hần vẫn ôm chầm lấy cô. Chỉ là... hần khê nói. Như cho cô nghe. Nhưng cũng như cho chính hần nghe. Một lời tự nhủ hay gì đó. Không biết.

- Như ý. Nàng ở đây. Vậy là ta đang mơ. Mơ cũng được. Say cũng được... ở lại cạnh ta. Được chứ?
- Được. Thiếp ở cạnh chàng.
- Thật?
- Thật.
- Cũng đúng. Mơ mà. Sau cơn mơ. Nàng sẽ đi đúng chứ? Nàng sẽ lại là thê tử của người khác. Đúng chứ?
- ...

Hần nói gì? Cô không hiểu? Hần lại nói tiếp. Có lẽ rượu đã khiến hần lú lẫn bất phân hư ảo. Hần nói hần mơ. Và cô là thê tử trong giấc mơ của hần. Cô đành làm thê tử trong mơ của hần. Hần nắm bắt đủ thứ. Nhưng giọng nói cứ lạc đi vì rượu. Cô chẳng nghe ra điều gì. Sau đó cô cứ tiếp tục làm thê tử của hần tới những bước cuối cùng. Và rồi... trước khi chìm vào giấc ngủ. Hần cũng nói một câu ra hồn. Cô nghe rất rõ. Một câu “Như Ý. Xin lỗi.”

2. Chương 2: Kẻ Kỳ Lạ

Ánh trăng vẫn lơ lửng trên đỉnh liều. Cô ngồi thờ trên tấm chăn dày. Lạnh thật. Muốn chạy đi lấy thêm áo ấm. Nhưng lại bị ai kia ôm chặt. Dù đã say ngủ. Hần vẫn nhúu chặt mày. Mặt mày có vẻ đau đớn. Nhìn hần vậy cô cũng không nỡ gạt tay hần. Mặc cho hần siết chặt eo khiến nó đau nhói. Đang đắn đo suy sết có nên chui vào chăn ôm hần ngủ kiếm chút hơi ấm? Nhưng chưa kịp làm gì thì hần đã lơ mơ tỉnh. Mí mắt hần khê co giật. Sắp tỉnh rồi. Say thì phải tỉnh. Không có gì lạ. Là phản ứng của hần. Trợn tròn mắt nhìn cô. Nhìn hần. Nhìn y phục cả hai rải rác. Lùi vào góc liều. Mặt dần ra. Mắt ngửa lên đếm sao. Miệng há to đủ nhét một con gà. Tình hình này... hơi bị ngược nhỉ. Hần đếm chắc cũng được vài trăm ông sao rồi

nhỉ. Gương mặt hết xanh thì trắng. Hết trắng lại đen cứ như con tắc kè trông vô cùng thú vị. Chán chê. Hấn cúi đầu nhìn cô. Cô không thấy rõ mặt nên không đoán được hấn đang nghĩ gì. Hồi lâu hấn lên tiếng trước

- Cô... là ai?

“Ta là Như Ý” cô nói ra câu này. Hấn sẽ giận? Vui? Hay gì khác. Cô rất muốn thử. Nhưng nhớ lại vẻ mặt đau khổ của hấn khi nhắc đến Như Ý. Cô lại không nỡ. Nhưng bảo chính cô ung dung nói với hấn cô là kỹ nữ ở Mộng Liên Lâu cô lại càng không nỡ. Thế là cô im lặng. Lặng lẽ bước ra nhặt từng mảnh y phục của mình. Hấn cũng không hỏi dai. Chỉ nhẹ bước. Hấn cũng lặng lẽ mặt y phục của hấn. Sau đó lại thắp đèn. Hấn bé nhỏ hơn cô tưởng. Một anh chàng có vóc người thư sinh đã đành. Gương mặt lại tuấn tú nho nhã. Nhưng không hiểu sao. Phản phát trong hấn có nét vương giả quý phái toát lên sau mỗi cử chỉ. Từ cách đi. Cách thắp đèn cách cười. Cô lẩn lộn trong chốn lầu xanh. Có dạng người nào chưa gặp qua. Nhưng có lẽ hấn là kẻ mang nét quý phái nhất mà cô đã từng gặp. Lại ráp hấn với đám cùng đoàn với hấn. Cô thật không hiểu nổi làm sao họ có thể đi chung?

- Vương Nhất Trung.

Cô ngẩn người nhìn lại. Hấn lúc này đang cúi người lục lọi cái gì đó. Thấy cô không trả lời hấn lại tiếp.

- Đó là tên của tại hạ. Còn tiểu thư? Mạo muội xin hỏi... xưng hô thế nào?

Kỹ nữ, tiện nhân... người ta vẫn thường gọi cô như thế. Nhưng còn tiểu thư? Có phải quá phô trương? Cô cũng có ngày được gọi là tiểu thư? Đang ngẩn người thì hấn đã ngồi trước mặt. Giơ tay đưa cho cô một chén nước.

- Giải rượu. Nhứt đầu đúng chứ. Người cô có mùi rượu.

- ...

Cô lặng lẽ uống. Hấn nhẩn nại nhìn cô uống cạn chén rượu. Nụ cười dịu dàng vẫn nở trên môi hấn. Cô cố nặn một nét khinh bỉ trên mặt hấn cũng không có. Tại sao lại....

- Đỡ đau đầu? Vậy có thể cho tại hạ biết quý danh rồi chứ? Tiểu thư?

Cô choáng váng với cái cách xưng hô ấy. Cố lẽ vì ánh mắt chân thành không gợn một chút giấu cợt này làm cô bị ảo giác rằng chính mình là một tiểu thư chăng? Bỗng giây phút đó cô tự ảo tưởng rằng mình là một vị tiểu thư thật sự. Xứng đáng được tôn trọng. Xứng đáng được yêu thương. Cô rụt rè e thẹn như một thiếu nữ mới lớn. Run rẩy.. đáp lời.

- Lưu Thi Thi.

- Lưu Thi Thi. Thi Thi. Tên đẹp lắm.

Hấn cười. Nụ cười của hấn khiến cô choáng váng. Nụ cười hấn vừa tắt hấn cau mày. Có vẻ đang suy tư. Nhưng nét suy tư ấy lại làm hấn càng thêm động lòng người. Hấn nghiêm túc đào đầu ra thêm một cái chén. Hấn đặt chén lên bàn. Rót đầy hai chén rượu. Ngồi đối diện cô. Mặt vô cùng nghiêm túc.

- Lưu Thi Thi. Được rồi chúng ta cùng nhau uống rượu.

- Hả? Không phải người mới đưa thuốc giải rượu cho ta sao? Sao bây giờ lại bắt ta uống rượu tiếp.

- Sao lại không?

- ...

Thì ra hấn cũng như vậy. Như những người khác. Vậy mà trong một khoảng khắc cô còn nghĩ hấn khác biệt. Nghĩ vậy cô lại tự cười mình.

- Cô biết uống rượu. Đúng chứ?

- Phải

Cô vừa đáp vừa nâng chén rượu lên uống cạn.

- Tôi đưa thuốc là để cô bớt đau đầu. Cô muốn uống rượu. Tôi cũng thế sao hai ta không cùng nhau uống rượu như vậy chẳng phải hay hơn sao.

Cô muốn uống? Có sao? Ngẩng mặt nhìn hắn. Hắn nhàn nhã xoay chén rượu trong tay. Mắt lướt qua cô. Qua chén rượu của cô. Rồi uống cạn chén của mình. Lại từ tốn rót hai chén rượu đầy. Tay cầm chén chạm nhẹ vào chén cô như kính rượu. Lại nhẹ nhàng uống. Hắn uống. Cô cũng uống. Một chén lại hai chén. Tườ lượng hắn không tồi. Nhanh chóng một vò rượu nhẵn sạch. Ai tin nổi hắn vừa mới tỉnh rượu. Còn cô. Mẹ khi mang thai cô mà cũng chẳng biết. Vẫn ngày đêm hầu rượu khách. Nên có thể nói từ nhỏ cô đã tắm mình trong rượu. Đã vậy sinh thành trong kỷ viện. Nếu không có tườ lượng khá rất dễ bị chuốc rượu. Cũng vì vậy dù chưa phải ngàn ly không say nhưng cũng đủ hạ gục một nhóm người. Hắn một chén. Cô lại một chén. Canh giờ cứ trôi hững hờ. Đến khi cô chệnh choáng say thì ngừng lại. Không phải vì cả hai không muốn uống mà là không thể uống nữa. Tất cả rượu trong liều điều bị uống cạn. Sau khi vắt giọt cuối cùng của vò rượu thứ tám. Hắn khẽ nhếch môi mỉm cười. Đưa tay nghịch nghịch vò rượu

- Hết rồi.

- ...

- Kỳ này chắc chắn sẽ bị giận đây...

- Tại sao?

- Vì ta và nàng đã uống hết số rượu mà A Lượng để dành suốt ba tháng mà....

- A lượng? Đây không phải rượu của người?

- Nếu là của ta ta có cần vất vả tìm kiếm không?

- Nếu không phải là của người sao người còn uống?

- Chẳng phải vì nàng nhìn rất buồn ư?

- ... ta?...

- Phải. Nhìn nàng cứ như muốn khóc nhưng khóc không được vậy. Nên ta mới mời rượu nàng. Không biết nàng đã thấy khá hơn chưa?

- Ta... tại sao? Tại sao lại quan tâm ta có khá hay không?

- Vì nàng buồn.

- Ta... người có biết ta là ai không.

- Có thể đoán được.

- ...

- Nàng là cầm sư.

- Hả?

- Đó. Chẳng phải là đàn tranh sao?

- Là đàn Koto.

- Oh là vậy à.

- ...

- Vậy đánh đàn cho ta nghe đi,

- Ta không làm việc vô nghĩa.

- Ta mua. Nàng bán nghệ. Ta mua nghệ. Một bản đổi một bạc.

- Được. Người đừng hối hận.

Cô không hiểu nổi hắn. Cũng chẳng muốn hiểu. Một bản một bạc. Cô sẽ đánh những bản cực ngắn. Thậm chí không rõ âm sắc. Chỉ khảy vài đường cho có lệ lại quay người cười chờ thưởng bạc. Sinh ở kỹ viện không xảo không sống được. Là tự hắn nói muốn mua. Cô cứ bán. Cung đàn vừa ngân vài âm lại im bạc rồi lại ngân lên vài âm. Cứ mỗi lần im bạc lại có một nén bạc để xuống. Không lâu trên bàn. Bạc chất như núi. Hắn lại im lặng. Cầm một túi bạc đổ một cách không thương tiếc. Nhìn cô. Nét cười vẫn lưu trên đáy mắt. Hắn nhàn nhả nói như thể không có việc gì.

- Hai trăm lượng. Đánh một bản thật sự.

Cô cười gượng. Nghiêm túc khảy một khúc. Tiếng đàn vừa trong trẻo ngân vang theo gió lang khắp nơi. Tiếng đàn xuyên qua từng kẽ lá. Len lỏi vào từng bức liêu. Nhạc đang cao trào. Một tiếng gầm đầy thống giận vang lên.

- Thằng nhãi. Im mồm cho ông ngủ.

Tiếng hét làm cô hoảng ngừng bạc tiếng đàn. Hắn thì cười giả lả.

- Ngủ! Thật ngủ chẳng. Hay lão đây phá chuyện tốt của người

- Tiểu tử thôi. Mi....

- Rồi rồi... lão đây im.

Đưa ngón tay lên miệng ra hiệu cho cô ngừng. Cô cũng chẳng còn can đảm khảy đàn. Hắn cười. Nụ cười như hoa nở giữa mùa xuân. Tươi mát. Ngón tay thon dài đặt trên miệng. Gương mặt lập lòe giữa ánh nến. Không hiểu sao lại làm cô cảm thấy có cái gì đó nẩy nở. Hắn kề sát lại cô. Càng gần càng làm tim cô như loạn hơn cả. Hơi thở gần như ngưng đọng trong giây phút này. Hắn tiếng lại gần hơn. Gần đến nỗi cô có thể nghe hơi thở đều đều của hắn phả vào tai. Một trận ngứa ngáy tỏa ra khắp da thịt. Hắn dùng giọng rất nhỏ. Như thì thào bên tai, tiếng thì thào lại làm lồng cô dâng trào nhiều xúc cảm kỳ lạ.

- Nàng có biết khảy đàn về đêm sẽ thế nào không?

- Th... thế nào.

- Sẽ dụ rắn tới.

Cô sợ rần. Nghe tới tên nó cô bỗng thấy khí lạnh từ gáy chạy dọc toàn thân. Hắn lại nhìn cô. Nhưng phút chốc gương mặt bỗng trắng bệch cực kỳ nghiêm túc nhìn về phía sau lưng cô. Cô bỗng cảm thấy lưng mình nhột nhột, lại có cảm giác có cái gì đó đang nhìn mình. Một đôi mắt dã thú. Hắn tròn tròn mắt hét toáng lên

- Rắn kia.

Một tiếng thét thanh thúy vang lên. Các liêu xung quanh bỗng lên đèn la hét hai người. Còn cô thì run rẩy trong lòng hắn. Cô không biết bằng cách nào mà mình nhảy vào lòng hắn. Hai người phút trước còn đối diện nhau. Cách cả một cái bàn còn có cây đàn Koto ở giữa. Vậy mà giờ cô lại nằm lọt thỏm trong lòng hắn. Ngực hắn run run. Cô ngẩng lên. Hắn nén cười. Nén cười đến ngực run run lên. Cửa liêu mở lên. Một toán người đứng ngoài. Mặt đỏ tai tím hướng hai người chuẩn bị sỉ vả. Động tác khê dừng lại vì động tác của cả hai. Hắn lại nghiêm túc đưa tay lên miệng. Bọn người kia bỗng chốc đỏ mặt khép cửa liêu. Lúc này cô mới ý thức được tư thế mờ ám của hai người. Tức đê vỡ bờ. Cô nhào ra đánh hắn túi bụi. Dồn hết sức bình sinh mà đánh hắn. Hắn lại cười đến trâm hoa đua nở. Cô càng đánh hắn mạnh hơn. Chỉ là lực của cả đời của cô không đủ gãi ngứa cho hắn. Hắn hê hân nắm chắc tay cô. Trong dáng vẻ thư sinh như hắn lại nắm cô bằng một loại lực đạo mà cô không tài nào vẫy vùng được. Lại cười nhìn cô

- Khá hơn chưa?

- ... khá hơn cái đầu của người. Người dọa chết ta. Người .. Lừa ta... chiếm ... ta... người....

Cô ghen hòng vì tức giận. Lần đầu cô tức tới như vậy. Vừa tức vừa sợ vừa tủi. Nước mắt như trực tuông trào. Hắn nhẹ nhàng xoa khóe mắt cô.

- Như vậy mới đúng. Lúc này mới thấy cô thực sự sống.

- Người nói nhả cuội gì vậy?
 - Nhìn cô khi này vô hồn như chết rồi ấy. Sinh động như vậy mới là người sống chứ.
 - Ta là người chết khi nào?
 - Lúc nào cũng vậy.
- Hắn vừa dứt lời. Tay gôm nữa số bạc đang rải rác khắp nơi bỏ vào túi. Cô thấy hắn như vậy tức khí hét lên
- Người làm gì?
 - Nãy giờ nàng chưa đàn hoàn chỉnh một khúc nào cả. Như vậy chỉ xứng nhận nữa số bạc. Đúng chứ
 - Người... khi nãy người không nói vậy?
 - Ta có nói sẽ cho người một bản một bạc. Người lại không chịu đàn ra hồn một bản. Niệm tình người với ta thân thiết một đêm ta cho người một nửa vậy phải chăng là hợp tình hợp lý.
 - Người....
 - Sao hả? Không biết nói gì?
 - Ta...
 - Có muốn kiếm thêm không?
 - Dĩ nhiên là muốn
 - Vậy thì đàn tiếp.
 - Ở đây đàn không được. Người thấy rõ mà.
 - Ai bảo nàng đàn ở đây. Theo ta.
 - Đi đâu?
 - Đàn
 - Đàn?
 - Trăng đẹp thế này cơ mà.

3. Chương 3: Nụ Cười

Đúng vậy. Ánh trăng đêm nay rất đẹp. Tròn vành vạnh không một vết khuyết. Ánh trăng treo lừng lờ trên đầu. Xung quanh là muôn vàng vì sao lấp lánh. Cô ngồi sau một phiến đá khá bằng. Hắn trải khăn bày dụng cụ pha trà. Con hắc mã nằm phục bên cạnh hắn. Vô lý. Với dáng vẻ thư sinh là thế. Cố cứ ngỡ việc pha trà, thưởng nguyệt phải được hắn thể hiện một cách thanh tao nho nhã đến xuất thần chứ. Sao lại bị hắn làm thành cái bộ dáng này. Cô nhìn đám lá trà bị hắn đun khô quắt queo mà trong lòng thầm thương cảm cho lá trà. Động tác thì vụng về đến phát khóc. Lại không có một chút nho nhã trầm tĩnh. Thật... sỉ nhục nghệ thuật pha trà. Hắn vậy lại lấy làm hãnh diện rót cho cô một chén trà. Là chính cái chén họ dùng để uống rượu ban nãy. Mùi rượu như nuốt chửng vị trà cho ra đời một hương vị đặc sắc nguyên bản của hắn. Cô cười khổ uống một ngụm nhuận giọng. Không hiểu sao lại thấy lòng ấm và ngọt lắm. Cô đàn. Tiếng đàn mang một chút ngượng ngùng e ấp và một vị ngọt đến tận cùng cứ như chủ nhân của nó hiện tại. Khẽ liếc về vị trai trẻ lập dị cạnh mình. Ánh mắt hắn lại thoáng nét ưu tư. Đưa tay nghịch chén trà. Uống trà như nốc rượu. Như nuốt lấy một nỗi niềm nào đó. Thật bất công. Hắn luôn khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm vậy thì tại sao hắn lại làm ra cái khuôn mặt đó khi cô gảy đàn. Hắn im lặng đến đáng sợ. Khúc nhạc chưa dừng hắn đã lục lọi ống tay áo. Một hồi sau rút ra một cây sáo. Khẽ lau lau. Ngắm nghía. Săm sùi. Rồi ướm thử. Hắn muốn hòa tấu. Âu cũng đa tình. Chỉ là.... Giữa khu rừng đang êm đềm trong tiếng

đàn du dương. Vạn vật như say tình lim dim. Bỗng. Một âm thanh xé tai đình ốc nứt toạc bầu trời xuất hiện. Tiếng vang như lời gào rú đánh thức vạn vật lim dim say ngủ của khu rừng già khiến chúng vỡ òa như ong vỡ tổ. Chim có cánh bay loạn bầu trời. Thú có chân chạy loạn trên đất. Cá biết bơi loạn xả dưới hồ. Con thác loáng thoáng thân ảnh của những chú cá ở thượng nguồn lao đầu tuần tiết. Thật ... bi hùng. Gấn gượng đánh nốt cuối cùng của bản nhạc. Bật tai như trời chết. Âm thanh thảm họa ấy không đâu xa xôi mà xuất phát từ cây sáo bằng ngọc hổ phách trong bàn tay thon dài của tên lập dị có sức mạnh phá hoại phong cảnh bậc nhất. Vương Nhất Trung. Cô như dở khóc dở cười. Nên khóc hay cười đây. Cái loại âm sắc này thật rất khó tiêu hóa.

- Kinh khủng quá. Người không muốn nghe ta đàn thì cũng không cần phải hành hạ ta như vậy. Thảo nào người vừa rút sáo ra là chiến mã của người lẫn đường ra giả chết rồi.

Hắn cúi nhìn sang con hắc mã phút trước còn ung dung nằm cạnh say ngủ. Phút này đang cúi đầu vào đóng hành lý vốn dĩ hắn vắt lên người nó. Giờ đây được nó hất xuống đất vùi mặt vào trong. Nhìn sang cô đau khổ bứt tai. Âm ức hắn lại dồn hết sức thổi. Một chuỗi âm thanh kinh khủng vỡ òa. Uy lực gấp mười lần lúc đầu. cô muốn khóc. Con chiến mã giương đôi mắt đăm lẹ đầy ai oán như oán phụ chết chồng nhìn cô. Cô đau khổ lắc đầu. Đầu phải lỗi tại cô đâu. Cô gào thét vang xin hắn. Hắn cuồng nhiệt thổi. Âm thanh mang tính sát thương cực cao. Chút men rượu cuối cùng trong cô bị hắn thổi bay xa tắp tời. Nước mắt giàn giụa cắn răng nói một câu trái với lòng mình.

- Hay! Hay lắm. Người thổi sáo hay lắm. Ta ngưỡng mộ. Cực kỳ ngưỡng mộ.

- Thật chứ?

- T...thật. Lời nói thật từ tận đáy lòng ta.

- Nàng nói thật. Vậy chúng ta hòa tấu nha.

Ầm. Một tiếng sét rền vang. Hòa tấu. Cùng hắn. Chết có lẽ là hạnh phúc lúc này nhỉ. Nhưng nếu hắn nổi điên thổi tiếp với cái kiểu bạc mạng này chắc cả khu rừng sẽ xem cô là kẻ thù thiên cổ mất. Cô cắn răng.

- Được. Nhưng người thổi nhẹ thôi. Nếu không ta theo không kịp.

- Được. Nể mặt nàng biết nhìn tài. Ta sẽ thổi nhẹ chút nếu không sợ nàng theo không kịp.

- Phải... ta thật theo không kịp âm luật của người.

Và rồi cô đàn. Hắn thổi. Hắn thổi quả thật nhẹ hơn. Không bạc mạng nữa. Tiếng sáo chệch nhịp cứ xia chỗ này xọ chỗ kia. Thật phá hoại. Cứ như tra tấn màng nhĩ người khác. Mỗi lần như thế tiếng đàn dịu dàng của cô lại hòa quyện. Dịu dặt. Khiến những tạp âm ấy trở nên mềm mại hơn. Mượt mà hơn. Cũng vì thế cả đoạn tấu khúc trở nên hài hòa hơn. Êm tai hơn. Dù không khác gì mấy những bản nhạc tầm thường nhưng có thể khiến một âm thanh kinh dị hòa thành bình dị âu cũng là một loại thiên tài. Đàn vừa dứt là cô kiệt sức. Chưa bao giờ cô cảm thấy bất lực như lúc này. Chưa bao giờ cô thấy đánh đàn lại tốn sức đến nhường này. Còn hơn cả đánh trận. Khiến công việc thanh tao nhẹ nhàng thành ra căng thẳng và tốn trí lực như thế âu cũng là một loại tài năng hiếm có. Nhạc vừa dứt hắn lại rơi vào trầm mặc. Nhưng không lâu hắn quay người nắm chặt tay cô.

- Hay lắm. Đàn hay lắm. Người thật là thiên tài.

- Ta... - Cô ngưỡng đến đỏ mặt- Ta làm gì có....

- Ha ha. Ngoài đàn ra cô còn biết gì?

- Ta. Dĩ nhiên.. biết rất nhiều... đàn, múa... ..

Hầu rượu. Bán thân. Mua tiếng cười. Sao có thể nói ra được. Cắn chặt môi ngăn cho thanh âm thoát ra ngoài. Hắn mắt sáng như sao siết tay cô đầy phấn khích.

- Múa. Được. Ta thổi sáo nàng múa hòa theo. Được chứ.

Hự. Trọng thương. Trời ạ sao cô ngốc thế, không rút ra bài học gì sao. Hắn... hắn muốn... trời ạ. Hắn thổi nữa cô chết thật. Nước mắt cô giàn dụa.

- Làn này ta thổi thật. không làm nàng đau đầu nữa
- Thật chứ.
- Thật..... chắc vậy.

Cô liếc nhìn con hắc mã của hắn. Nó lắc đầu quẫy quẫy một cách bất lực. Cô như thấy mồ hôi trên áo ướt đầm. Hắn lại xoay xoay cây sáo. Chuẩn bị thổi.

- À ta đánh đàn là giỏi nhất. Múa may không khá lắm cho qua. Cho qua đi.

Hắc mã của hắn cũng gật đầu lia lịa phụ họa. Hắn lại vỗ vai cô an ủi.

- Đừng lo. Không khá thì tập. Ta không ngại. Người cứ tự nhiên.
- Tự nhiên? Là ta đây không thích cứ tự nhiên.
- Đừng sợ múa đi.
- Ta không múa.
- Cứ múa. Ta thổi.
- Có thổi cũng không múa.
- Không múa cũng thổi. Thổi đến khi nào nàng múa mới thôi.

Cô chưa kịp nói tiếp thì con hắc mã của hắn liều mạng ủi cô ra bãi đất trống. Hắn cũng lục đục chuẩn bị thổi sáo. Cô đành đau khổ hòa điệu cùng tiếng sáo của hắn. Hắn thổi đến đỉnh tai nhức óc sỉ nhục màng nhĩ áp chế tinh thần. Cứ vừa lượn người một cái đã bị tiếng sáo làm cho trọng thương. Mỗi lần như thế cô liền xoay người nhìn hắn trợn mắt hăm dọa. Hắn nhún vai đầy vô tội nhìn lại. Nước mắt hòa máu là thế. Và mỗi lần như thế hắn lại đổi bài. Đầu tiên là bi khúc bị hắn thổi thành hoan hỉ ca. Tương tự dần bị hắn thổi thành ngựa phi nước đại. Cứ thổi loạn xạ làm cô không thêm nghe tiếng sáo của hắn nữa mà tùy tiện nhảy một cách bạc mạng. Hắn cũng thổi một cách bạc mạng. Nhạc và vũ khúc như chẳng hề can hệ với nhau. Cô đến phát bực. Chỉ là. Chỉ cần xong một bản hắn lại cho tiền. Tiền nhiều đến hoa mắt. Thế là cô lại cắn răng nhảy dù toàn thân đau nhức vì rất nhiều nguyên nhân. Mà nhiều nhất chắc là do tiếng sáo của hắn. Khi trăng dần tàn. Mặt trời dần ló dạng. Cô không còn sức lực làm trò mèo cùng hắn. Định ngừng. Cuộc sống của kỹ nữ là về đêm. Khi mặt trời ló dạng, người người nô nức đón ngày mới lại là khi các cô dành ỉnh một chút riêng tư. Từ trong bụng mẹ cô đã sống như thế. Lâu dần thành thói quen. Giờ đây cô đang vô cùng buồn ngủ. Chỉ là khi thu lại điệu nhảy cuối cùng hắn bỗng nhiên nghiêm túc. Cái tâm tư bông đùa bay đi đâu mất. Tiếng sáo lại vang lên. Nhưng lần này không còn là tiếng đục khoét màng nhĩ. Mà là một âm thanh ngọt ngào da diết. Sinh ở chốn mà ca múa đã là máu thịt. Ấy vậy mà cô lại chưa từng nghe qua âm điệu của tiếng sáo của hắn là từ bài nào. Chỉ biết thanh âm của nó buồn da diết. Tiếng sáo như mệnh mông vô hạn. Hắn nhắm nghiền mắt lại. Hàng mi khẽ nhăn. Những tia nắng đầu tiên của ngày mới khẽ vuốt lên mi hắn. Ánh mặt trời như một hiệu ứng đặt biệt soi sáng gương mặt khẽ nghiêng nghiêng hòa theo điệu nhạc. Tiếng sáo của hắn đến là bi thương sâu sắc. Cô chết lặng. Nhìn hắn. Sự đau thương trong tiếng sáo làm cô sững người. Trong lòng lại bị tiếng sáo giày xéo. Một nỗi bi thương lan qua từng thớ thịt. Hắn đang khóc. Nhưng giọt lệ của hắn lại vô hình. Giọt lệ của hắn là những cung nhạc. Hắn đang khóc đúng không? Hắn ích kỷ không thổi hết khúc nhạc. Tiếng sáo ngừng ngay khúc bi thương nhất. Một sự hụt hẫng kỳ lạ trôi lên lòng ngực. Hắn từ từ mở mắt. Bắt gặp ánh mắt của cô đang ngẩn ra nhìn mình. Hắn lại mỉm cười. Nụ cười của hắn như chiếu sáng không gian. Một nụ cười sáng lấp lánh không một chút vẩn đục. Không một chút mây đen. Cứ như thể tiếng khóc kia không phải của hắn và tiếng sáo kia chưa từng tồn tại.

Nè. Tại sao. Khi ấy. Người lại cười đến rạng rỡ như thế?

4. Chương 4: Tiểu Bảo Bảo

Cô không ngủ được. Cứ nhắm mắt lại là nghĩ đến hắn. Nụ cười của hắn. Ánh mắt của hắn và những “giọt nước mắt của hắn”. Cái sự lém lỉnh trong hắn. Cái cách hắn thận trọng với tất cả cảm xúc của cô và tất cả. Đúng rồi. Tất cả. Cô nhớ tất cả của hắn. Lần đầu tiên cô nhớ một người như vậy. Cô muốn gặp hắn. Lần đầu tiên cô muốn gặp một người đến như vậy. Lòng bỗng cảm thấy ngọt ngào như ướp đường. Cắt đứt cảm xúc của cô là tiếng ho sặc sụa của mẹ. Cô vội chạy lại đỡ lấy bà. Căn chồi bé nhỏ sắp xệ vang lên tiếng ho khàn đục của bà và tiếng vi vu từ cái quạt rách rưới xua đi cái ôi bức của ngày hè. Gương mặt của mẹ cô dần dần. Bà lại chìm vào giấc ngủ. Chỉ là có lúc bà khê ho. Khê rên đau đớn. Và cô lại khê rơi lệ bi ai.

Ngày thứ hai không ca hát đàn múa nữa mà đi săn. Hắn khinh công không tồi. Phi thân một cái bay phất lên cành cây. Không những thế còn ôm theo cô. Đặt cô trên ấy rồi mình thì đặt bẫy. Họ bẫy được một con hổ rất to. Nó gào thét om sòm. Hắn thì khoái chí ngồi ở một cành cây gần đó. Lâu lâu ném một thứ gì đó xuống hổ. Nơi con hổ bị bắt. Khiêu khích liên tục. Con hổ điên người gầm gú. Hắn thì trên cây hết mực bá đạo trên chộc. Cô thì run người sợ hãi sau mỗi tiếng gầm của mãnh hổ. Cô càng run rẩy hắn càng chọc điên con mãnh hổ khiến nó tức điên gầm gừ mạnh hơn nữa. Mặt mày cô trắng bệch ngồi trên cây mà búng rúng tay chân. Nhưng lúc cô đang điếng người. Hắn không biết tự lúc nào lên qua phía cô. Chụp cô từ phía sau. Cô gào khóc như điên ôm chặt lấy cành cây dưới chân mình còn hắn thì gập bụng cười đến vô lại. Biết bị trêu đùa cô nghiêng người đập hắn một cái. Ai ngờ hắn không phòng bị ngã nhào. Chỉ là thân thủ mau lẹ bám kịp vào cành cây.

- Nữ hiệp cứu mạng.

Cô vội đưa tay định kéo hắn. Chỉ là vừa nắm lấy tay hắn thì cành cây gãy. Cả hai ngã nhào dưới đất cô may mắn rơi trên đất. Hắn bắt hạnh rút xuống hổ. Khi cô bò lại gần miệng hổ thì thấy bộ dạng thảm hại của hắn. Hắn lĩnh nhanh như lạch nhưng toàn thân bê bết còn bé hổ nhà ta thì liều mạng vô lý lấy hắn. Nhìn hắn vừa buồn cười vừa lo lắng. Hắn cứ oai oái cái mồm “đại hiệp tha mạng”. Mà “đại hiệp” ấy có thù tất báo nên cũng rất nhiệt tình vô vàn. Chỉ tội hắn lĩnh nhanh quá. Toàn thân ngoài những vết xước cũng chẳng có gì nguy hại. Con ngựa của hắn thì mặt kệ thản nhiên nằm ngủ. Với tâm thái thấy người hoạn nạn làm vui cô cười đến gập cả bụng miệng thở không ra hơi. Trong khu rừng vang vọng tiếng gầm gừ đầy giận dữ của mãnh thú. Tiếng cười lạnh lạnh của nhi nữ và tiếng gào thét bi hùng của nam tử. Vạn vật kể cả con người điều co mình khiếp sợ với hỗn âm đó.

Lại một ngày mới bắt đầu. Hai người sau khi ai nấy điều vận động đến kiệt sức thì ai về nhà nấy. Cô về nhà thờ của mình hắn về liều trại và mãnh hổ về lại rừng. Chỉ còn niềm vui còn đọng lại.

Chiều tàn. Cả một thôn làng nào nhiệt hẳn lên. Đường như cái tên thợ săn vô dụng cả thỏ cũng không bắt được ngày nào bỗng mang về một con dã thú. chúa tể của rừng già. Một con hổ. không thích nhiều chuyện nhưng giai thoại li kỳ như vậy cũng thu hút sự tò mò của cô. Hôm ấy trên đường đến gặp hắn cô cũng tiện đường tạt vào. Chỉ là.... Cô chết lặng. Cái thân hình ấy. Cái loại hoa văn ấy. Cái vết cắt trên mắt và vết sẹo dài đến lưng ấy. Là nó. Cái con hổ ấy. Dù chỉ mới. Dù nó là ác thú. Nhưng cô lại rất có cảm tình với nó. Chỉ là ... nó đã không còn có thể. Cùng cô, cùng hắn bông đùa. Hay là... phải nói... những ngày cô cùng hắn bông đùa còn bao lâu? Những hạnh phúc này còn bao lâu. Cô nghe am thanh của thời gian bỗng biến đổi.

Khi cô đến nơi hắn đã ngồi đó. Hắn ngồi lặng yên trên tảng đá phẳng. Mặt ngược về phía bầu trời. Hôm nay không sao. Không trăng. Chỉ có gió lạnh lùa vào từng kẽ tóc. Hắn im lặng. Hắn ít khi nào im lặng. Mỗi khi im lặng hắn trông... rất cô đơn. Chuyện con hổ. Có nên nói với hắn không. Nghe xong hắn sẽ phản ứng như thế nào? Sẽ buồn hay sẽ mặc kệ? Hy vọng hắn sẽ buồn. Mà dù hắn có như thế nào thì có liên quan cô sao? Im lặng. Cô lặng lẽ ngồi cạnh hắc mã của hắn. Con hắc mã của hắn cực lười. Cô đến nó cũng chẳng buồn ngo ngoáy. Cứ im lặng ngồi cạnh nó.

- Nó chết rồi - hắn mở miệng.

- Ai?

- Tiểu bảo bảo.

- Ai?

- Con hổ ngày hôm qua đó.

- Ta biết

- ...

- ...

Hắn im lặng. Cho tới khi có một tiếng rên rất nhỏ phát ra từ phía hắn. Tiếng kêu như tiếng một con mèo? Cô tò mò vươn đầu nhìn. Đúng là một con mèo. Một con mèo con. Nhưng kích cỡ thì...

- Đây là...

- Gia quyến của tiểu bảo bảo.

- Nó... lẽ nào

- Bây giờ chúng ta có ba cô nhi.

- Tại chúng ta? Nếu không bị chúng ta giam có lẽ nó đã có sức chạy trốn.

- Đúng.

Cô ngỡ ngàng nhìn hắn. Hắn vẫn giữ nguyên gương mặt nghiêm túc. Cô nhớ mỗi khi ở ký viện. Chỉ cần bọn cô làm sai cái gì chỉ cần nói một câu thần chú “lỗi tại thiếp...” “lỗi của chúng ta...” Tất cả lỗi lầm sẽ được bỏ qua. Chẳng những vậy ngược lại còn được chiêu chuộng mua sắm đủ điều. Chiêu này trăm trận trăm thắng. Đặc biệt là với mấy tên trẻ tuổi. Nhưng. Biểu hiện hôm nay của hắn làm cô thấy ... hơi lạ. Hắn đột ngột xoay qua nhìn cô. Nhìn thật thẳng vào mắt cô.

- Vì thế chúng ta phải chịu trách nhiệm.

- Trách nhiệm?

- Ừ. Nên tôi một nửa. Cô một nửa. Hai người hùng vốn nuôi nó.

- Nuôi... ý người là ta và người nuôi cái... cái con dã thú này.

- Đúng. Có cơm cho nó cơm. Có cám cho nó cám. Không có gì thì xẻ thịt Hắc Nương Tử cho nó ăn gọi là bù đắp.

- Hắc Nương Tử?

- Phải. Sẽ thịt nó. Sẽ thịt nó không đủ thì sẽ thịt cả dòng họ nó để bù đắp.

Cô còn đang ngỡ ngác không biết Hắc Nương Tử là ai. Chỉ nhìn thấy con hắc mã siêu lười ngàn năm của hắn đang đỏ mắt giận dữ từ từ tiến lại gần hắn. Nhanh như cắt, dũng mãnh như hùm, tàn bạo như dã thú ngậm lấy áo hắn. Cô biết hắn nhỏ con. Cô biết hắn mỏng manh yếu đuối. Nhưng lần đầu tiên cô nhìn thấy một con ngựa ngậm áo một thanh niên trai tráng sau đó hất tên ấy quay vòng vòng như dế. Nó hất hắn cực mạnh khiến hắn lảo đảo mấy vòng trên đất. Ba con tiểu hổ thì bị hắn làm rơi phịch xuống đất theo. Con hắc mã của hắn hí lên điên cuồng đá giò lái một cú. Hắn rơi một cú quá đẹp. Một đường vòng cung hoàn mỹ xuống thác nước âm ầm giận dữ bên cạnh làm cô thót cả tim. Vội lao lại phía vách đá xem hắn sống chết thế nào. Cô có cần phải tốn tiền cúng điệu không. Từ nay biết mọi tiền của tên ngu nào như hắn đây. Ai dè trời không phụ lòng cô. Hay nói đúng hơn tên này sống dai như đĩa. Thác nước to như vậy. Cao như vậy. Nước siết mạnh như vậy. Hắn lại không chết mới đau chứ. Là mệnh hắn quá lớn hay là vận may của cô quá nhiều khiến hắn không chết. Hắn du tòng teng trên dây leo của một cây cổ thụ sống nhờ việc bám lên thành núi mà sinh trưởng. Rễ cây cắm chắc vào vách đá. Thân hướng về phía mặt trời, xanh um tua tủa. Hắn vô sỉ chuiii đồng lên. À. Thì ra là vậy. Hắc Nương Tử là hắc mã siêu lười ngàn năm của hắn.

Hắn bắt cô đàn. Hát. Múa. Còn mình thì ở cạnh. Hết bón nước. Bón cơm cho tiểu hổ. Ngửa cổ nhìn cô khổ sở đàn hát mua vui. Vì những đồng bạc của hắn cô đành cắn răng diễn khúc duy trì một nụ cười ngọt hơn nước đường nhìn hắn. Nhưng lòng thì đang âm thầm viếng thăm mười tám đời tổ tiên nhà hắn.

Hắn đưa cô nửa số bạc. Cô gân cổ lên cãi lý. Hắn vô sỉ đáp :Tiểu hổ là cả hai hùng vốn nuôi nên phân nửa số tiền thưởng của cô sẽ cho hắn để hắn hùng vốn nuôi tiểu hổ. Cô điên tiết lên vận dụng cả hai mươi năm

công lực truy sát hẳn. Con Hắc Nương Tử bán chủ cầu vinh cùng nhau hùng vốn với cô cho hẳn lên bờ xuống ruộng. Hắc Nương Tử dụ dàng lực soát người hẳn. Móc ra một túi tiền to sụ. Cô ân cần, tỉ mỉ, cẩn trọng đếm từng bạc từng bạc cho đến khi đủ số vốn của mình rồi lại từ tốn bỏ từng đồng từng đồng một vào túi. Con Hắc Nương Tử vẫn anh dũng giẫm đạp lên chủ mình một cách không thương tiếc. Hẳn nhắc một tay còn không nhất nổi chứ nói gì đến phản kháng. Nhìn hẳn thê thảm cô lại càng thấy khoái trá. Cô móc trong túi ra thêm hai bạc cho vào túi của mình một cách tỉnh bơ trước con mắt ngạc nhiên của hẳn. Cô cười tươi như hoa

- Ta sẽ chăm tiểu hổ. Người chu cấp. Đây là tiền cơm của tiểu hổ

Cô mỉm cười đến vô tội nhìn hẳn. Hẳn giàn dụa nước mắt nhìn cô rồi nhìn túi bạc của mình rồi nhìn Hắc Nương Tử. Sau đó vô lực nằm bẹp dí trên đất. Cô ung dung ẵm ba con tiểu hổ vào lòng sải bước tiêu dao đi về. Cô thầm nghĩ “Hẳn nói cho tiểu hổ ăn cơm cũng được. Cắm cũng được. Vậy thì ta sẽ cho nó ăn cám. Còn tiền thì cất riêng” nghĩ thế cô cười càng thêm rạo rờ.

5. Chương 5: Mẹ

Cô trở về nhà. Nhẹ nhàng đặt ba con tiểu hổ và một cái chăn củ. nó vốn dĩ đã được hẳn bón ăn đến no căng nên vừa được đặt vào ổ là lăn đùng ra ngủ. Dáng ngủ rất đáng yêu làm cô không thể rời mắt. Thỉnh thoảng chúng rên rĩ nhẹ nhẹ. Rồi lần tìm một cái gì đó. Cô đưa tai lại vuốt ve bộ lông khô khốc mà lòng thương xót. Một tiểu hổ lần theo bàn tay cô. Ngặm chặt lấy ngón tay khê mút nhẹ. Chúng đang nhớ mẹ. Đúng vậy. Tiểu kêu của chúng vì nỗi nhớ lại vang lên khe khẽ. Cô lặng im. Nhớ lại con mãnh thú ấy. Nhớ lại thân ảnh oai phong dũng mãnh của nó. Nhớ lại thân thủ nhanh nhẹ. Kỹ năng tàn khốc của nó. Rồi lại nhớ lại thân ảnh cứng đờ rũ xuống một cách tùy tiện của nó. Nhìn lại thân thể siêng dục toàn vết sẹo. Lại nhìn những tiểu hài tử ngay cả vết sứt cũng không có yếu đuối ngậm lấy ngón tay cô. Sinh mạng thật vô lường. Cô im lặng. Cố xua đi những suy nghĩ không tốt trong lòng. Nhẹ nhàng đứng dậy. Cô mang hai gói thuốc to sụ nấu thành một bát thuốc đặc sệt đắng nghét. Hâm lại một ít cháo loãng. Nhẹ bưng tới giường của mẹ. Mẹ cô vẫn im lặng. Có lẽ bà đang say ngủ. Cô nhẹ vém lại chăn nệm. Vuốt nhẹ lên vầng trắng nhẵn nhúm của bà. Khi đầu ngón tay vừa chạm đến trán bà, gương mặt cô trắng bệch ra không còn hơi thở. Nhẹ đưa ngón tay ngang mũi hơi thở mong manh như đường chỉ mỏng đang yếu dần yếu dần. Mâm canh trong tay rớt thẳng xuống chân. Cô hoảng hồn lật chăn. Áp đầu vào ngực. Tiếng tim đập nhẹ dần, nhẹ dần. Tay chân bà lạnh dần. Nước mắt cô rơi trên ngực bà thành một vũng nước lớn. Hắt chần. Công lấy thân thể già nua không còn sức sống cả bà trên lưng lao vội về phía thị trấn. Cô đi rất vội. Va cả vào bàn làm toàn bộ đồ đạc rơi xuống và vụn vỡ. Ba con tiểu hổ cũng thức dậy yếu ớt kêu lên. Rồi lại thấy thân ảnh bé nhỏ của cô lao đảo lao ra ngoài. Nhìn bóng cô siêu vẹo chạy vội đi. Nó lại nhớ đến mẹ của nó. Bà cũng như vậy siêu vẹo đi. Và bà đi là mãi mãi. Chúng khóc lên bi thương nhìn theo bóng cô. Rồi vội chạy theo cô. Chúng chạy. Chạy mãi. Cô cũng chạy. Chỉ là thân ảnh cô không biết đã biến mất nơi nào.

Gỗ cửa thật nhiều. Miệng van xin cứu mạng. Bàn tay mong manh dường như bật máu. Lưng đau, chân đau. Nhưng không dám ngừng lại. Đây là y quan thứ chín, không ai chịu ẹ cô, một kỹ nữ hết thời mắc bệnh truyền nhiễm. Đó cũng là một loại di chứng của kỹ nữ. Không ai muốn mang bà vào y quán. Một phần là vì danh tiếng. Một phần ngại bẩn. Bẩn vì mọi mặt. Tiếng đại phu lạnh lùng vọng ra sau song cửa. Ông kiên quyết không muốn chứa chấp mẹ con kỹ nữ này để rồi mang tiếng không hay. Ông buồn lời lạnh lùng xua đuổi mặc cho tiếng khóc thê lương của cô vang lên sau cánh cửa. Cô vẫn quyết mực không đi. Máu tươi chảy dài trên đôi tay trần của mẹ cô rơi xuống đọng thành một vũng lớn. khó chịu vị đại phu kia mở cửa. Giây phút ông ta mở cửa cô như được sống lại. Tươi cười ngọt ngào gật đầu cảm ơn lia lịa. Nhưng nhanh như cắt ông đã dùng gậy đập thẳng vào chân cô khiến cô ngã nhào ra đất. Toàn thân đổ sập vào vũng máu của mẹ mình. Cánh tay xay sát cả. Ông ta hung hãn đập mấy gậy lên người cô. Cô dù đau đớn cũng gắng gượng che mẹ mình lại. Ông ta sai người hắt cả hai mẹ con ra ngoài lòng đường. Trời bỗng chốc đổ mưa âm ỉ. Mẹ cô nằm vật ra đất. Mưa lạnh xối xả. Bà rất đẹp. Gương mặt trắng bệch nhưng vẫn không thể lu mờ vẻ đẹp khuynh thành của bà. Có lẽ là hồi quang phản chiếu. Bà bỗng mở mắt. Nhìn cô. Hai dòng

lệ chảy dài hòa quyện cùng nước mưa rơi xuống đất. Bà nhẹ nâng cô. Nhẹ lấy tay xoa gương mặt cô. Như lúc bé dịu dàng xoa cục u trên trán. Nhẹ vỗ về.

- Cái đau là cái đau. Bay đi bay đi. Để Thi Thi không còn khóc nữa. Cái đau ngoan đừng làm Thi Thi khóc.

- Mẹ...

- Đừng khóc. Thi Thi ngoan. Mặc mẹ. Con hãy sống cuộc sống của con đi. Đừng khóc vì bất cứ ai. Con ngoan. Mẹ không cho con một gia thế tốt. Cũng không cho con một tương lai tốt. Con hà tất vì mẹ.

- Đừng mà. Con không bỏ mẹ.

- Ngoan. Hứa với mẹ. Đừng theo vết xe đổ của mẹ. Bỏ xứ mà đi. Tìm một gia đình tốt. Làm một người con gái bình thường. Mẹ không còn có thể bảo vệ con được nữa. Con phải ngoan.

- Con không đi. Mẹ không sao mà, thật đó.

- Mẹ xin lỗi. Không cho con một cuộc sống bình thường.

- Không. Mẹ. Đừng bỏ Thi Thi. Thi thi sẽ tìm đại phu. Mẹ đừng nói nữa.

- Con ngoan. Mẹ cảm thấy rất may. Rất may vì năm xưa mẹ giữ con lại. Mẹ chưa bao giờ hối hận vì điều đó. Mẹ có lẽ không cho con cuộc sống bình thường. Nhưng ít nhất mẹ cũng nuôi con bằng tình mẫu tử như bao người. Nhờ có con. Mẹ còn cảm thấy mình là một người phụ nữ bình thường. Vẫn có cơ hội được làm mẹ. Vẫn có cơ hội được làm một con người. Chỉ là... mẹ không thể nhìn thấy con lên xe hoa. Không thể nhìn thấy con của con. Chồng của con. Bình an. Hạnh phúc. Nghe lời mẹ. Thực hiện tâm nguyện cuối cùng của mẹ. Được chứ.

Bà cười. Bà nhìn cô rồi cười. Gương mặt bà càng thêm xinh đẹp. Nụ cười vẫn động lại. Nhưng đôi mắt bà từ từ khép lại. Cô thét lên bi thương. Ôm chầm lấy bà. Xoa đôi tay gầy. Mong hơi ấm của mình sẽ khiến thân thể lạnh lẽo này ấm hơn. Cô cởi cái áo chưa kịp thay ra. Đó là cái áo cô mặc lúc hành nghề. Cũng vì thế nó vô cùng mong manh. Ngay sau áo là yếm. Dù vậy cô vẫn cởi nó ra và mặc ẹ mình. Cô lại siêu vẹo bước đi. Cơn mưa không từng tuông. Hơi lạnh thấm dần vào xương tủy buốt giá. Hạt mưa cứa vào da thịt đau rát. Mưa quá to. Cô lẻ loi công mẹ chạy trên đường. Người đứng dọc hai bên đường bàn tán xì xào. Nhưng không ai thật sự có ý định giúp đỡ. Tiếng cười. Tiếng mưa. Tiếng bàn tán. Hai bên đường. Trong đáy lòng. Thật lạnh.

Trong những bước chân lảo đảo của mình. Cô va phải một đoàn người. Cú va làm cô té ngã. Cúi đầu như bổ thóc van xin sự tha thứ. Cô cảm nhận được có ai đó nhìn mình chằm chằm. Ngẩng mặt lên bỗng ngỡ ngàng. Là hấn. Hấn và đoàn người của hấn. Họ đang nhìn cô. Nhìn tình cảnh thảm hại của mình cô không biết phải nói gì. Chỉ im lặng công mẹ. Siêu vẹo bước đi. Cảm nhận được những hạt mưa không còn rơi quanh mình nữa khiến cô ngỡ ngàng. Ngẩng mặt lên nhìn thì bất gặp hấn. Hấn đang cầm dù che cho cô. Thoáng nhìn phía sau hấn. Đoàn người kia đâu mất. Hấn dúi cây dù vào tay cô sau đó lấy cái áo lông thú của mình choàng lên mẹ của cô phía sau lưng. Sau đó hấn ẵm bà lên với sự ngỡ ngàng của cô.

- Đi đâu?

-

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

- Chúng ta...?

- Phải. Nàng định đưa bà ấy đi đâu ta đưa bà ấy đi..

- ... cái .. na.. này

- Mau. Không kịp bây giờ.

- Y quán phía đông.

- Là y quán? Cách đây vài bước không phải có một y quán sao? Sao lại đi xa đến vậy?

Cô không nói. Chỉ im lặng. Hấn rất biết điều không hỏi lại. Hấn lúc nào cũng vậy luôn biết điều. Mỗi khi hỏi cô một điều mà cô không muốn trả lời cô chỉ cần im lặng. Thế là hấn cũng không hỏi tiếp. Lần này cũng vậy. Hấn im lặng... Sau đó hấn đi ngược lại phía cô định đi, thẳng tới y quán mà cô vừa rời khỏi. Cô trở mắt nhìn hấn. Hấn không nói gì vẫn đi. Cô vội chạy theo hấn cô giải thích cho hấn là y quán đó không được. Bỏ mặt ý kiến của cô hấn vẫn cứ đi. Hấn luôn thế. Một khi đã quyết thì nhất định làm dù cô có nói gì đi chăng nữa hấn cũng sẽ không đổi ý. Nhưng dù vậy cô cũng phải nói cho hấn biết. Chỉ là hấn vẫn như cũ bỏ ngoài tai tất cả.

Hải đại phu đang cùng gia đình ăn lẩu. Trời lạnh thế này ăn lẩu dê là nhất. Ông một chén vợ một chén. Chồng chan vợ húp ầm ập vô cùng. Hai đứa con của ông béo úc ích ham ăn vô độ không ngừng tranh nhau đến tận cái xương, củ khoai. Vậy mà ông còn cười tươi khen ngợi không ngớt làm đứa nào đứa đó ngẩng mặt lên tận trời. Có tiếng gõ cửa. Ông bỏ ngoài tai. Người ta thường nói: “trời đánh tránh bữa ăn”. Ông bỏ mặt. Lùa từng muỗng canh vào miệng. Ông chỉ cười nhạt rồi không nói gì. Tiếng gõ cửa vẫn không dứt. Càng ngày càng nhanh, càng dồn dập. Sốt ruột ông hét lên

- Hôm nay nghỉ.

- Cứu mạng. Có người sắp chết.

- Chết sống gì mai hãy đến. Hôm nay tiệm...

Chữ “nghỉ làm” chưa kịp vang lên. Cánh cửa đã vỡ tung thành từng mảnh vụn. Cả gia đình chụm lại thành một mẩu thật đáng thương. Hấn đông đật bước vào thẳng phòng trong dưới sự ngỡ ngàng của cả gia đình Hải đại phu. Đặt mẹ của cô lên giường nhẹ lấy chăn ấm đắp lên người bà. Hải đại phu tròn mắt lấp bắp. Hấn không nói gì. Chỉ nhẹ đi lại gần.

- Đây là thân nhân của ta. Đang lâm trọng bệnh. Mong đại phu chữa trị.

- Ta...

- Mong đại sư chữa trị.

Hải đại phu liếc mắt qua sau lưng hấn. Bắt gặp cô. Ý thoái thác chưa kịp dân lên. Nhanh như chớp. Hấn rút kiếm cắm mạnh xuống đất. Thanh kiếm cắm sâu vào mặt đất hơn quá nửa. Cô ngỡ ngàng. Cô luôn cho rằng kiếm hấn mang trên người là vật trang trí. Mặt Hải Đại Phu biến sắc. Cô đang ở sau lưng hấn nên thật không biết gương mặt hấn lúc đó như thế nào. Chỉ biết cả nhà Hải đại phu xanh mặt nhìn hấn run rẩy. Hải Đại Phu run run thân ảnh bắt mạch ẹ cô. Qua loa kê đại vài thanh thuốc. Nhưng như vậy cũng khiến cô hạnh phúc tột cùng gạt đầu cảm ơn liên tục. Cô dậm bước đi vào phòng bếp.

- Khoan đã. Linh chi, tần bì...

Hấn liệt kê một loạt tên thuốc quý hiếm. Sau đó bắt Hải đại phu mang ra. Khi này cô đứng đối mặt với hấn. Cô có thể nhìn thấy rõ gương mặt hấn. Rất lạnh. Cũng thân ảnh nhỏ bé ấy. cũng gương mặt ấy. Cũng giọng nói ấy. Nhưng từ hấn tỏa ra một khí thế bức người. Một nét vương giả mờ nhạt trên hấn nay bỗng rõ nét. Sát khí của một võ tướng không biết từ đâu hiện hữu. Hấn im lặng. Mặc Hải đại phu cứ nói. Hấn cứ đứng yên như tạc. Bỗng liếc mắt nhìn hải đại phu. Cả cô lẫn hải đại phu đều lạnh người. Cái liếc của hấn sắc lẹm như chính thanh gươm của hấn. Một trận run rẩy lan tỏa. Là đôi mắt đó, đôi mắt của kẻ sẵn mồi đang trên cao nhìn xuống con mồi. Đôi mắt như chim ưng. Hải đại phu run rẩy giục người nhà tới các y quán khác mua cho đủ nguyên liệu. Còn mình vào trong phòng khám lại thêm một lần nữa cho mẹ cô. Hấn thu đôi mắt sắc lẹm lại. Nhưng sát khí và khí thế vương giả của hấn vẫn còn hiện hữu. Hấn lãnh đạm bước lại ghé từ tốn ngồi. Từ đầu hấn không nói một chữ, và bây giờ cũng vậy. Cô không thể nào rấp cái vẻ ngông ngáo khờ khạo của Vương Nhất Trung mà cô từng quen cho cái con người này được. Ở hấn bây giờ không có nụ cười tỏa nắng, không có cái vô lại khi nói, không có cái dịu dàng ngang ngược. Tất cả điều không. Chỉ còn lại sự lạnh lùng tàn khốc. Từng cử chỉ của hấn toát lên vẻ quyền quý khó đoán. Sự lạnh lùng nơi đáy mắt hấn có thể đông chết một con người. Hấn là ai? Sao cô lại có cảm giác bất lực? Sao cô có cảm giác hấn cao quá. Không thể với tới? Sao cô thấy hấn lạ lắm thế? Hấn, cô không quen. Nhưng cô không thể cứ ở đó chiêm ngưỡng hấn. Cô phải cứu mẹ. Cô lướt qua hấn vào phòng trong. Hấn cũng không thèm nhìn cô đến một cái. Chỉ thờ ơ cạn chén. Như những người lạ.

Nè. Đến cuối cùng. Người là ai

Hải đại phu cùng rất nhiều rất nhiều đại phu trong thành lẫn ngoài thành đang hội chuẩn ẹ cô. Ngay cả sư phụ của Hải đại phu cũng phải xuống núi phụ trợ. Tất cả là nhờ hấn. dù cho từ đầu giờ hấn vẫn im lặng uống trà, rượu mà Hải phu nhân mang đến. Còn mình thì im lặng viết viết vẽ vẽ gì đó. Thỉnh thoảng hấn lại liếc mắt nhìn bọn người Hải Đại Phu làm họ sợ xanh mặt. Điều kỳ lạ là quan phủ cũng không làm gì hấn. Cách đây không lâu hải đại phu có báo án. Ấy mà bọn tuần phủ không ai dám làm gì hấn. Đã vậy huyện lệnh đại nhân còn thân chinh đến chào hỏi hấn. Cũng vì điều đó lực lượng chạy chữa ẹ cô đông lên trong thấy. Tình trạng sức khỏe của mẹ cô cũng khá lên trong thấy. Hấn tận cùng là ai? Câu hỏi đó không phải chỉ mình cô để tâm. Nhưng không ai đủ can đảm tìm hiểu. Chẳng ai thật sự muốn biết mình đất tòi với ai.

6. Chương 6: Tại Sao?

Tại sao? Tại sao lại như vậy. Cô nghiên đầu suy nghĩ lần thứ n cộng một cũng không thể nào lý giải nổi tình cảnh hiện tại của mình. Ngoảnh đầu nhìn cái kẻ đang ngáy ngon lành, ôm chặt eo cô như một đứa trẻ. Đúng, hấn trong vô tội như một đứa trẻ. Sự vô tội của hấn khiến cô đau đầu. Tại sao cô ở đây? Trong căn liêu của hấn, nơi lần đầu cô gặp hấn. Và hấn bỗng trở lại về vô lại vô hại thường ngày của mình và cô lại ngủ cùng hấn. Cứ như trở lại điểm xuất phát, chỉ khác một điều. Góc phòng còn có ba con hổ bảo bảo. Thật buồn cười. Cô nhớ lại lúc này. Khi trời chập tối. Cuối cùng mẹ cô cũng lấy lại được hơi thở. Hải Đại Phu tỏ ý tiễn khách. Cô dĩ nhiên cũng không mong gì nhiều vội vã rời đi. Hấn lúc này mới động dậy. Từ tốn cuộn những thứ hữu vượn này giờ mình vẽ vào một ống tre nhỏ, thu gươm rời đi. Đi theo cô. Cô biết. Chỉ là tại sao hấn đi theo cô? Cô đi nhanh. Hấn nhanh. Cô chậm lại. Hấn chậm. Cuối cùng cô nhìn thẳng vào mắt hấn.

- Người theo ta?
- Nàng chưa nói điều cần nói.
- Điều gì?
- Nàng tự biết.
- Nếu là cám ơn thì miễn. Ta không cần cận người.
-

Hấn im lặng. Cô mặt kệ vẫn bước và hấn vẫn leo đèo theo cô. Một lúc sau, cô nghe phía sau mình, một âm thanh nhỏ như tiếng muỗi, nếu không vì đêm quá yên tĩnh cô sẽ không nghe được. “Cứng đầu”. Hấn nói? Nhưng cô quay người lại chỉ bắt gặp một Vương Nhất Trung với nụ cười vô lại và vẻ lười nhát quen thuộc. Hấn hiện ngang bước tới quàng vai cô hát vang một ca khúc không rõ ngôn từ giai điệu. Cô gồng mình thoát khỏi hấn như thường lệ nhưng đành bất lực. Hấn cưỡng chế cô hát theo hấn. Cái vẻ ngang tàn vô lý trở lại với hấn tự khi nào. Hấn như vậy là cô bất lực nhất. Đành cắn răng hòa khúc với hấn. Thân ảnh hai người hòa vào khu rừng thăm thẳm. Vang lên tận vầng trăng cao cao là tiếng hát rời rạc vô nghĩa của cả hai. Hấn là ai thế? Sao mỗi cử chỉ của hấn đều khiến cô không lý giải nổi. Lại khiến cô có một cảm giác bất lực tuân thủ. Buồn cười.

Ngôi nhà siêu vẹo, trơ trọi giữa cơn giông. Mái nhà ngự ở một nơi nào đó xa xôi. Bốn vách lá đổ chồng lên nhau. Chấn mền ướt đầm. Áo quần tư trang vắt tứ tung trên những ngọn cây. Gió cuốn cái yếm màu hoa đào hững hờ theo gió lượn quanh trong không trung. Cô chết lặng. Phút chốc cảm thấy bất lực. Cô thở dài thê lương. Ngôi phịch xuống đất. Đầu cuối gằm. Vai gầy run run. Hấn ngồi cạnh. Bàn tay vòng qua vai khế siết chặt. Cô hét. Không khóc mà hét.? Hét rất to. Hấn cũng giật mình tròn mắt nhìn người con gái đang run lên vì giận dữ trong vòng tay mình. Cô gào đến lạc giọng. Hét vang lên, giải phóng tất cả, tất cả. Cay đắng, hờn tủi, đau đớn. Tất cả. Tất cả cùng với tiếng hét mà biến mất. Cô siết chặt tay. Bạc máu. Hấn chỉ biết ôm chặt cô. Thật chặt. Như thể chỉ cần buông ra. Cô cũng theo tiếng thét mà tan biến.

Chi chi

Một tiếng kêu và một cảm giác mềm mại ở chân truyền đến. Cô cúi người nhìn. Ngỡ ngàng. Ba đôi mắt trong veo đắm nước đang ngược nhìn cô. Chúng cứ luôn miêng yếu ớt réo gọi, rồi lại âu yếm dụi vào người cô. Cô ngỡ ngàng. Là gì? Cô không hiểu. Chỉ bất giác cảm thấy lòng mình mềm đi. Một thứ gì đó không tên lan dần ra. Ôm chầm lấy ba mớ bông bù xù. Ôm rất chặt. Bọn hổ con cứ chí chóc hét lên. Còn hấn thì run lên. Cô cảm nhận được sự run rẩy của hấn qua đôi tay siết chặt. Khẽ quay đầu. Hấn. Mặt đỏ. Khỏe mí vươn hai hàng lệ mờ. Mặt mày méo mó vụn vẹo. Đúng vậy. Hấn nhin cười đến biến dạng khuôn mặt. Cô nhìn hấn như nhìn kẻ tâm thần. Cuối cùng hấn khổ sở gặng từng chữ.

- Nàng... tiếng hét của nàng... hahaha.... Dịu dàng đến nỗi ... bọn chúng coi nàng là mẹ. Hahahaha

Hấn nhấn mạnh chữ dịu dàng. Vâng. Đây thì dịu dàng. Cô diên người đánh đập hấn không thương tiếc. Hấn lại cười một cách vô cùng vô lại.

Và giờ cô ở đây.

Tại sao?

Cô chỉ nhớ. Cô đang đánh hấn. Hấn đột ngột đứng dậy. Bế bổng cô lên. Cô chưa kịp trở tay. Cũng chưa kịp hiểu gì. Chỉ biết không hiểu tự khi nào. Mình trên lưng ngựa. Còn đang trên cung trăng đếm chị hằng thì hấn đã bỏ ba con hổ con vào lòng cô. Phi lên ngựa. Vòng tay qua eo cô nắm dây cương. Cuối cùng thì ngựa phi nước đại. Hắc nươg tử vô cùng hợp tác với hấn trong việc xoay cô như chong chóng. Đến khi cô ý thức được xung quanh thì thấy mình đang ngồi sát lòng ngực hấn. Toàn thân như bị hấn bao trùm. Gương mặt vô cùng nghiêm túc của hấn phóng đại trong mắt cô. Cô chỉ biết mình đang xoay người ôm chặt hấn. Rất chặt. Như thể cả hai hòa làm một. Một sự bình tâm lan ra khắp da thịt. Như bị thôi miên. Cô lại dụi đầu vào ngực hấn. Tìm một chút cảm giác an toàn ít ỏi từ tên con trai nhỏ bé này. Trong khu rừng vang lên tiếng vó ngựa như xé gió. Và trong thâm tâm cô vọng lên một câu cảm thán : “ra con ngựa không phải để làm màu!”

Duyên phận thật kỳ lạ. Lại khung cảnh này. Lại thời gian này. Giữa đêm. Cô lại thử người trong liêu hấn. Hấn lại ôm chặt lấy cô ngủ. Cô lại không một mảnh vải che thân. A lượng lại trú ở chỗ khác. Tạo hóa đúng là trêu người. Thở dài một hơi. Ngược lên nhìn đỉnh liêu. Gió đêm luồng qua từng khe hở da thịt. Thoáng rùng mình. Chui vào trong chăn ngủ vùi. Cô có ôm hấn lại không? Cô không nhớ. Cô chỉ nhớ đã lâu rồi cô không ngủ đêm. Và đã lâu, rất lâu rồi, cô chưa được ngủ ngon như bây giờ.

Cô bắt đầu ở trong liêu hấn. Ban đầu mọi người hào hứng lắm. Không ít kẻ đếm nhìn trộm cô. Cũng không ít người ngưỡng mộ cô. Và từ những lời thán phục của họ cô chợt nhớ ra một sự thật vô cùng đau lòng. Hấn đã có vợ. Mọi người ai cũng nói hấn là thánh tình, vô cùng chung thủy với vợ. Họ còn nói hấn là đầu đất không biết phong nguyệt. Họ cũng nói hấn đó giờ luôn có khoảng cách với tất cả những mỹ nhân phải lòng hấn trên con đường lữ hành. Họ bảo cô vô cùng lợi hại. Thì sao chứ. Không phải cuối cùng hấn cũng quán lấy cô ư? Dù là thánh tình. Dù là đầu gối thì sao? Không phải cũng ngày đêm không rời cô sao? Bỗng chốc cô cũng cảm thấy mình thật lợi hại. Thật đáng kêu ngạo. Và cũng thật đáng thương. Đúng không? Cô và cô ấy. Vợ hấn. Ai đáng thương hơn.

Hấn quán lấy cô? Cũng không hấn là quán lấy cô chàng chàng thiếp thiếp. Hấn ngày đêm ngồi trên bàn làm việc. Nghiêng mực, giấy trắng. Hấn không ngừng múa bút. Cô chưa từng học chữ nên không biết hấn viết gì. Mà dường như hấn vẽ nhiều hơn là viết. Dù là tranh nhưng xin lỗi. Từ tận đáy lòng cô không hiểu tranh hấn là gì. Cô chỉ biết mỗi lần hấn vẽ xong. Hấn cùng đám bạn chó mèo của hấn kéo nhau vào một cái lều to nhất. Họ cứ thế trong đó. Lâu lâu vang lên tiếng cười. Lâu lâu lại vang lên tiếng hấn. Dứt quãng yếu ớt. Mỗi lần như thế cô thấy buồn miên mang. Và vì thế cô vào bếp. Ban đầu là phụ vật. Mà phá hoại nhiều hơn phụ. Rồi từ từ cô tự nấu một hai món. Có món hấn nén bi thương ăn. Có món hấn chia sẻ cùng hắc nươg tử. Và dĩ nhiên số phận hấn cũng tả tơi như cái món cô làm ra. Mỗi lần như vậy cô điều giận dỗi không thêm quan tâm hấn. Hấn cứ thế làm mặt hờ cho cô cười. Rồi thì sáng tối hai lần. Dù bận cỡ nào hấn cũng dẫn cô đi thăm mẹ. Thỉnh thoảng cùng cô lên rừng hái vài vị thuốc quý. Hấn là thần thánh phương nào mà loại thảo dược gì hấn cũng biết. Cũng nhờ hấn cô mới biết, thì ra quanh ta, đâu đâu cũng có vị thuốc. Và chính bản thân ta cũng là thuốc. Hấn là thuốc của cô. Vậy cô đã là vị thuốc nào của hấn chưa? Cô không biết. Cô không thể biết

gì thêm từ con người này. Chỉ biết hưởng thụ từng chút từng chút những gì hần mang đến cho cô. Vậy là đủ.

7. Chương 7: Hần Là Kẻ Kỳ Lạ

Hần là một con người kỳ lạ. Cô vốn biết. Ở chung với hần sự kỳ lạ trong hần càng hiện lên rõ nét hơn. Như giờ đây. Đang nói chuyện với cô một cách hào hứng về việc chó và mèo con nào lông nhiều hơn. Khi cô đang chìm đắm trong thế giới lý luận của một miền nào đó xa vời. Thứ kéo cô về thực tại chính là tiếng tên bay xé gió. Mũi tên vô tình lướt qua má, có khi lao vút lên ngọn cây, khi cắm phập xuống lòng sông khi chu du giữa không trung. Và đó là mũi tên của hần. Hần hay vượn cung bắn bừa. Nhưng gương mặt hần lúc nào cũng vô cùng vô cùng thỏa mãn. Lúc nào cũng vậy. Khi cô không phòng bị nhất hần giáng một đòn mạnh mẽ vào trái tim vốn dĩ đóng băng của cô. Từng chút từng chút một giọt dưa nó theo ý thích. Lúc này cũng vậy hần đứng đó. Mỉm cười với cô. Một sự thanh khiết khó hiểu tỏa ra từ hần. Nếu dùng một từ để diễn tả hần lúc này. Cô sẽ dùng chữ tịnh. Tịnh như mặt nước không chút gợn sóng. Như một tấm gương trong vắt phản chiếu bất cứ thứ gì nó soi đến. Tư thế gương cung của hần... rất đẹp. Đẹp nhất mà cô có thể nhìn thấy. Hần liệu có là con người? Hần là một con quỷ. Một con quỷ nhỏ đáng sợ mê hoặc người khác. Không vì sắc đẹp mà vì khí chất tỏa ra trong hần. Khó nắm bắt. Chỉ là. Giây phút tỉnh của hần chỉ vài giây rồi hần lại quay về bản chất vô lại của mình bàn tiếp về lông lá. Thật... sát phong cảnh. Mà có lẽ do ảo giác hay ma thuật. Mỗi lần hần giương cung là cô cảm thấy thanh thần đi rất nhiều. Như thể trong không khí có cái gì đó đen tối bị cuốn đi mất. Đúng vậy. Bị mũi tên của hần cuốn đi và mất hút. Nhưng dù thế nào đi nữa hành động bắn tên lung tung của hần chỉ dùng một từ để hình dung. Bệnh.

Thỉnh thoảng huyện lệnh đại nhân có thân chinh tới liêu mời hần vào phủ. Và lần nào hần cũng mang theo cô đi cùng. Chỉ là hai người họ nói cái gì thì cô không thể nào hiểu nổi. Và khi cùng hần đến đây cô mới hiểu cái khoản cách mà bọn người kia nói là gì. Con gái của huyện lệnh có tư tình với hần. Cô có thể thấy rất rõ. Điều là con gái mà. Nhưng hần lại đối xử với cô ta và cả huyện lệnh bằng thái độ mà hần đối xử với Hải Đại Phu. Cao cao xa vời. Lạnh nhạt vô vị. Hần bắt cô phải ở yên nơi mà huyện lệnh chuẩn bị cho hần. Còn hần khi thì lung tung khắp nơi. Khi thì về cạnh cô. Nhưng không nói chuyện với cô mà chuyện tâm về rỗng rần của mình. Dù rất chán nhưng cô ý thức được sự nghiêm túc của hần nên không quấy rầy. Những lúc như vậy cô đành vát đàn ra ngoài đình hóng mát. Tiếng đàn ngân vang khắp vườn. Đánh thức những trái tim non nớt của biết bao biết bao chàng trai trẻ vô tình nghe phải. Nó bảo họ. Này dậy đi. Đến lúc học cách yêu rồi. Đúng vậy. Gương mặt luôn thoáng chút buồn. Thân ảnh gầy gò. Đôi vảy gầy yếu ớt. Tà áo trắng phiêu bay. Lại còn tiếng đàn réo rắt u thương. Chính cô khơi gợi lên bản năng của những anh hùng. Chính cô cho họ cảm giác mong manh dễ vỡ cần được ủ ấp che chở. Dĩ nhiên đó không phải là chuyện cô mong muốn. Nhưng tần số ruồi bọ ông bướm cứ vì thế lượn lờ quanh đình hóng mát của huyện lệnh ngày một nhiều. Tất cả chỉ vì nể hần mà không dám tiếng thêm bước nào. Đã quá quen đến những ánh mắt đầy dục vọng hướng về mình nên cô cũng vô tình không để ý đến. Và chính sự thờ ơ lạnh lùng đáp trả của cô trước những thịnh tình ẩn hiện ấy càng làm khao khát có cô của họ mãnh liệt. Chỉ duy có con trai huyện lệnh là đủ gan để đến ve vãng công khai. Và chỉ có cô có đủ gan tán con trai huyện lệnh. Và chỉ có cô dám súc phạm con trai huyện mà không bị để bụng. Càng làm cho hần càng thêm vô lại tiếp cận. Xét về vô lại của con trai huyện lệnh sao bằng hần. Nhưng sao cô không ghét hần vô lại với mình. Cũng vì vậy cô không thêm ra đình nữa mà gầy đàn trong phòng. Trước đây cô sợ làm phiền hần mới không dám ở đây làm ồn. Nhưng dường hần không để tâm. Chỉ chốc chốc ngược lên nhìn cô mỉm cười khen hay. Lắm lúc hần ngược lên bông đùa vài câu với cô rồi lại trầm luân. Chỉ vì một vài câu của hần lại khiến cô vui điên người. Cũng vì vậy cô càng đàn nhiều hơn. Càng đàn càng hay. Càng điên đảo. Trong dãy phòng phía tây. Tiếng đàn huyền hoặc mê li không ngừng ngân vang. Còn hần. Mãi về sau. Lâu. Rất rất lâu cô mới hiểu hần đang làm gì lúc này. Hần đang bày trận. Bày trận gì? Vì sao bày trận. Mãi mãi về sau cô vẫn không biết. Và cũng chẳng ai nói cô biết. Cũng bởi lẽ. Không ai trên cõi đời này hiểu nổi chuyện hần đang làm. Mà đời cũng lắm chuyện buồn cười. Hần bày trận lung tung. Về với vợ vẫn lên tường, nhà các cái. Bắn tên loạn xạ. Ấy vậy mà huyện lệnh lại cuối đầu cảm tạ như hần là ân nhân cứu sống mười tám đời tổ tiên nhà ông ta vậy. Và mỗi lần như vậy họ liền cho hần tiền. Nhiều. Nhiều đến nỗi nếu ngồi đếm thì sẽ mỏi tay mà chết mất.

Hắn rất kỳ lạ. Tất cả chỗ tiền hắn kiếm được điều một mạch mang đến chỗ Hải Đại Phu. Hải Đại Phu ban đầu vừa ghét vừa sợ hắn. Nhưng hắn chưa bao giờ dùng uy mình ép uống ông cái gì. Hắn trả tiền đầy đủ. Thỉnh thoảng mua một hai món cho hải phu nhân và nhị vị công tử. Chỉ là kiến thức của hắn quá nhiều nên không thể ăn thêm của hắn một xu tiền nào cả khiến một gã tham lam như Hải Đại Phu vô cùng cảm tức nhưng chẳng nói thêm được gì. Lại càng không làm gì được hắn. Chưa nói với chuyện hắn là bỏ tất sống của huyện lệnh thì những lý luận của hắn cũng đủ lão không thể bắt bẻ gì được.

Hắn thật lạ. Hắn luôn mua cho cô cái này cái kia. Còn mình. Ngoài rượu hắn chẳng mua cái gì. Cô thì không có khả năng mua cho hắn cái gì. Cái áo sờn vai. Tay bung chỉ. Giày mòn, vải rách. Dù không giỏi khâu thừa may vá, nữ công gia chánh. Kỷ nữ mà. Học cái đó làm gì? Ấy vậy mà cô vẫn chong đèn lửa từng đường kim mũi chỉ cho hắn. Càng lửa càng đau lòng rơi lệ. Càng may áo cho hắn cô càng xót xa. Từng đường kim mũi chỉ trong áo hắn đẹp một cách lạ lùng. Đó là đường kim của vợ hắn. Thiên hạ đệ nhất phường thiêu Liễu Như Ý. Nếu đặt đường may vụng về của cô bên cạnh đường chỉ thẳng tắp ngay ngắn của vợ hắn chỉ càng làm cho cô thêm mặc cảm đau đớn. Nhưng cô vẫn may. Buồn cười thật. Đến khi không chịu nổi nữa cô dùng kéo cắt đứt tất cả đường kim mũi chỉ của thiên hạ đệ nhất phường thiêu kia đi. Ấu trĩ. Nhưng cô lại làm. Buồn cười thật.

Ngoài việc ngày ngày mài thuốc ẹ, nấu cơm cho hắn. Cô còn giặt áo cho hắn nữa. Ăn cơm cùng hắn. Cùng hắn tán gẫu về công việc của mình trong một ngày. Trong cô bỗng có cảm giác về một gia đình trọn vẹn. Hắn và cô. Một hạnh phúc nhỏ nhoi len lỏi trong cô. “Mẹ. Hạnh phúc của một cô gái bình thường là đây đúng không? Con rất hạnh phúc lúc này”. Cô luôn nghĩ như vậy trong đầu. Chỉ là khi nhớ lại việc hắn cũng có một “hạnh phúc nhỏ nhoi” nữa đang chờ hắn ở nhà. Lòng cô lại siết chặt lại. Khó thở. Đáng ghét. Không dưới một lần cô nguyện rửa người con gái mang tên Liễu Như Ý kia. Không dưới một lần cô thầm cầu nguyện cho cô ta chưa từng tồn tại. Là ghen ư? Cô? Kỷ nữ? Buồn nôn thật. Nhưng cô lại vậy. Thật nực cười

Hắn luôn cười. Cười rất nhiều. Nhưng nụ cười của hắn cho cô cảm giác không thật. Càng ở lâu với hắn cô càng nhận thấy, nụ cười của hắn giả tạo dường nào. Cô không hiểu sao hắn lại cười đến giả tạo như vậy. Cái nụ cười mà nhiều khi nhìn kỹ. Đôi mắt hắn không hề cười. Tận sâu trong đáy mắt hắn là nỗi buồn vô biên. Ấy vậy mà môi lại cười đến vô lại. Thật lạ. Và hắn như vậy lại càng làm cô thấy đau hơn tất cả. Hắn đang vui có thể lập tức buồn. Chỉ là. Hắn chôn nỗi buồn của mình quá sâu. Chỉ khi còn lại một mình hắn mới tháo cái nụ cười ấy xuống. Một sự cô độc dày đặc bao trùm hắn. Và nỗi cô đơn đó làm cô không thể tiến vào. Chỉ âm thầm rơi lệ đứng nhìn hắn như vậy ở những góc khuất xa xôi. Hắn muốn giấu. Muốn giấu bước chân thê lương trong nắng chiều tà. Muốn giấu cô độc đến đau thắt. Hắn muốn giấu. Đôi mắt tuyệt vọng mỗi khi tiếng ru hời ngọt ngào của người mẹ vang lên từ những ngôi nhà siêu vẹo chập chờn trong núi. Đôi mắt trống rỗng vô hồn khi nhìn từng cặp nhân tình bên nhau đắm đuối. Vì hắn muốn giấu nên cô cũng mờ như không thấy. Vì nếu thấy. Cô sẽ mất hắn. Cô chỉ không hiểu hắn lấy đâu ra sức mạnh để cười trông khi hắn lại đau đớn đến vậy? Cô sợ. Nếu cô cố phá những vết ngăn hắn tạo dựng. Hắn sẽ sụp đổ. Điều duy nhất cô có thể làm là ôm hắn chặt hơn khi ngủ. Cười nhiều hơn khi hắn cười. Cạnh hắn nhiều hơn khi hắn cô độc. Chỉ vậy. Dù cô cũng không ngừng nhỏ máu khi cạnh hắn. Lúc này cũng vậy. Khi hắn biết cô tháo hết đường chỉ trên cái áo mỏng dường như không thể dùng được nữa. Hắn cười. Xoa đầu cô rồi cười cảm ơn. Một lời cảm ơn chân thật đến kỳ lạ. Tối đó. Khi cô tỉnh giấc lúc nửa đêm. Trong mắt cô là đôi mắt vô hồn của hắn đang nhìn vào những đường may không còn chỉ. Chỉ là những lỗ hổng, vết hằn hững hờ. Cạnh bên là mảnh vải màu vàng hắn luôn buộc lên cây cung của mình. Nó cũng được cô giặt sạch sẽ. Hắn ngồi đó hàng giờ. Nhưng “hắn” thật sự đang ở đâu?. Và cô cùng nằm xoay người ngược lại. Hàng giờ rơi lệ. Ra yêu là vậy. Đau thật.

Hắn hay ngăn người. Khi ra chợ bắt gặp một cây trám màu tím. Hắn ngăn người. Khi hái thuốc hắn thỉnh thoảng lại ngẩn ngơ. Khi nhìn thấy cô đang mài thuốc. Hắn lặng người. Nhưng không phải vì cô. Cô biết. Từ nhỏ cô phải học cách phán đoán tâm tình đàn ông. Cô biết tất cả sự ngẩn ngơ đó đều không dành cho cô. Tất cả, tất cả đều dành cho cô ta. Liễu Như Ý. Cô tức tối. Nhưng đành cam chịu.

Hôm nay ngoài chợ vô cùng nhộn nhịp. Người người bu lại đông lắm. Năng động như cô và hắn dễ gì bỏ qua. Chen lấn vào dòng người náo nhiệt đó. Và. Giây phút cô nhìn được cái gì ở bên trong. Sự tôn nghiêm, tự tin của cô bị đánh sập một cách thảm thương. Ở trung tâm của đám đông là một bộ y phục cực lộng lẫy. Từng đường kim mũi chỉ tinh xảo. Một mảnh hổ với đôi mắt có thần vô cùng tinh xảo. Đó không phải thêu.

Đó là một con hổ cực uy vũ. Nó như sống. Đôi mắt của nó như đang mục kích con mồi. Cả người toát lên cái khí thế bức người. Đang khom mình dưới bụi tre xanh mượt. Cái anh khí ấy rất giống, rất rất giống cái khí thế của hãn khi giương cung bạc kiếm. Đúng. Rất giống hãn. Và kích cỡ y phục cũng rất hợp với hãn. Đúng. Đó là bộ y phục do chính thiên hạ đệ nhất phường thiêu Liễn Như Ý. Cô ta thiêu cho người chồng của mình đang chinh chiến nơi biên thùy. Chính chiếc áo này cũng có một giai thoại kỳ lạ. Không hiểu tại sao. Cứ mỗi lần tới bất cứ một thôn làng nào. Cô ta cũng buộc người bảo tiêu phải treo chiếc áo này lên. Ít nhất một ngày. Dụng ý của cô ta là gì? Cô không biết. Nhưng nếu cô ta muốn thị uy với các cô gái đang tơ tưởng với chồng mình thì cô ta đã thành công. Niềm kiêu hãnh của ai đó đã bị cô ta đánh một cách tả tơi. “Hay lắm. Như Ý. Tôi thua cô. Từ tận đáy lòng tôi thua cô rồi.” Thật sự thua rồi. Khó khăn lắm mới nén cảm súc lại. Cô gượng cười nhìn sang người đàn ông đang chết lặng vì sung sướng bên cạnh mình. Những lời danh thép chất chứa dày đặc ai oán của cô nén ở đầu lưỡi chưa kịp bung ra đã nghẹn ở cuốn họng.

Đúng.

Nghẹn ở cuốn họng.

Hãn cười...

Nhưng lại là nụ cười giả tạo nhất của hãn mà cô thấy. Đôi mắt hãn sâu thẳm, sâu thâm thẳm. Không thể nào nhìn thấy đáy. Vụn vỡ. Cô nghe âm thanh của một cái gì đó vô hình đang tan tành thành từng mảnh. Không phải từ cô. Mà từ hãn. Nỗi đau từ một nụ cười. Thật sợ. Thật lạnh. Tại sao? Người nên đau là ta. Sao người lại cười thê lương hơn cả ta. Tại sao? Hãn bật lên tiếng cười. Khô khốc. Lạnh lẽo. Tiếng cười kỳ dị. Hãn khuyu người cười to. Rất to. Nhưng tiếng cười lại mang âm thanh vụn vỡ. Hãn cười như một tên điên. Hãn điên rồi. Không phải vì sung sướng. Vì đau đớn? Tại sao người lại đau đớn đến thế? Tại sao?

[...]

8. Chương 8: Như Ý

Hôm đó hãn uống rất nhiều. Vỗ chai cứ liên tục phi thẳng xuống thác một cách không thương tiếc. Lần thứ bao nhiêu cô thậm chí cầu chúc ấy con cá gần đó không bị luyền lụy, nếu có cô cũng không khướt từ bỏ bụng đau. Cô rất biết tận dụng mà. Hãn say lúy túy. Đây là lần thứ hai cô nhìn thấy hãn như vậy. Hãn mất trí như vậy cũng là khi cô gặp hãn lần đầu. Tại sao? Cô thật không hiểu. Tửu lượng của hãn rất khá. Cô không ít lần nhìn thấy hãn cùng với những người trong đoàn say lúy túy. Nhưng là hãn chuốt cho họ say. Có thể nói. Trong đoàn tửu lượng hãn cao nhất. Những lần như thế hãn luôn hướng mắt phía cô tỏ vẻ đắc thắng còn mình thì đập lên “thi thể” những bại tướng cười sảng khoái. Một gã với tửu lượng cao như vậy mà có thể uống thành ra như thế này cũng chứng tỏ hãn uống nhiều đến nhường nào. Nhưng cô không thể nói gì được. Đành im lặng ngồi cạnh hãn. Tới khi một tia lý trí cuối cùng của mình mất hãn. Hãn quay người nói chuyện với cô.

- Nàng có muốn nghe câu chuyện về cuộc đời ta?

Cô khẽ gật đầu tỏ vẻ tán thành. Không biết say như hãn có thấy. Nhưng hãn cũng bắt đầu kể. Vì men say mà cách nói chuyện của hãn rời rạc cả lên. Không đâu ra đâu. Lúc gà lúc vịt. Nhưng kỳ này cô chăm chú lắng nghe. Nghe rất kỹ. Sau khi sắp xếp lại câu chuyện cô có thể tóm lại cuộc đời hãn. Hãn là con của một tướng quân. Cũng vì lẽ đó trong hãn toát lên một khí thế vương giả hiếm có. Chỉ là. Khi hãn mười lăm. Cả phủ của hãn chìm trong biển lửa. Doanh trại, phủ huyện. Tất cả chỉ còn một nắm tro tàn. Hơn trăm người lớn nhỏ và hàng vạn quân vừa hãn hoan ca khúc khải hoàn trở về. Không ai biết từ đâu và tại sao ngọn lửa ấy bốc lên. Họ chỉ biết dù có rưới biết bao nhiêu nước ngọn lửa ấy cũng không tắt. Ngọn lửa như có ma lực nuốt chửng tất cả những gì bên trong nó. Trừ hãn. Khi hãn tỉnh dậy thì xung quanh hãn chỉ là những nắm xương vụn. Trong một đêm hãn mất đi tất cả. Tất cả. Nụ cười của mẹ. Sự nghiêm nghị của cha. Vòng tay nồng ấm của các chiến hữu. Chỉ còn lại những bụi tàn. Như Ý là cô dâu nuôi từ nhỏ của hãn. Nhả nàng ta cách hãn một khu rừng. Và nàng ta cũng là những gì còn lại của hãn. Vốn ốm yếu từ nhỏ. Hãn khó lòng làm được một cái gì ra hồn. Sau những tháng ngày ăn bám một mồi. Cuối cùng thì hãn

cũng có một công việc. Hấn làm gia sư ột cậu ấm giàu có bậc nhất của huyện. Thể chất của cậu nhóc ấy cũng như hấn. Rất yếu ớt. Nhưng vì hấn yếu ớt mà có thể cưỡi ngựa, bắn cung. Vương gươm, bạc kiếm. Chính vì lẽ đó hấn được chọn trong số vạn vạn người tới xin việc. Và cũng từ đó hấn rời nhà cô dâu nhỏ của mình vào sống trong phủ huyện. Không lâu sau cậu chủ nhỏ ấy đã có thể tham gia vào một cuộc thi cưỡi ngựa và hoàn tất chặn đường đua của mình. Kết quả không có gì đáng nói nhưng với một kẻ ốm yếu như cậu chủ hấn thì đó là một sự hạnh phúc vô biên. Cũng vì thế địa vị của hấn trong gia tộc càng ngày càng lớn. Dần dần hấn được những đặc cách mà một tên hầu không nên có. Hấn không những dạy cậu chủ cung kiếm, hấn còn dạy cậu ăn học. Dạy cậu cách cư xử của một tướng lĩnh. Thứ mà khi hấn còn nằm nôi đã phải học. Cũng vì lẽ đó.. Một công tử bột sống nay chết mai biến mất. Chỉ còn một công tử tài sắc vẹn toàn. Tài cao hiểu rộng. Từng bước đi tỏa ra khí phách vương chủ. Trong mắt hấn. Đó là cậu chủ, là bạn và là em trai bé nhỏ của mình. Và dĩ nhiên cậu ta cũng nghĩ vậy. Nhưng dù hấn được trân trọng bao nhiêu, trọng dụng dao nhiều thì một sự thật không thể thay đổi chính là hấn chỉ là một tên người ở. Buồn cười là hấn cảm thấy không có vấn đề gì và hài lòng với những gì hấn có. Hấn mang cả thế giới này đến với cậu chủ nhỏ. Và trong những thứ đó có cả Như Ý. Nàng ta trở thành thiên hạ đệ nhất trong phường thiêu làng đó. Thậm chí những tác phẩm của cô ta còn được các cung tần, phi tử ưa chuộng. Chính vì lẽ đó không ai không muốn được cô ta thiêu ột món đồ. Đặc biệt là hỷ phục. Cô ta may hỷ phục cực đẹp. Và vì thế cô ta trở thành một trong những người cung cấp áo may cho gia đình hấn đang ở. Cô ta phụ trách may áo cho cậu chủ và hấn. Ngày ngày cô ta điều khiển cơ vào phủ. Dần dần không biết tự bao giờ. Một đóa hoa tình yêu đã ước mầm. Nhưng nực cười là hấn không nhận ra. Lại còn hạnh phúc vì cho rằng cả hai điều đang cố gắng vì hạnh phúc của mình. Chỉ tới khi tất cả lễ vật của hấn không thể mang vào nhà cô ta. Họ mang trả lại hấn từng món, từng món một. Tất cả những gì hấn cho cô ta. Còn hấn chỉ biết ngu ngơ ôm thùng đồ linh khinh các thứ. Chỉ là khi vừa bước chân vào nhà. Tin cậu chủ cầu hôn thành công Như Ý cô nương làm chấn động trên dưới. Cả một nhà vui vẻ như trời hội. Chỉ còn hấn lạc lõng vô bờ. Người hấn trân trọng nhất kết hôn với người hấn yêu nhất. Không phải là chuyện tốt sao? Nhưng sao hấn không thể chúc phúc cho họ. Một ngọn lửa thiêu rụi tất cả của hấn, tất cả những mảnh vụn yêu đương trẻ nhỏ của hấn. Tất cả, tất cả. Trong biển lửa. Mang hết sinh lễ mình đã chuẩn bị đổi lấy một bìa mộ khang trang cho bố mẹ. Cuối cùng hấn ghi danh vào đoàn lữ hành. Cũng từ đó hấn không còn biết gì về Như Ý. Nhưng tất cả mọi người trong đoàn đều biết Như Ý vì phần đông trong đoàn là đồng hương của hấn. Chuyện tình hấn và Như Ý làng hấn không ai không biết. Nhưng hấn lại muốn lưu trữ một chút ấn tượng đẹp để cuối cùng của cô cho bọn cố hương. Chuyện như ý bỏ hấn chỉ hấn và làng cô ta mới biết. Mà đoàn lữ hành chưa một lần trở về quê nhà nên chẳng ai biết thực hư câu chuyện. Ai cũng cho rằng hấn đang bôn ba kiếm tiền nuôi vợ. Hấn tự cười. Tiền? Hấn còn cần ư? Còn ai cần hấn ư? Vì thế khi gặp cô hấn không ngần ngại bung tiền. Chỉ vì trừ cô và rượu hấn chẳng còn chỗ nào bung tiền. Hấn khóc. Lần đầu cô thấy hấn khóc. Hấn hỏi cô còn ai cần hấn. Hấn hỏi cô tại sao hấn phải sống. Cô nhẹ nhàng đáp “để gặp ta”. Hấn chợt ngẩn ngơ rồi lao vào lòng cô run rẩy. Cô chỉ im lặng ôm chặt hấn. Trăng hôm nay rất đẹp. Tròn vành vạnh. Lạnh lẽo phủ lấy hai con người bé nhỏ dưới kia. Ánh trăng kéo dài bóng cả hai xuống lòng thác. Hấn cười. Rất tươi. Nhưng hơi lạnh lại tỏa ra từng té bào. Với nụ cười giá lạnh ấy, hấn khước từ tất cả những gì bảo tiêu trao cho. Sự thẳng tay của hấn dấy lên căm phẫn của nhiều người. Những người trong đoàn bắt đầu quay ra bắt nạt hấn. Nhưng tất cả không làm gì được hấn. Cứ mỗi lần đề tài về áo bào giữa chợ khơi lên. Hoặc đánh trống lảng, hoặc cười trừ. Mọi người kêu hấn ra chợ nhận áo. Có người mài mực bắt hấn viết thư. Hấn lần lượt từ chối. Khi mọi người hỏi tại sao. Hấn lại dùng nụ cười tươi tắn đáp lại. Mắng, chửi, sỉ vả cỡ nào nụ cười trong hấn cũng treo lên. Mãi cho đến khi đoàn bảo tiêu đi mất. Dưới sự áp bức của vạn vạn người hấn cũng viết một phong thư. Cô không biết chữ nên không biết hấn viết gì. Chỉ biết trong lòng thấp thỏm không yên. Cô tự trấn tĩnh mình. Nhưng bất an cứ không ngừng dâng lên. Chỉ khi cô nhìn thấy phong thư chưa từng được bóc ra của Như Ý chấy rụi sau liều nổi bất an ấy mới dịu xuống. Phải. Cô sợ. Cô mà cũng có lúc sợ ư? Thật kỳ lạ. Vậy mà cô lại sợ như vậy. Buồn cười. tại sao cô càng ngày càng bất ổn như thế? Ai có thể trả lời cô?

9. Chương 9: À Quên Cô Là Kỹ Nữ

Mặt trời nắng chói chang. Ngồi dưới góc cây. Dùng cái nón lá quạt cho tan đi cái oi bức của trưa hè. Đã lâu lắm rồi cô chưa phơi nắng lâu như vậy. Mồ hôi ướt đầm như tắm. áo dính chặt cả vào người. Thở hồng hộc nóc nước. Nhìn ra giữa sân. Đầu trần, chân đất, áo quần sắn hết cả lên, như một con sóc nhảy chỗ này, bay chỗ kia. Hết đồng đình rồi cửa gỗ. Hết cửa gỗ rồi buộc dây. Xông xáo cả lên để dựng lại cái nhà sập sệ tạm bợ của cô. Hắn vẽ vờ lung tung rồi hỏi ý cô tới tấp. Nhìn cái bản vẽ chòng chéo hình vẽ cua bò, chỉ chút chữ nghĩa của hắn cô phát đau đầu, ù ù cật cật gật đầu cho hắn vui. Hắn lại hứng trí cắt, xây, đóng buộc. Dựng nhà cho cô theo mô hình đó. Dù chỉ phụ hắn dứt cơm, đơm nước. Lâu lâu mang cái riu, cái búa cho hắn nhưng cô cũng mệt đến rã người. Nhiều lúc bốc hỏa cô đập cho hắn mấy đập không thương tiếc. Hắn cũng chỉ vô lại bỏ chạy. Chóc chóc lúc cô không để ý chọc ghẹo cô. Báo hại cô không ít lần đầu trần chạy giữa cái nắng gay gắt. Cô biết hắn làm là vì mình. Nhưng bắt một loài động vật sống về đêm như cô theo hắn tứ tung bay nhảy giữa trưa là một cực hình. Hậu quả của cực hình ấy là da cô đen đi trong thấy. Nắng còn làm cô rất ngứa, khó chịu. Nhiều lúc điên người cô nhảy thẳng xuống ao gần đó. Khi nhảy rồi mới nhận ra mình không biết bơi. Ngạt lặn cầu cứu. Hắn không cứu thì thôi còn đứng cười đến gập cả người lại. Cô không biết mình lên bờ lúc nào mà chỉ biết khi tỉnh lại mình đang nằm dưới góc cây. Y phục treo lung lẳng khắp nơi. Còn thân mình thì phủ bởi cái áo hôi hám đầm mồ hôi của hắn. Cô nổi điên kiên quyết đòi học bơi. đánh chết cô cũng không chịu xuống nước vào giữa trưa. Lại chẳng dậy sớm nổi vào buổi sáng. Cũng chính vì thế mới phát sinh ra cái hiện tượng kì dị này. Hai tên có bệnh giữa cái lạnh cắt da của đêm bị bơm dưới ao. Trên trời vàng trăng tròn vành vạch treo lơ lửng. Cái ao to, sâu trổ giữa rừng. Gió lùa từng cơn cắt da. Tiếng la hét om tỏi của cô hòa cùng tiếng cười sặc sụa xen lẫn tiếng ho đứt quãng của hắn hòa cùng tiếng côn trùng kêu và cái ánh nhìn phớt lờ kinh bỉ của hắc nương tử. Một cảnh tượng độc đáo có một không hai chỉ có thể làm được bởi cô và hắn.

Cô phải về liều. Đánh chết cô cũng phải về liều. Không thể ở thêm một ngày nào nữa. Nhà không biết đến khi nào mới làm xong. Hắn thì cứ chóc làm chóc ngồi thở. Cô thì phải ngồi giữa cái nắng. Hắn sao lại bắt cô ngồi giữa cái nắng này chịu khổ trong khi cô có thể nghỉ ngơi trong liều cơ mà. Kể từ ngày hắn nổi hứng dựng nhà cô cùng hắn chưa về liều. Thế là cô trốn hắn về liều. Nằm trần trọc cũng chẳng nghĩ ngơi gì được. Thôi thì cô ngồi dậy soạn vài bộ đồ mua vài vò rượu cho hắn vậy. Đang soạn áo quần cô bị tiếng bàn tán bên ngoài làm phân tâm. Có người đang buôn chuyện. Vốn không phải người nhiều chuyện nên cũng không chú tâm. Đến khi nghe được tên mình cô mới bắt đầu chú ý lắng nghe. Họ nói gì? Họ không nói gì. Họ chỉ mắng. Mắng cô, mắng hắn. Mắng hắn bạc tình. Mắng cô hồ ly xảo trá. Họ dùng nhiều, rất rất nhiều lời khó nghe mắng cô và hắn. Nguyên nhân cũng vì hắn cùng sự lạnh lùng của hắn khi khước từ nhận tin từ Như Ý. Người ta nói hắn có mối nối cũ phụ bạc vợ nhà. Nào là lừa tin hắn. Xót thương Như Ý. Phỉ nhổ cô. Cô nóng. Cô giận. Là như ý bạc tình trước. Sao người chịu xỉ vả lại là cô và hắn. Cô giận vì mình một. Xót thương hắn đến mười. Cô nén không được ầm ục đập mạnh nghiêng mực trong phòng. Lực đạo mạnh đến nỗi nghiêng mực nứt đôi. Tiếng vọng ấy khiến bọn bà tám kia chú ý. Họ chạy vào liều. Thấy cô cùng gương mặt bốc hỏa của mình. Thoáng ngạc nhiên, nhưng rất nhanh lấy lại ý thức. Có kẻ bắt đầu buông tiếng bè đũ.

- Tưởng ai. Thì ra là hồ ly tinh đại nhân. Hứ giẻ rách mà tưởng mình thanh cao.

- Phải đó. Nhìn bộ dạng yếu đuối ngay thơ. Thì ra là một con đàn bà nghệ tởm.

Cô trừng mắt nhìn họ. Một gã với cái cằm nhọn hoắt cùng con mắt lảo liên hắt hàm phách lồi tiến lại.

- Ái chà còn kênh kiệu nữa.

Nói đoạn hắn nắm cằm cô. Ép cô nhìn hắn. Cô vùng ra. Nhưng cằm lại bị hắn nắm chắc. Tức người cô vùng tay tát hắn. Chỉ là... lực tát của cô cũng chỉ đủ gãi ngứa. Nhưng chính cái gãi ngứa ấy khơi gợi dục vọng trong hắn. Hắn dùng ánh mắt đầy nhục dục dơ bẩn nhìn cô. Chính thế khiến cô thêm tức khí vùng tay định tát hắn. Nhưng tay lại bị bắt giữa không trung. Cô tức mình vùng nốt tay còn lại. Nhanh như cắt hắn buôn cầm cô chụp cả cánh tay còn lại. Hai tay của cô bị hắn vặn ngược đầu đốn vô cùng. Vùng vẫy cũng không được. Không động võ được ta động khẩu. Cô mắng chửi hắn. Hắn xám mặt vì miệng lưỡi độc địa của cô. Nhưng nhanh chóng mặt hắn trở nên vô lại. Hắn buông nụ cười sặc mùi dục vọng đến buồn nôn. Kề mặt gần tai cô. Buông hơi thở bốc mùi cũng những lời chói tai.

- Miệng lưỡi cũng độc đáo lắm. nhưng để đại gia ném thử mùi vị của hồ ly tinh mê như thế nào mà có thể mê hoặc được gã đầu đất ngu ngốc Nhất Trung ấy.

Cô hoảng hốt. Chưa kịp phản ứng hẳn đã hôn cô. Kinh tởm. Thật kinh tởm. Hẳn thô bạo hôn cô khiến cô không trở tay kịp. Dùng đôi mắt van xin sự cứu giúp của những người xung quanh. Chẳng những không được đáp lại còn bị người người kinh bỉ chỉ trích. Từng gương mặt một. Một sự kinh nhỡn. Từng gương mặt một. Hình ảnh họ mờ nhòe bởi nước mắt. Những hình ảnh nhạt nhòa lạnh lẽo. Một sự ghê tởm rợn người từ miệng lan dọc khắp cơ thể. Nhờ người không bằng nhờ mình. Cô cắn mạnh một cái. Hẳn gáo lên tán cho cô một bạc tai khiến cô ngã nhào ra đất. Còn hẳn, khoe miệng còn vươn tơ máu. Mặt cô sưng lên đau rát. Dù không vững nhưng cô vẫn có loạn choạng vừa bò vừa chạy. Đây là liều của Nhất Trung. Cô biết. Rất rõ. Từng góc ngách của căn phòng. Dưới gối, đầu giường. Dưới bàn. Đầu đầu cũng có vũ khí. Dao, dao găm, trùy thủ. Từng món từng món. Cô vung loạn xạ. Máu tanh vươn vãi. Dù gươm có bén. Dù binh khí có lợi hại. Nhưng dưới tay cô chúng thật vô dụng. Cô cố dùng sức nhưng chỉ lưu được vài vết thương ngoài da trên thân thể chẳng chịt sệt mờ ngang dọc của bọn người kinh tởm. Xiêm y màu trắng nhuộm đỏ. Tóc rối tung. Áo quần cũng bị xé thành từng mảnh. Bản thân bất lực chống đỡ giữa rừng đàn ông hôi tanh dơ bẩn. Nước mắt cô chảy dài. Tay và chân sau một hồi vung loạn xạ cũng bị bắt được. Họ ném cô lên giường. Toàn thân bất lực ngã nhào. Toàn thân ê ẩm. Trái tim tê dại ra. Cô đau. Cả thể xác lẫn tâm hồn. Bị tát. Bị đánh. Khoe miệng vươn tơ máu. Nước mắt lăn dài lăn dài. Dơ bẩn. Gớm ghiếc.

- Kinh tởm. Cô yếu ớt lắm

- Hả? Kinh? Tại sao? Mà nhìn lại mà đi. Một con kỹ nữ mà cũng nói được hai từ này? Hạng đàn bà có thể dạng chân cho bất cứ thằng nào như mày có tư cách lắm tại sao? Thứ rác rưởi như mày còn tưởng mình là thiên nga? Mày cho rằng nhất trung thương mày thật? Mày tưởng mày độ được với như ý. Hừ. Nực cười. Mày chỉ là thứ nó chơi qua đường. Được sung ái vài ngày tưởng sẽ khoái được áo phụng hoàng? Mày chỉ là hạng rác rưởi. là tứ cận bả của cuộc đời.

Trong đoàn cũng có con gái. Nhưng họ chỉ gương mặt nhìn cô bị đối xử tồi tệ. À. Phải rồi. Trong mắt họ cô không phải con gái. Phải rồi trong mắt họ cô thậm chí không phải con người. Là thứ dòi bọ một tiền đàn ông. Lắc hông theo điệu nhạc. Nâng chén rượu. Sà vào lòng vụn vụn người không quen đối lấy ba bữa cơm. Buông tiếng cười lơ đãng đối lấy một manh áo, mái che. Chúng tôi là vậy. Rẻ rúng dơ bẩn. Hạnh phúc bình thường của một con người lại là thứ xa xỉ. Yêu lại là điều mong tưởng. Chúng tôi có quyền yêu ư? Có người yêu chúng tôi ư? Chúng tôi là con người cơ mà? Sao tình yêu của chúng tôi lại trở nên xấu xí méo mó vậy. Sao tình yêu của chúng tôi lại bị rẻ rúng như vậy? Vĩnh viễn phải làm vợ vụn người nhưng không ai thật sự là chồng của mình. Lúc xế chiều. Nhìn khói bếp, lửa hồng. Nhìn mâm cơm quây quần sau những manh ván khép hờ lòng dấy lên trùng trùng ngưỡng mộ. Nhìn nữ nhi thường tình cũng nhân tình thả dền kết tóc còn mình ôm đàn ca hát. Rồi khi tàn hoa bại liễu còn lại gì ngoài sự rẻ rúng lạnh nhạt của người đời. Sự kinh tởm của ngay cả những kẻ từng nâng niu chiều chuộng ta? Sự sỉ vả của mọi người. Họ bị tước đoạt tức cả, kể cả quyền lợi thiêng liêng và cao quý nhất của người con gái. Làm mẹ. Kỹ nữ không thể có con. Lặng lẽ cô độc. Là ai? Vì sao? Chúng tôi đang gánh tội gì? Hàng ngàn câu hỏi cất lên trong đêm đen tuyệt vọng. Nhưng lại không có lời đáp. Không ai đáp lời chúng tôi. Không ai nghe chúng tôi. Không ai cần chúng tôi. Những con đom đóm cố gắng lập lòe cái ánh sáng yếu ớt giữa đêm tàn. Những con thiêu thân lao đầu vào ngọn lửa phù phiếm tự thiêu hủy bản thân rồi tan biến. Một giọt nước mắt lăn dài trên khóe mi thiếu nữ.

Cô lững thững như người mất hồn. Cô không nhớ làm sao mình lại có thể đến được đây. Những ký ức cứ hỗn loạn bay nhảy trong đầu. Cô chỉ biết, khi tỉnh lại, cô đã ở nơi này. Toàn thân đầy nhức. Khoe mi còn vươn vết máu. Toàn thân hắc lên mùi tanh tươi. Cô khóc. Cô biết cô khóc không vì những ngón tay đánh đàn quý giá bị gãy. Cô khóc không vì bộ y phục yêu thích bị xé nát. Cô khóc vì thân phận vụn dĩ bản cùng như cô gồng vung vẩy giữa mảnh đời nghiệt ngã bị chà đạp. Cô khóc. Nức nở. Đã lâu rồi không khóc. Thì ra khóc mệt đến vậy. Nghĩ tới tình cảnh lúc ấy. Cô trống rỗng. Trong sự trống rỗng cô lại nghĩ tới hẳn. Nghĩ tới nụ cười tỏa nắng của hẳn. Nghĩ tới cử chỉ nhẹ nhàng của hẳn. Nghĩ tới cô yêu hẳn như thế nào. Càng nghĩ càng khóc dữ dội hơn. Đang nghĩ đến hẳn. Hẳn lại đến. Thân hình hẳn méo mó nhạt nhòa qua lớp nước mắt mỏng. Hẳn ở đó. Đối diện cô. Nhìn cô. Chỉ nhìn cô. Cô gục mặt vào gối. Không muốn nhìn thấy hẳn. Giọng nói hẳn lại lọt vào tai cô. Dịu dàng ôn nhu như mọi lần.

- Nàng sao vậy. bị thương? Tại sao?

- ... cô lắc đầu không đáp.
- Ngoan ngược lên ta xem nào.

Hắn khẽ nâng cằm cô. Khi ánh mắt cô chạm mắt hắn. Thấy nét sững sờ thoát hiện trên gương mặt vốn luôn cười vô lại của hắn. Cô chạnh lòng? Cô vùng vẫy. Cô đuổi hắn. Cô nhảy xuống sông. Cô trốn hắn. Gương mặt hắn thoáng nhăn. Nhưng không lâu sau hắn rời đi. Đuổi là cô. Nhưng khi hắn đi cô đau lại thấy hụt hẫng. Cô gục người xuống. Cả người chìm trong dòng sông lạnh buốt. Lạnh lắm. Rất lạnh. Cô nghĩ mình cứ thế chìm đến tận đáy. Bàn tay bé nhỏ nắm lấy một bàn tay quen thuộc. Toàn thân sà vào vòng tay ấm. Không quá to nhưng đủ ôm trọn cô. Cánh tay mạnh mẽ ôm chặt cô kéo lên. Khi mở mắt ra bắt gặp đôi mắt hắn. Hắn không nói, nhìn cô. Chỉ nhìn cô. Cả hai cùng nhau ướt đầm. Hắn ôm chặt cô. Gió không ngừng thổi. Cả khu rừng ào ào tiếng lá. Hắn vẫn ôm lấy cô. Hơi ấm từ vòng tay ấy khiến cô cảm thấy áp áp hơn tất cả. Rất ấm.

“Ấm áp nhất không phải mùa xuân. Không phải đêm dày. Chỉ đơn giản là vòng tay khép hờ của người”

10. Chương 10: Lá Thư, Mĩ Nhân Và Anh Hùng

Khi cô tỉnh dậy. Hắn đã đi mất. Ngôi nhà to rộng chỉ còn mình cô. Một sự trống rỗng dân lên. Tìm. Cô tìm. Hắn đâu mất. Một âm thanh. Một giọng nói. Một tiếng cười. Tất cả điều không có. Cô vùng chạy. Hắn đâu? Cô không biết. Một mình giữa căn nhà to, chắc chắn được dựng lên từ đôi tay bé nhỏ kỳ lạ của hắn. Cô từng lè lưỡi chê quá nhỏ. Vậy mà giờ đây sao to thế. Cô cứ tìm nhưng chẳng thấy gì. Gục ngã giữa sân. Cả người run rẩy. Hắn đâu. Cô ngồi đó. Rất lâu. Mãi tới khi một chiếc áo khoát hờ phủ qua vai. Hơi ấm từ từ lan tỏa. Cô ngược mặt lên nhìn. Hắn đứng đó. Tay cầm dù. Mỉm cười vô lại nhìn cô. Nhưng khẽ chớp mắt lại hóa thành Tiểu Hoa. Gương mặt đầy lo lắng nhìn cô

- Tiểu thư? Người không sao chứ? Bây giờ là giữa đông. Mặt mỏng như vậy không nên...

À. Cô chợt nhớ. Hắn đã đi. Hắn vĩnh viễn bước ra khỏi cuộc đời cô. Cô khẽ lau mắt đứng dậy. Đưa tay đón chiếc dù bạc từ tay Tiểu Hoa. Sốc lại chiếc áo khoát hững hờ. Xoay người. Cô gái yếu ớt tuyệt vọng ban nãy biến mất. Chỉ để lại Lưu Thi Thi, kỹ nữ bật nhất Mộng Liên Lâu. Nét cao quý toát ra từ đôi mắt. Nụ cười vạn vật điều đúng. Từng bước đi, từng cử chỉ dịu dàng nhưng lại là lưỡi dao cứa vào trái tim bao người. Là cô. Bước đi toát lên khí thế thanh cao. Đúng vậy. Là cô. Chính là cô trong mắt bao người. Là cô kể từ ngày ấy của một năm trước. Chính cô cũng là cô gái từng khóc hết nước mắt tìm hắn trong chính căn nhà này. Không tìm thấy hắn chỉ tìm thấy một phong thư bé nhỏ. Trong đó chỉ chút chữ nghĩa rỗng bầy phượng múa. Cô nào biết chữ. Chạy nhanh đến nhà của thầy đồ. Cô nhớ ngày hôm ấy. Cô đã chạy. Cô dùng hết sức của cuộc đời để chạy. Không tìm được hắn cô chạy lên núi để tìm. Cuối cùng cũng thấy hắn. Hắn cùng đoàn người của mình đang dọc theo con đường mòn duy nhất dẫn ra khỏi làng. Cô gọi tên hắn. Lạc cả giọng. Bất lực. Hắn quá xa để nghe tiếng cô. Cũng mang cây đàn koto ngày ngày cô cùng hắn kể đánh đàn người múa kiếm ở đây. Ngay chính sườn núi ngày ngày cô cùng hắn pha trà thưởng nguyệt. Ngày ngày cùng nhau làm thật nhiều, thật nhiều chuyện nhằm chán. Nó vẫn luôn ở đây. Hắn làm cô có một nơi bí mật để cất đàn. Để cô không phải ngày ngày vác đàn đi đi về về. Cô vội vàng gầy lên vạn vạn điệu nhạc. Không hi vọng hắn có thể nghe thấy. Chỉ hi vọng ít nhất trước khi hắn đi cô có thể dùng tiếng đàn tiễn hắn một đoạn. Đường như hoa mắt. Cô thấy hắn. Hắn quay lại nhìn cô. Đường như cô hoa mắt. Cô lại nhìn thấy nụ cười của hắn. Nụ cười thật sự của hắn. Có lẽ là ảo giác. Cô nhìn thấy được rõ nét gương mặt của hắn. Cô cười. Hắn cũng cười. Nụ cười của hắn như sáng ngời nhất, rạng rỡ nhất. Hắn ra dấu cô cô tiếp tục gầy. Cô lại ngồi xuống gầy dần. Hắn quay đầu tiến bước. Cô lại như thấy hắn mỉm cười. Còn mình cũng mỉm cười gầy dần tiễn hắn. Đến khi thân ảnh hắn chỉ còn là một chấm nhỏ vô định. Và chấm nhỏ ấy nhòe đi vì nước mắt. Hắn cứ như thế rời đi. Bước ra khỏi cuộc đời cô. Cô vác đàn trở về nhà. Cô vốn nghĩ đã không còn hắn. Còn đàn làm gì? Đã không còn hắn đặt đàn ở đây làm chi. Gây ai nghe. Ai nghe mà gầy. Chỉ là cô không ngờ. Ngày sau. Ngày sau. Ngày sau nữa. Mình lại vô thức một mình vác đàn gầy khúc. Một mình ở nơi đã từng là thế giới của cả hai người.

Giữa đình. Tiểu Hoa hí hoáy mài mực. Liễu Nhi, Phi Nhi bên cạnh. Chăm chú ngồi nhìn, người nhẹ tay nâng quạt. Cô thẳng người viết bức thư thứ bao nhiêu cô không còn đếm nổi nữa. Cô biết những bức thư của mình không hề đưa đến tay hắn, nhưng cô vẫn viết. Cứ như bị trúng tà ngày ngày ngồi viết. Giờ giờ

ngồi viết. Viết cho kẻ đã không còn có thể hồi thư nữa. Những gì còn lại trong cô chỉ là những mảnh vỡ ký ức ít ỏi. Những báu vật vô giá duy nhất mà cô cố gắng không ngừng gìn giữ. Đã bao lần trong giấc mơ cô mơ gặp hân. Hân cứ nhìn cô mỉm cười. Dù cô có nói, mắng, khóc, hân cũng chỉ nhìn cô mỉm cười. Đến cuối ngày. Hân hướng mắt về phía mặt trời. Chỉ tay về phía ấy. Rồi tan biến theo từng tia nắng mai. Những mảnh vụn ký ức hòa cùng với những giấc mơ khiến cô không còn nhận ra đâu là mơ, đâu là thật. Đầu là hân thật. Đầu là hư cấu. Thứ duy nhất còn lại chứng minh hân từng tồn tại là căn nhà và bức thư đã hoe ố vì thời gian và nước mắt. Cô chỉ còn lại chúng. Tất cả, tất cả điều biến mất. Tiểu hổ, cây trâm hân mua ngày hội rước đèn. Cái lắc hân cô giả vờ sinh nhật. Bàu rượu cô lén trộm lúc hân say ngủ. Tất cả. Tất cả bị bốn chữ “cơm áo gạo tiền” cuốn đi. Cô chẳng còn nhớ khi bán đi những thứ ấy cô nghĩ gì. Cô chỉ biết, lúc ấy nếu không bán thì ngày mai không thể đến. Cô nhớ mình phải cố gắng quay lưng không nghe tiếng kêu dứt quản của tiểu hổ. Cô nhớ những đêm lao như điên tìm kiếm những thứ mình từng bán để rồi gục ngã giữa màn đêm không lối thoát. Cô nhớ khi mình về là khi mẹ định treo cổ tự tận. Mẹ khóc. Mẹ nói không nỡ sống nhìn cô bán đi từng món vật của người mình yêu. Mẹ không nỡ nhìn cô nhẫn tâm bán lấy tiếng cười đến méo mó nhân ảnh. Mẹ muốn cô làm một người con gái bình thường, sống cuộc sống bình thường. Nhưng mẹ ơi. Có là gì cơ chứ. Vật dù có nâng niu, luyện tiếc đến bao nhiêu cũng là chết. Chỉ có người là sống. Chỉ cần mẹ còn bên cạnh. Dù là gì cô cũng sẽ cố gắng. Mẹ cũng hứa cùng cô cố gắng. Thế mà bà lại nỡ để cô một mình cố gắng. Cố gắng sống tiếp những ngày cô độc. Mẹ đi trong một ngày gió to. Rất to. Nhưng bà lại không mang cô đi cùng. Nếu không gạt mình rằng hân còn đâu đó. Nếu không tự gạt mình hân sẽ quay về. Cô tự hỏi. Mình còn động lực gì để sống. Còn động lực gì để vươn lên? Trong cô còn một câu yêu thương dang dở chưa kịp thốt lên. Trong cô còn một tình yêu chưa có một hồi kết. Hay tất cả chỉ là gạt mình sống tiếp? Cô không biết. Gió cứ lùa từng cơn lạnh lẽo. Khua cành lá đung đưa ca hát. Gấp lá thư vào phong bì, cho nó vào cái hộp nơi vụn vụn bức thư khác đang nằm ngổn ngan chồng chéo. Có thư hân, thư cô. Chúng nằm cạnh nhau thật hạnh phúc. Những bức thư chứa đầy nét chữ ngay ngắn xinh đẹp của hân cạnh những bức thư từ xiêu xẹo cong kênh tới ngầy ngẩn xinh đẹp. Chúng đã sum vầy cùng nhau trong ấy. Còn hân và cô khi nào sẽ sum vầy? Không ai biết. Cô cũng không muốn biết. Giả vờ mà sống. Cô cố quên đi một sự thật. Hân không còn gửi thư ình, điều mà hân vẫn điều đặn làm sau khi rời khỏi cô. Tin tức về hân chỉ dừng lại ở một cánh rừng không tên. Và cô. Ngay khi có thể ngay ngắn viết được một bức thư, thứ mà đêm đêm cô cố gắng học, thư viết xong nhưng lại không còn có thể gửi. Vì hân cô học chữ. Từ nhờ thầy đồ đọc giùm thư cô giờ có thể ngày ngày mang thư hân ra đọc. Nét chữ hân như in sâu vào trong tâm trí cô. Cô còn nhớ những ngày tắm tối nhất của cuộc đời mình. Thư hân đã an ủi cô ao nhiêu thì giờ đâu nó làm cô nặng lòng bấy nhiêu. Cô lại ngồi thẩn thờ trong đình như thường lệ. Ánh mắt xa xăm chốn nào. Gió thổi tung những chiếc lá lìa cành lượn lờ trong không trung.

Cuối xuân. Cảnh vật đang chuyển mình. Không khí bắt đầu có dấu hiệu khô khốc. Cô mặt trên người chiếc áo đồ rực. Tay thon dài gầy lên hỷ khúc. Không hiểu vì sao cô lại học hỷ khúc. Rồi không hiểu vì sao vào những ngày tỷ muội trong chốn hồng trần về nhà chồng luôn mời cô gảy ình trong ngày đại hôn. Nói là đại hôn chúng tôi nào có cái gọi là đại hôn. Chỉ đơn giản về làm lễ. Trước khi nhan sắc tàn phai bị đưa vào một xó xỉnh nào đó trong nhà, ai cũng ra sức tranh thủ ình chút ưu ái cuối cùng. Chúng tôi biết. Luôn luôn biết. Chúng tôi dù được cưng sủng bao nhiêu nhưng vĩnh viễn vẫn không thể thoát ly số phận. Nhưng cuối đời được ra khỏi chốn phấn hoa là một mong ước của tất cả. Không phải ai cũng có được cái may mắn cầm côi ấy. Tương lai là bi hay hỷ? Không ai biết. Nhưng vui được ngày nào thì cứ vui. Hôm nay Thúy Hạnh về nhà chồng. Chồng cô là thương nhân. Nay có lẽ là lần cuối chúng tôi gặp cô. Tất cả chúng tôi, những ai may mắn được dự lễ điều hết mình dâng khúc. Tấu lên nốt nhạc cuối cùng tiễn người bạn đã từng trải qua bao sóng gió. Con đường phía trước là bi hay hạnh không ai biết. Hôm nay có rượu hôm nay say. Ngày mai có khóc cũng vui vì say được một lần. Trong ngày vui như hội ấy ta nghe được tin người. Tên người vang xa khắp núi đồi. Ai cũng nói uy danh người như hổ như báo. Người phá tan được cổ thuật của miêu cương ra sao.. Người ta nói năm đó người vì giúp một đoàn y sứ mà đắc tội với cương hầu bị đày ra ngoài biên cương. Nhưng rồi người lại lập được đại công. Rồi lại nói người trở thành cung thủ có tốc độ nhanh nhất như thế nào. Và người hi sinh như thế nào....

Đúng.

Người đã chết.

....

Ta mỉm cười khi nghe người chết.

Hôm nay là ngày vui. Tân nương xứng đáng được nụ cười hơn là nước mắt.

Hôm nay là ngày vui.

Ta phải tấu một khúc nhạc đẹp để dệt lên một khởi đầu cho giai nhân.

Những tiếng than thở phải gói lại trong lòng. Mỉm cười chung vui.

Đúng.

Ta phải cười.

Cười thật tươi.

Người xem ta đã cười đủ đẹp chưa?

Đủ hạnh phúc chưa?

...

“kỷ nữ về đêm không phải là chính mình. Khi ấy ta là con người mà khách hàng yêu cầu. cảm xúc cũng phải là cảm xúc của khách hàng. Đúng. Chúng ta chỉ là một nửa con người. ”

Tương truyền ngày hôm ấy trong khu rừng vang lên tiếng đàn bi thương nhất. Không ai biết nó phát ra từ đâu. Nhưng bi thương theo tiếng đàn lại như lan rộng khắp khu rừng. Người ta nói khu rừng đang khóc thương. Nhưng cho ai? Vì sao? Không ai biết. Chỉ biết sau đêm đó. Không ai nghe tiếng đàn ấy nữa. Tiếng đàn mà cứ khi bình minh ló dạng lại trở lên.

11. Chương Ngoại Truyện : Bức Thư.

“ Thi Thi.

Ta chưa kể cho nàng nghe một điều. Nàng có biết tại sao ta lại luôn mang bên mình một cây sáo trong khi mình không thể thổi được. Ta đã từng tự hỏi tại sao mình thay vì học đàn, hát lại đi học binh pháp, đao kiếm. Điều này nói ra thật buồn cười với một nam nhi như ta. Nhưng đó lại là điều ta luôn trăn trở. Có lẽ nàng luôn biết ta yếu đuối cỡ nào. Đúng! Ta rất yếu ớt. Từ khi sinh ra đã yếu ớt. Nhưng ta lại muốn cùng cha cưỡi ngựa nơi chiến trường. Muốn cùng bạn bè vượt cung, múa quyền. Muốn được cha xoa đầu tự hào, trong những cuộc tấn công gần gũi bạn bè có thể vỗ ngực khoe khoang chiến tích của ta. Ta luôn muốn vậy. Dù cho không biết bao lần ta gục ngã trong sân tập. Nằm trong liệt giường sau những ngày tập luyện. Tất cả chỉ vì muốn một lần làm cha tự hào. Ta luôn cho như vậy là hay. Như vậy là tốt. Khi một đêm thuộc được cả một cuốn sách binh pháp dày. Ta đã cho là đúng khi mười ba tuổi đã có thể làm một cái bẫy bẫy được lợn rừng. Khi tất cả mọi người đều phải ngẩn đầu nhìn ta sau những đường cung của mình. Ta luôn tự hào vì nó. Cho đến đêm hôm ấy. Ta luôn tự dối lòng không nhớ lại. Ngày hôm đó vì sao cả gia đình bị thảm sát. Tất cả là vì ta. Đúng. Vạn vạn mũi tên tầm lửa ấy không hề nhắm vào cha ta. Một tướng quân chinh chiến xa trường dũng mãnh, không phải nhắm vào mẹ ta, một phu nhân đầy bản lĩnh. Cũng chẳng phải nhắm vào vạn vạn nghĩa binh đầm máu nơi chiến trường. Đúng vậy. Chúng nhắm vào ta. Ta luôn cố tình không nhận ra ngàn ngàn hận thù ấy nhắm về phía ta. Ta cố không nhớ lại thân ảnh cha vì che chở ta phải vung đao biết bao lần. Ta cố không nhớ lại hơi ấm từ đôi bàn tay mềm của mẹ nắm chặt tay ta. Mắt hướng thẳng. Không một lần quay đầu mang ta bỏ chạy. Bỏ lại cha với trước sau đầy tên găm chặt. Một tay nắm tay ta một tay cầm gương gạt tên chạy đi. Trong mắt ta là hình ảnh cha đầy tên. Toàn thân dần bị lửa to liếm sạch xa dần xa dần. Ngẩn đầu nhìn mẹ. Mắt đã phủ đầy nước đỏ ngầu. Đôi tay ngày ngày chỉ biết lừa kim sở chỉ nay lại cầm đao, kiếm gạt tên. Gương mặt dâng lên ngàn ngàn bi thương nhưng phải cắn chặt môi ngăn những tiếng nấc đứt quãng bậc ra khỏi miệng. Toàn thân đầm máu. Của bà hay của địch? Chỉ một màu đỏ. Rồi bà đột ngột dừng lại xô ta. Dùng thân mình phủ lên ta. Đến khi ta mở mắt. Chỉ nhìn thấy nụ cười dịu dàng của bà phóng đại. Bà nhẹ hỏi ta có sao? Ta chỉ khẽ lắc đầu. Bà bỏ vào miệng ta một viên thuốc. Trước khi chìm vào giấc ngủ. Ta nhìn máu từ khóe miệng bà phun trào. Sau lưng bà là hàng trăm gương đao. Chắc chắn. Khi ta tỉnh dậy. Phủ trên mình là nắm tro tàn của mẹ. Không

còn nhận ra ai. Tất cả bị lửa quét sạch chỉ còn một màu xám. Cả một thế giới chỉ toàn màu xám. Lúc ấy trong ta chỉ có hận thù. Ta ngày đêm tìm người trả thù. Càng tìm càng tuyệt vọng. Mọi manh mối đều chỉ vào ta. Chính ta. Ta đành dối lòng không tin. Cứ thế sống. Ta luôn tự hỏi tại sao lại vì ta mà hại vạn vạn người như thế? Câu trả lời được giải đáp khi ta cùng đoàn lũ hành lang bạc. Ta thích lập trận. Những trận của ta luôn mang lại chiến thắng không ngờ. Ta luôn cho đó là điều đáng tự hào. Nhưng không. Đó là mạng người. Không phải là những quân cờ vô tri. Là xác người chất như núi chứ không là một đồng lúa nhúc nhúc vun chông chéo nhau. Là những con sông nhuộm đỏ. Là mẹ khóc con. Là vợ khóc chồng chứ không phải những thứ vô tri ta vẽ ra. Một vạn người không phải một câu nói. Là vạn vạn mái nhà sụp đổ. Những binh lính nơi xa trường sinh mạng dù quý giá. Nhưng họ đã chuẩn bị sẵn ỉnh cái chết bất ngờ. Nhưng trận của ta không chỉ chết những binh lính oai dũng ấy mà còn liên lụy đến mọi người xung quanh. Điều đó hiện lên khi ta đi lữ hành. Sau cuộc chiến. Tàn dư của trận thế của ta vẫn chưa tàn. Nó còn âm ỉ đâu đó. Rồi khi những được sự, những tiểu phu vô tình khởi động cơ quan họ lại bỏ mạng. Có đáng? Ta luôn tự hỏi. Tại sao ta lại cầm gương trong khi ta có thể đánh đàn? Tại sao ta lại vẽ trận trong khi ta có thể vẽ tranh? Sao ta không nghe lời mẹ học đàn, học sáo. Học quán xuyến gia đình cho bình yên kiếp này lại cứ đầu lúi vụn vụn người cùng chịu trận? Bản lĩnh đàn ông? Sĩ diện? Ta không biết. Khi đối mặt với con sông tắm độc làm cả một làng lụi tàn, mà độc ấy là do ta luyện thì những thứ danh dự hào ấy chỉ là thoáng qua. Ta không trực tiếp làm, nhưng những gì ta tạo ra lại được lưu truyền như tâm pháp hại người. Ta nào muốn. Nếu ta không ra ngoài chiến trường với sức của cha ta cũng không đến nỗi chết. Mà dù có chết cũng anh dũng cho hết kiếp một tướng quân chứ không phải chết vô ích như vậy. Ban đầu ta chỉ muốn đi cho quên nỗi đau nhưng dần dần mục tiêu thay đổi. Ta muốn đi để xóa sạch tàn tích của mình. Ta muốn đốt sạch những phương pháp trận đồ đã vô tình lan truyền khắp nơi. Ta muốn tìm cách phá đi chính những pháp trận mình đã bày và rồi bất lực nhận ra bày trận khó, phá trận khó hơn cả.

Thật...

buồn cười.

Thi Thi. Khi nhìn nàng gồng mình cứu mẹ. Ta lúc ấy lại nhớ đến mình cũng từng gồng mình bảo vệ mẹ. Nhìn thấy nỗi bất lực của nàng ta thấy được hình ảnh của mình ngày đó. Ta nhìn nàng như nhìn thấy cái tương lai của một Vương Nhất Trung không biết đến binh pháp. Một Vương Nhất Trung không bao giờ tồn tại. Nàng như vẽ ra cho ta một viễn cảnh yên bình mà ta sẽ có. Bên cạnh nàng ta như sống lại những năm tháng bình yên của mình trước ngày đó. Ta tận đáy lòng cảm ơn nàng.

Thi Thi. Nàng biết không. Nàng rất đẹp. Nhưng nàng lại không tin điều đó. Thi Thi. Con người sinh ra không ai là đẹp sẵn. Chỉ có những người biết cách làm ọi người tin rằng mình đẹp. Nếu tự thân nàng không tin nàng đẹp, liệu ai còn tin nàng? Thi thi. Hãy sống. Thật tốt. “sống” thật sự. Đừng chỉ tồn tại. Thi Thi? Ta có thể giao lại cho nàng một tương lai không thể nào có ở ta không? Có thể vì ta sống tốt không? Nụ cười của nàng không khuynh thành nhưng đủ sưởi ấm lòng người.

Cảm ơn.

Vương Nhất Trung.”

Nè. Nếu như ngày hôm đó ta nói với ngươi rằng ta rất thích ngươi. Ngươi sẽ như thế nào? Nè! Nếu như ngày hôm đó ta nói ta sẽ đợi ngươi. Dù là trăm năm ngươi có tin không? Nè! Nếu ngày hôm ấy ngươi đợi ngươi là thiên hạ đệ nhất phưởng thiêu Liễu Như Ý. Ngươi nhất định sẽ về chứ? Nếu ngươi đợi ngươi là thiên hạ đệ nhất kỹ nữ ở Mộng Liên Lâu. Ngươi sẽ về chứ? Nếu.. nếu. Bao nhiêu chữ nếu để ngươi quay về? Chờ. Một ngày hai ngày. Đợi. Một tháng, hai tháng. Ngày ngày ta chờ ngươi. Ngươi sẽ về chứ? Đến khi nào ta mới được đàn cho ngươi múa kiếm? Đến khi nào ngươi mới có thể thổi sáo cho ta nghe? Ngày ngày. Ta vẫn gầy lên. Khúc nhạc nghiêm túc giảng đỡ duy nhất ngươi để lại cho ta. Từng điệu, từng điệu được gảy lên trong trí nhớ ta. Từng nốt từng nốt một. Tới khi nào ngươi mới có thể thổi nốt điệu nhạc đang dở ấy.

Trắng lên. Ngày tàn. Ánh đèn rực rỡ. Vén màn lên. Người con gái vút hết mọi tình cảm thương tình. Nương theo điệu đàn hiển khúc. Nụ cười vẫn nở trên môi. Điệu dàng đưa thân hình bé nhỏ mua tiếng cười của đàn ông. Để rồi khi mặt trời ló dạng. thân ảnh lẻ loi ấy lại đến vách núi. Mắt hướng về phía ai kia đi. Ngồi gảy một khúc nhạc không có hồi kết. Dù cho đôi tay có rướn máu. Dây đàn nhuộm một màu đỏ. Dù cho tiếng đàn hòa vào từng gốc gác khu rừng. Nhưng bóng dáng ai kia vẫn mãi xa vời.

Người nói đúng. Không có ai là đẹp nhất. Chỉ có những người tự biết cách khiến người khác nghĩ rằng mình đẹp nhất thôi. Ta đã có thể trở thành người con gái đẹp nhất Mộng Liên Lâu. Ta đã có thể trở thành kỳ nữ đắt giá nhất Mộng Liên Lâu. Ở nơi nào người có nghe tới ta. Lưu Thi Thi này không? Còn ta. Ngày ngày vẫn tìm kiếm tin tức của người. Về đoàn lữ hành lạng lẽ âm trầm.

12. Chương Hồi 2 Chương 1: Vô Diện

Ta là vô diện.

Ta không có nhân dạng của bản thân.

Từ đâu xuất hiện?

Tại sao xuất hiện?

Ta không biết.

Vật vờ tồn tại như một cái bóng mờ nhạt.

Yếu ớt lẽ loi.

Phải. Ta rất yếu ớt. Vì quá yếu ớt mà sự tồn tại của ta rất mong manh. Như một đoá bồ công anh có thể tan thành từng mảng chỉ vì một cơn gió thoảng. Sống trong cái thế giới kẻ yếu là thức ăn cho kẻ mạnh này ta cảm thấy vô cùng khổ. Ngày ngày ta phải chạy trốn. Ta chỉ đơn giản là một món trắng miệng rẻ tiền không ngừng chạy lung tung mà kẻ mạnh không thèm kẻ yếu chẳng cần. Ăn cũng chẳng bỏ nhét kẻ rằng. Nhưng năm tháng của yêu quái quá dài. Dài đến nỗi tất cả mọi việc của chúng chỉ là giết thời gian. Và ước hiếp ta là công cụ cho chúng giết thời gian. Cũng vì thế ngày ngày chúng săn lùng ta như một con chó rẻ rúng đáng thương. Ném những cái nhìn khinh bỉ rồi cười sảng khoái đời đi.

Ta cứ như thế tồn tại.

Không chết.

Nhưng cũng chẳng sống.

Dần dần ta đã quen. Quen với việc ngày ngày phải chạy.

Một ngày ta vẫn đang chạy.

Sau lưng ta là một con yêu quái tương đối mạnh. Vì nó quá mạnh nên suốt quãng đường truy sát chỉ có nó và ta. Yêu quái bọn ta có nguyên tắc của chính mình. Và khi một kẻ mạnh truy lùng con mồi tất cả không ai có quyền xen vào. Xen vào đồng nghĩa với tranh giành. Đồng nghĩa với chết. Khác với kẻ truy đuổi thông thường. Tên quái thai này mỗi lần bắt được ta là cầu xé linh hồn của ta rồi thả đi. Cách ra tay của hắn rất tàn bạo. Hắn muốn ta hồn phi phách tán. Đây không còn là trò tiêu khiển thường ngày nữa. Hắn chỉ muốn máu. Không phải để ăn nữa rồi. Hắn chỉ muốn nhìn ta chết dần từng chút một. Hắn muốn nhìn thấy con mồi yếu ớt bất lực vùng chạy. Hắn chỉ muốn ném cái khoái cảm cầu xé con mồi, khoái cảm nhìn người khác đau đớn. Trong yêu quái có bọn nhảm chán lấy trêu đùa kẻ yếu làm trò vui như bọn thường làm với ta thường ngày, nhưng ta biết, trong chúng không ai muốn ta thật sự bị gì. Cũng có những kẻ yếu ớt nhu nhược như ta ngày ngày làm đối tượng cho chúng ức hiếp cũng như là thuốc ăn của những kẻ háu ăn. Cũng có kẻ khát máu bẩm sinh như hắn. Kẻ đang săn đuổi ta lúc này. Ta vốn nghĩ cuộc đời lang bạc đáng thương của ta đã hết. Ta đi rồi lũ ruồi bọ kia có buồn không? Có còn ai cùng chúng chơi trò đuổi bắt không? Hay đơn giản là chúng sẽ ngay lập tức theo ta trở về cát bụi. Đúng. Trở về với cát bụi. Yêu quái không có quyền tái sinh. Sinh mạng chỉ một đời một kiếp. Sau khi ra đi sẽ trở về với cát bụi. Ta tự cười. Chạy. Đơn giản là phản xạ. Ta không trốn được. Ta biết. Nhưng vẫn chạy. Như thể hiện cái tôi quật cường trong linh hồn yếu ớt của mình tới phút cuối. Ta biết, lúc này đây. Chỉ cần bị bắt thêm một lần nữa ta sẽ chết. Xa xa. Ta nhìn thấy bọn ruồi nhặng thường ngày. Chúng nhìn ta. Trong mắt thoáng một nét buồn rất nhạt, rất nhanh. Như chưa từng tồn tại. Ta phút chốc mỉm cười. Cảm thấy kỳ thật chết không hối tiếc.

Tới khi ta cách tử thần một cái nắm tay. Một mũi tên xé gió lướt qua ta. Ta ngoảnh đầu. con ác yêu kia bị mũi tên cắm thẳng vào tim. Và từ mũi tên một luồng khí tỏa ra. Nó nuốt chửng tất cả những chương

khí u uất. Con ác yêu kia tan dần tan dần thành cát bụi, một cơn gió nhẹ khẽ lướt. Hắn cùng những mảnh vụn của mình tan ra hòa cùng gió đi mất. mũi tên vô lực rơi xuống. Ta ngay người. Mũi tên của con người? ta nghe tiếng bước chân. Khẽ ngoảnh đầu. Trước mắt ta là một đứa trẻ con người. Từ trên người đó tản mát ra một khí chất khác thường. Người ta thường nói tên phản ánh trái tim của cung thủ. Vị cung thủ con người này trái tim thanh tĩnh như mặt nước trong sạch đến độ như một loại nước thánh thanh tẩy tất cả u uất trần tục. Chính nó phút chốc thanh tẩy một tên ác yêu. Con người lại có thể có cái khí chất mà ta vốn nghĩ chỉ có tiên nhân mới có kia sao? Phút chốc ta đại ra. Cả người chìm trong suy tư không còn nhớ đến việc bỏ chạy. Phút chốc ta quên mất với con người chỉ tồn tại một loại yêu quái. Loại yêu quái để con người tiêu diệt. Tới khi ta nhớ ra điều đó thì đứa trẻ kia đã đứng trước mặt ta. Trên tay cây cung vẫn nắm chặt. Một cái gì đó thanh thoát toát ra từ người. Đứa trẻ nhìn ta. Tay kia lục lọi bên túi. Ta thất kinh dùng tay che mắt. Một lúc sau ta nghe một tiếng cười nhạt. Ta tò mò khẽ hạ tay. Đứa trẻ ấy nhìn ta mỉm cười. Nụ cười ngọt ngào pha một chút ngây thơ của trẻ con, một chút cứng rắn của người lính và một chút khí chất của tiên nhân, tay phải cầm cung tay trái cầm bút. Bút. Thứ người đó lấy ra là bút. Ta ngẩn người rồi nhìn thẳng vào đôi mắt ấy. Một đôi mắt trong veo không một chút vẩn đục. Một đôi mắt đẹp hơn bất cứ bảo thạch nào ta đã từng nhìn. Như bầu trời không gợn mây. Như lòng sông không gợn sóng. Đứa trẻ đứng dậy bước đi. Chỉ để lại một câu “Tạm biệt”. Ta ngẩn ngơ. Nhìn mình dưới lòng sông ta bỗng bàng hoàng. Trên gương mặt vốn trắng xoá của ta có một nét bút. Một nét nganh bé nhỏ. Là miệng. Hắn vẽ miệng cho ta. Không chỉ có miệng. Hắn họa cho ta một nhân hình. Lần đầu tiên trong cuộc đời tận cùng bi thương của mình ta bật khóc. Nhưng trong lòng ngực có một cái gì đó rất ấm áp sinh sôi. Lần đầu tiên ta có một cảm xúc khác ngoài sợ hãi, lạnh lẽo vào cô đơn. Cuối cùng ta cũng có nhân hình của chính mình. Đó là “cảm động”, “hạnh phúc” mà con người vẫn thường nói đúng không?

Trong thế giới yêu ma có vô vàng nguyên tắc. Tỷ như nếu người đánh thắng một yêu ma người sẽ là chủ của nó. Cũng như nếu người bắt được một miêu nhân và đặt tên cho nó người là chủ của nó. Cũng như người điểm nhân hình cho vô diện người sẽ là chủ nhân của nó. Đúng vậy. Vô diện vô dụng là ta cuối cùng cũng có một người chủ nhân đích thực. Hắn là một con người. Tới đó bọn ruồi nhặng bầu lấy ta ngắm nhìn, chiêm ngưỡng nhân diện mới của ta. Lần đầu tiên ta được vây quanh không phải vì bị bắt nạt.

Ta có chủ nhân của mình. Chủ nhân ta là con người. Nô tài phải theo hầu chủ nhân mọi nơi. Đó là những gì ta mới biết được. Sau một ngày dài mệt mỏi ta đã tìm được tung tích của chủ nhân mình. Hắn họ Vương, tên Nhất Trung. Con một nhà danh giá ở làng Độc Mộc. Nhà là một Phủ lớn gần Núi Thanh Xa cách nơi ta sống một con sông. Chủ nhân ta ngày nào cũng lên núi Thanh Xa Luyện Cung Luyện Kiếm. Cung pháp người giỏi Kiếm pháp còn hơn một phần. Nếu Cung Pháp của chủ nhân ta dùng để trừ yêu thì Kiếm pháp người dùng để Diệt nhân. Bên cạnh người là một con Hắc Mã. Nhưng Không hẳn là một con ngựa bình thường mà Linh tính của nó rất cao. Nó luôn nhìn thấy ta. Nhưng chủ nhân lại không?

Con người thường nói đến một thứ mơ hồ gọi là “duyên phận”. Ngày hôm đó duyên phận như thế nào mà người có thể thấy ta, điểm mặt cho ta. Nhưng giờ đây. Dù ta ngay cạnh bên. Dù ta đang đối mặt người cũng không nhìn thấy ta. Dù cho ta có luôn mồm luôn miệng cãi nhai người cũng không nghe được dù là rất khẽ những thanh âm của ta. Như thế cuộc đời ta cho và chủ nhân mình một lần duy nhất nhìn nhau. Ta chỉ có thể nhìn người lúc này. Trước kia ta từng một lần theo người hồi phủ. Hai vị thần giữ cửa thấy ta sát khí bốc lên đuổi đánh ta suýt chết. Mà chủ nhân của ta lại không thấy ta nên không nói đỡ ta một tiếng. nếu người nói đỡ cho ta ta không những không bị đánh mà còn có thể vào nhà nữa cơ. Tới đó ta vĩ tử thân mà ôm mặt khóc một đêm. Sau khi khóc xong lại lê lét ra bãi tập chờ chủ nhân. Ngày hôm đó ta khóc lóc cãi nhai một ngày nhưng chủ nhân của ta không nghe thấy. Người vẫn điềm nhiên vươn cung bạc kiếm. Điềm nhiên mỉm cười. Niềm an ủi duy nhất của ta là hắc mã lâu lâu ngược lên nhìn ta. Có khi nó sẽ đưa chân lên chạm vào ta. Có khi nó cố tình nằm kế ta dựa cái thân nặng chịch lên ta. Thế nhưng ta lại vô cùng cô cùng hạnh phúc. Lâu lâu chủ nhân sẽ cười nhạo nó làm trò rùi gì. Nhưng nó vẫn khinh thường liếc chủ nhân ta mà bỏ mặt không thèm nhìn. Ta bật cười cái loại chủ tớ nhà ấy. Thế nhưng ta rất hạnh phúc. Thật rất hạnh phúc.

13. Chương Hồi 2 Chương 2 Danh Nữ Liễu Như Ý

Trong những năm tháng của ký ức còn có một bóng hình ta không thể nào quên nổi. Như Ý. Như Ý cùng chúng ta không cùng một làng. Ngày ngày chủ nhân của ta sẽ sang chỗ của Như Ý đón cô ấy sau đó cả hai

sẽ cùng nhau luyện tập. Như Ý có một khuôn mặt trắng bệnh. Miệng lúc nào cũng chỉ khê nhếch đầy lạnh nhạt. Ta không hiểu khái niệm đẹp xấu của con người nhưng ta nghe con người và bọn yêu tinh ruồi bọ nói Như Ý không xinh. Người cô ấy gầy gò. Không thích cười cũng như không thích nói chuyện. Thường là chủ nhân ta nói Như Ý ngồi nghe, lâu lâu sẽ dùng cái nụ cười nhợt nhạt đáp lại. Trong ký ức của ta vĩnh viễn khắc ghi nụ cười nhợt nhạt ấy. Như ý không hẳn là tiếp người thích bộc lộ cảm xúc ra ngoài. Ngày ngày không biết cô ta suy nghĩ gì chỉ im lặng nhìn chủ nhân ta luyện kiếm, tập cung. Chỉ riêng đôi mắt của Như Ý khác hẳn. Đôi mắt đầy sắc bén và có thần. Đôi mắt ấy luôn rất chăm chú nhìn vào từng đường kiếm mũi tên của chủ nhân ta. Đôi mắt như muốn khắc ghi từng chi tiết một vào tận đáy tim. Thỉnh thoảng ánh mắt hai người chạm nhau. Chủ nhân ta lại tươi cười ấm áp đầy hạnh phúc. Còn Như Ý, mỗi lúc như thế đôi mắt kia như lấp lánh hơn. Như Ý là một con người khó đoán. Mãi đến sau này ta vẫn không thể hiểu nổi cô ta đang nghĩ gì. Nhưng ta tin ánh nhìn ấm áp đông đầy yêu thương kia là chân thật. Chủ nhân ta mỗi ngày sẽ luyện đi luyện lại một động tác đến phát chán. Ngày ngày lập đi lập lại chuỗi ngày nhàm chán ấy một cách chăm chú và hạnh phúc? Hạnh phúc của con người thật lạ, lạ đến nỗi một yêu tinh như ta dù không thể hiểu nhưng vẫn cảm nhận được ấm áp. Và lần nào cũng vậy chủ nhân của ta sẽ kết thúc bài tập bằng tư thế ngất xỉu. Nói đúng hơn người sẽ ngất trước khi bài tập kết thúc? Ta cho là như vậy vì mỗi ngày người sẽ ngất ở một thời điểm khác nhau, ở một hành động khác nhau. Những lúc như vậy Như Ý sẽ vội chạy lại. Tỷ mỉ lau sạch mồ hôi trên người chủ nhân ta, sau đó sẽ làm một loạt hành động vô nghĩa. Nếu trời quá nóng Như Ý sẽ quạt, nếu trời lạnh quá Như Ý sẽ kéo một chiếc chăn dày sạch sẽ thơm tho đắp lên, trời mưa, nắng sẽ dùng dù che chỗ, nếu không có dù sẽ lấy một tán lá to che chắn. Cứ như vậy lập đi lập lại. Như Ý là một người khó đoán. Ta mãi mãi không thể đoán được đến tận cùng như ý đang nghĩ gì, biết gì, biết đến đâu. Ngày hôm đó chủ nhân ta ho ra máu và ngất trên chính bãi máu của mình. Như Ý bình tĩnh cùng hắc nường tử kéo chủ nhân ta ngồi dưới tán cây. Gương mặt bình tĩnh đến không còn có thể bình tĩnh hơn nữa, chăm chú lau nhẹ vết máu trên người chủ nhân ta. Cẩn thận như đang làm một việc gì đó vô cùng quan trọng. Một cơn mưa bỗng đổ ập xuống. Đó là một cơn mưa trái mùa làm cả ta lẫn Như Ý đều không đoán trước được. Ta bàng hoàng chạy qua chạy lại hứng những giọt nước không cho nó rơi vào người chủ nhân ta, ta biết bây giờ nếu con người nhiễm nước sẽ mất mạng, thế nhưng những giọt nước vô tình cứ xuyên qua tay ta rơi xuống má chủ nhân ta, ta vừa khóc vừa bắt lực hứng nước rồi nhìn những giọt mưa trượt qua kẽ tay ta rơi xuống. Ta không biết trong những giọt mưa ấy có cả những giọt nước mắt của ta hay không nhưng ta thấy rõ sự bất lực cùng vô dụng của mình, vai ta run lên. Một cái lạnh không tên lan tỏa. Ta như con ngốc lập đi lập lại một hành động vô nghĩa mãi cho đến khi những giọt nước ngừng rơi trên khuôn mặt trắng bệch của chủ nhân ta. Ta ngẩng người lên nhìn. Trong cơn mưa nặng hạt, gương mặt vốn trắng bệch của Như Ý lại trắng thêm một tầng thân hình bị nước bao phủ, y phục dán sát vào cơ thể làm lộ rõ nét gầy gò mảnh khảnh. Cô cũng như ta đang run rẩy dưới cái lạnh cắt da của mưa. Tay run run cầm một chiếc lá to che chắn thân hình chủ nhân ta. Ta ngẩng người. Chiếc lá này rất to hẳn là có tu vi đi, chiếc lá này không thể ở gần đây. Như Ý tự khi nào tìm được nó? Trong sự ngỡ ngàng của ta Như Ý nhanh nhẹn cầm lá cây xuống mặt đất rồi lưu loát cởi y phục của chủ nhân ta sau đó lôi ra một túi áo tùy tiện lấy một bộ khô thay cho chủ nhân ta rồi vắt vắt cuộn người chủ nhân ta lại để tán lá kia đủ để che thân ảnh cả hai. Sau khi chính mình cũng thay một bộ y phục khô ráp như ý lại không ngừng chà sát tay mình lên tay chủ nhân ta như truyền hơi ấm. Vốn là một con người yếu đuối nhưng hành động của Như Ý không cho ta thấy nửa điểm yếu đuối, trái lại vô cùng quyết đoán. Bình tĩnh đến đáng sợ tựa như dù có chuyện gì xảy ra cũng không làm cô nao núng. Gương mặt không chút đổi sắc. Một người con gái như thế thật khiến người ta cảm thấy... rất khó nói thành lời. Ta là tiểu yêu, dù không có nhục thể nhưng cũng sẽ bị ảnh hưởng của thể giới bên ngoài. Cũng như lúc này đây toàn thân ta lạnh toát. Hơi lạnh từng khắc cửa vào mảnh hồn vụn vỡ gần lụi tàn của ta, những vết xé linh hồn bỗng nhức nhối. Đến khi ta thấy sắp không xong thì tán lá rộng kia lại hướng đến ta, che đi những giọt nước vốn dĩ sẽ rơi xuống đầu ta? Ta nhìn lại. Như Ý đang lấp lại đất, cô vừa xê dịch tán cây? Ta gần như chết lặng nhìn từng hành động của Như Ý, cô ta thấy ta? Sau đó ta nhìn hướng mưa, thì ra ta đang đứng ở đầu hướng gió nên cô ta mới vươn lá cây qua phía ta để dù mưa có theo gió tạt vào cũng không làm họ ướt. Trong ta bắt giác có rất nhiều cảm xúc phức tạp không hiểu nổi xen lẫn, hốt hắng? Cảm thán? Không rõ ràng. Đây là cây có linh tính. Vừa cắm xuống đất đã bám rễ dưới đó. Nó cũng rất linh hoạt vươn rộng tán ra che ba người bọn ta. Vì sao lại ba người? Thì ra hắc nường tử đã được Như Ý sai về nhà Vương Nhất Trung. Trong thời gian ngắn như vậy cô ta đã sắp xếp được hàng loạt việc thật vô cùng dễ nề. Cũng như lá cây này được bẻ bằng một lực rất đúng rất vừa phải ở một vị trí rất tốt không làm tổn hại đến nó một chút nào. Ta không thể nào biết được hàng loạt hành động tinh tế kia cuối cùng là vô tình hay cố ý. Nhưng dù thế nào đi nữa ta cũng khẳng định một điều Như Ý vô

cùng khó đoán. Tương lai nhất định sẽ là một nhân vật có tên tuổi.

Sau này quả thật Như Ý là một nhân vật có tên tuổi. Vang danh tứ phương. Là một danh nữ của làng thiêu. Thế nhưng mấy ai biết rằng nguyên cớ đề ra đời vị danh nữ ấy bắt nguồn từ một câu nói của chủ nhân ta. Ta nhớ ngày ấy chủ nhân chỉ nhàn nhạt khen đường may của như ý rất đẹp. Chủ nhân ta chỉ nói không biết như ý thiêu có đẹp như may không. Nhưng ý vẫn đáp lời bằng một nụ cười nhàn nhạt. Thế nhưng ta lại ngày ngày nhìn thấy người con gái kia mang theo một túi linh khỉnh các dụng cụ thiêu ngày ngày thiêu may. Nhìn cô vụng về đến đáng thương. Thì ra Như Ý không biết thiêu. Rồi ngày chủ nhân ta mỉm cười gấp cẩn thận chiếc khăn thiêu của Như Ý cho vào áo ta nhìn thấy đôi mắt kia sáng lấp lánh. Chủ nhân của ta rất hay rời đi. Mỗi lần như vậy như ý sẽ ngồi đợi ở bờ sông làng bên cạnh. Con sông kia là ranh giới của hai làng. Yêu quái bọn ta có quy tắc của mình. Mỗi yêu quái chỉ có thể tự do di chuyển hoạt động ở địa bàn của mình, trừ phi người có năng lực lớn. Vì nếu không sẽ không vượt qua được kết giới bảo vệ của mỗi vùng. Vì thế một tiểu yêu bé nhỏ như ta ngày ngày chỉ có thể đứng bên này sông nhìn thân ảnh bé nhỏ kia hi hụ may thiêu. Ta không thể bước qua bên kia sông tìm Như Ý, càng không thể đi theo chủ nhân ta hành quân. Thế nhưng ta không hiểu vì sao mình vẫn ngồi đây ngày ngày nhìn nét mặt chăm chú của một kẻ đời đời không nhìn thấy mình. Vì sao ta lại không còn cảm thấy cô đơn khi ngắm nhìn thân ảnh bé nhỏ kia hi hụ thiêu vá? Như Ý cá tính rất... khó nói. Chủ nhân ta thì thoảng sẽ mang theo những bảo vật vô giá. Cũng như ngày hôm nay bên thắt lưng chủ nhân ta có một lá bùa được thiêu khắc tinh xảo, từng đường kim mũi chỉ đến tinh tế có thần. Ta thật không hiểu, tại sao khi nhìn thấy là bùa kia Như Ý lại vô nết lá bùa trên lớp vải sẵn mà mình dành ra hàng tháng trời thiêu may vất vả, không cho nó một lần được xuất hiện trước cái người mà người làm ra nó đã dùng tất cả tâm tư hướng đến? Chỉ là gương mặt bình thần nụ cười nhàn nhạt trên môi Như Ý làm ta không tin nổi kẻ này ngày hôm sau lại khóc đến long trời lở đất. Như Ý ngồi bên kia bờ sông áp mặt vào túi khóc thê lương. Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy Như Ý khóc. Sau đó ta không còn nhìn thấy Như Ý nữa. Cô ta thôi không còn tới bờ sông. Chủ nhân ta sau khi gặp Như Ý lại rời đi. Ta không hiểu vì sao, rõ ràng biết Như Ý không trở lại vậy mà ngày ngày vẫn ra đó chờ, chờ gì? Ta không biết. Chỉ là càng chờ lòng ta lại càng nặng trĩu thế nhưng ta vẫn chờ. Rồi đến một ngày Như Ý tặng cho chủ nhân của ta một lá bùa bình an. Ta ngăn người. Đường may, chất liệu vải, họa tiết, chỉ có hơn chứ không kém cái của chủ nhân ta. Thì ra Như Ý bấy lâu nay xin học việc ở một phường thiêu, ngày ngày, giờ giờ trong đó may vá thiêu thùa, học tập. Và đây là kết quả. Cả ta và chủ nhân ta đều không tin nổi vào mắt mình. Còn Như Ý. Rõ ràng ngày hôm ấy ta nhìn thấy trên gương mặt lạnh nhạt kia có một mảng hồng nhạt. Ta lại ngăn ngợ. Con người thay đổi nhanh quá. Vịt con xấu xí lúc trước nay đã hóa thiên nga. Bắt đầu ra dáng con gái. Nếu không vì nụ cười nhàn nhạt kia ta sẽ không tin người con gái trước mắt là Như Ý. Ngày đó chủ nhân ta nhìn Như Ý rất lâu. Rất lâu sau người mới lên tiếng: “ Như Ý, ta mua vải nàng thiêu cho ta một bức tranh được không? Bức tranh tên gia đình”. Ngày hôm ấy Như Ý cuối gằm mặt. Nhưng ta thấy bên mang tai cô đã đổ lựng cả người tựa vào chủ nhân ta hai người ôm chặt lấy nhau. Cảnh tượng đó làm một kẻ ngu ngốc như ta còn cảm thấy ngọt ngào ấm áp. Cũng từ ngày đó ta nhìn thấy có một cô ngốc ngày ngày ngồi bên kia sông thiêu thùa. Khóe môi luôn vươn cao. Không còn là vẻ nhàn nhạt trước kia. Cô thật sự thiêu một bức tranh gia đình. Trên nền vải vàng cô tỉ mỉ thiêu nhân ảnh hai người, ngôi nhà, những đứa trẻ, hình ảnh cô ngồi thiêu, chủ nhân ta đứng múa kiếm. Hình ảnh trong tranh thiêu và ngoài đời y đúc nhau. Như đang thiêu dệt tương lai thật sự. Nhìn hai người như thế có ai tin rằng sẽ có ngày đôi trai gái ấy lại có thể chia xa...

14. Chương Hồi 2 Chương 3: Cái Gọi Là Trời Phạt

Năm qua tháng lại. Chủ nhân của ta ngày một mạnh hơn. Sức mạnh của ngài vang danh khắp nơi. Cả yêu giới lẫn nhân giới. Với nhân giới chủ nhân của ta nổi tiếng với trận và cung. Còn ở yêu giới chủ nhân của ta nổi tiếng cùng bởi cung thuật. Càng lớn sức mạnh thanh tẩy của chủ nhân ta càng mạnh. Chỉ là ta biết. Dù lớn như thế nào trong mắt các đại yêu chỉ gói gọn ở hai chữ “nhân loại”. Thế nhưng đối với bọn tiểu yêu cóc ké bọn ta thì đó là một hiểm họa. Cũng vì thế những yêu quái cóc ké tứ phương hợp lại với nhau tìm cách tiêu diệt người để rồi chết dưới cung của chủ nhân ta. Chủ nhân ta không nhìn thấy chúng ta nhưng người lại cảm nhận được những u tối chướng khí của bọn yêu quái chúng ta, nói cách khác nếu yêu quái bọn ta không có oán khí cũng như tà khí thì vĩnh viễn an toàn. Vì với những kẻ như thế dù trước mặt người gào thét người cũng không mấy may cảm nhận được. Giống như ta chẳng hạn. Càng chết bọn ác yêu càng tụ tập. Không đánh lại chủ nhân ta lại quay sang kiểm chuyện với ta. Lần đầu tiên ta cảm nhận được thì

ra trong mắt bọn ruồi bọ vo ve này ta quan trọng như thế. Đối với bọn tiểu yêu cóc nhái tới làm loạn sẽ bị bọn ta hăm dọa đuổi đi. Đối với các ác yêu mạnh bọn chúng sẽ mở đường máu cho ta thoát thân. Bọn chúng biết với tình trạng của ta hiện tại chỉ có thể chịu nổi một cú đẩy nhỏ nhoi mà thôi.

Ta luôn cho rằng chủ nhân của ta là vô địch. Thế nhưng rồi ta mới biết thì ra con người nhỏ bé ngần nào. Chỉ một ngọn lửa cũng giết chết người. Bọn yêu ma tứ phương liên kết cùng con người phóng hỏa. Hỏa là con người đốt. Yêu quái bọn ta là người điều khiển gió. Chỉ một mục tiêu giết chết chủ nhân của ta. Ngày đó trong biển lửa, ta mang cái thân tàn của mình trùm lên chủ nhân rồi bất tỉnh. Tỉnh lại ta mới biết phủ đệ chủ nhân ta chỉ còn là một đồng tro tàn. Một yêu ngàn năm mang cái mạng tàn ta về trước khi ta bị thiêu chết. Ta tự hỏi tại sao? Không ai trả lời. Hắc nói không muốn ta hóa kiếp. Hắc không nỡ để ta vì con người mà hóa kiếp. Sau này ta mới biết tại sao để diệt chủ nhân ta phải thiêu cả phủ đệ. Nguyên lai chủ nhân ta là người về sau sẽ làm nên nghiệp lớn nên trước khi thành đại sự sẽ được thần tiên che chở. Cũng vì thế người mới có hai vị thần canh cửa. Bởi vì thế yêu ma bọn ta không thể trực tiếp làm hại người. Cũng vì thế bọn chúng phải dùng ngọn lửa ma. Trái ý trời là tội chết, nhất định sẽ bị trời phạt. Thế nhưng sinh là là yêu ma đã là bị trời phạt. Dù bọn ta có sống thế nào cũng sẽ không có kết cục tốt. Cũng như Ngưu Khanh, kẻ dẫn đầu cuộc chinh phạt từng gào lên thương thảm rằng “ Ông trời phạt thì sao. Không phạt thì sao. Cuộc đời của bọn ta còn có thể bi đát hơn nữa sao? Ta không sợ”. Vì cuộc sống mỗi ngày đã là địa ngục. Tất cả hình phạt mà con người cho là đau đớn khôn cùng lại là thứ bọn ta phải trải qua hằng ngày. Chỉ là. Nhọc công tính kế lại không có kết cục. Chủ nhân ta còn sống. Ý trời? Thế nhưng bọn chúng vẫn không bỏ cuộc. Đến tận cùng vì sao con trai độc nhất của một tướng quân đương thời lại phải lâm vào cảnh cùng đường không nơi nương tựa nhục nhã ăn bám gia đình vợ? Cũng là do Kim Xà trước đó đã xông vào tấm cung của bệ hạ đêm đêm thổi gió bên tai người. Bệ hạ có một đóa hoa mà người vô cùng nâng niu trân trọng. Đóa hoa ấy là thân mẫu của chủ nhân ta. Tỷ tỷ trên danh phận của người. Kim Xà cố gieo trong đầu bệ hạ cái tư tưởng chủ nhân ta là con của kẻ thù, tình địch của người kẻ đã gây nợ máu nơi chiến trường liên lụy tới gia đình. Còn thân mẫu chủ nhân ta vì người bỏ mạng. Nếu không sinh ra người yếu ớt bệnh tật thì nàng ta đã còn trong cung không phải ra tận nơi xa xôi khổ ho có gáy làm nơi nương thân, đã không chết thảm. Những lời hươu vượn ngày đêm làm lệch lạc tâm hồn một minh quân. Vì lẽ đó chủ nhân ta bị bỏ rơi. Mãi tới khi vị minh quân kia ngộ ra một chân lý rằng, chủ nhân ta chính là kỷ vật duy nhất mà người trong lòng người để lại thì chỉ còn có thể tìm được chủ nhân ta qua các những câu truyện truyền miệng.

Kết cục của ngưu đầu cùng kim xà cũng không mấy khá khẩm. Sau đó người chạy về ma quỷ môn để cầu cận bệ hạ của bọn ta, Ma vương bệ hạ, thế nhưng người không có đó. Tứ trụ Tất Không sắp xếp cho Kim Xà tạm thời nương nhờ trong động của đại tướng quân bọn ta, nguyên lai là một đại mãng xà cũng là Xà Vương hi vọng người sẽ nể mặt là đồng loại mà cứu mạng. Thế nhưng vận đời xui rủi khiến kim xà đem lòng yêu thương Xà Vương để rồi chết thảm dưới tay xà nữ. Nghe nói thể xác cùng linh hồn bị xé vụn thành từng mảnh. Còn xà vương mãi tới khi kim xà trở thành một hạt bụi cũng may không hay biết đã từng có người nguyện trở thành bữa ăn của ngài cũng mãi nguyện mỉm cười. Tấm chân tình chưa kịp tỏ đã trở về cát bụi đó là cái giá mà kim xà phải nhận. Còn Ngưu Khanh thì thảm hơn. Hắc làm tạp dịch cho Tất Khuất. Quý nữ chuyên thử thuốc của Hoàng Hậu bọn ta, nguyên lai là một con nhện độc. Dù không bị lôi ra làm thuốc thử độc nhưng ngày ngày hít khí độc khiến cho toàn thân suy nhược bị hơi độc hành hạ lâu ngày cuối cùng tự cào nát mặt mình dùng tay móc mắt rạch tim tự tận trước khi đợi được Ma Vương bệ hạ triệu kiến.

Còn ta. Ta mất đi chủ nhân của mình. Người cùng Như Ý ở cùng một chỗ. Con sông ngày nào chỉ còn mình ta trôi nổi. Ta không thể đến bên cạnh người cũng không thể biết được tin tức của người. Một ngày hai ngày ta chờ. Một tháng hai tháng ta đợi. Năm qua tháng lại ta đã không đếm nổi mình đã chờ bao lâu. Kỳ thực năm tháng vô tận ta đã từng nếm trải thế nhưng ta chưa bao giờ có cảm giác “thì ra thời gian còn có thể trôi chậm đến như vậy” như bây giờ.

Ta rất ngốc. Dù không còn có thể gặp lại chủ nhân nhưng ngày ngày ta vẫn ra bờ sông nghe ngóng tin tức của người. Cũng vì thế mối quan hệ giữa ta với quỷ gió, một trong bát quỷ, thân thiết hơn hẳn. Quỷ gió-Phong Quỷ là một quỷ nữ trong Bát Quỷ nhưng lại là một người rất dễ gần, người không có sức mạnh kinh thiên động địa như các bát quỷ khác nhưng địa vị lại không hề nhỏ cũng bởi một nguyên do, người là gió, nơi nào gió có thể len lỏi vào người điều đến được, cũng vì thế, chân trời góc biển không góc ngách nào người chưa tới, không một bí mật nào người không biết, Phong Quỷ là quỷ nữ đưa tin lợi hại nhất của quỷ

môn bọn ta. Cả bệ hạ cũng phải nể mặt một phần. Vì sự nể mặt của bệ hạ chân trời góc bể không một ai dám làm gì Phong Quỳnh. Hay chính họ sợ phật lòng Phong Quỳnh sẽ khiến cho các bí mật của mình bại lộ? Nhưng Phong Quỳnh lại như một đứa trẻ ngày ngày đi khắp nơi tám chuyện. Lâu lâu Phong Quỳnh sẽ bay ngang chỗ bọn ta. Mỗi lần như vậy ta sẽ mặt dày bám theo thăm hỏi những tin tức của chủ nhân lẫn Như Ý và Hắc Nương Tử. Mỗi lần như thế ta sẽ mang cho nàng một ít bánh hạnh tự tay mình làm. Không ngờ Phong Quỳnh lại rất thích vừa ăn vừa khóc vừa kể chuyện ta nghe. Tình cảm bọn ta được xây dựng từ đó. Phong Quỳnh rất thích ăn các món ăn ta nấu. Một ngày ta ngớ ngẩn nấu món ăn không hiểu nhân hình lẫn mùi vị. Thế nhưng Phong Quỳnh ăn xong lại im lặng. Không nói cười như thường nghiêm túc hỏi ta ai chỉ ta cách làm. Ta ngớ ngẩn không biết. Ta đành nói thật cho Phong Quỳnh biết ta chỉ làm trong vô thức. Và chính sự vô thức của ta khiến Phong Quỳnh nổi giận. Nàng ngay lập tức bỏ đi không bao giờ bén mảng đến chỗ bọn ta nữa. Bọn ruồi bọ vo ve không được nhìn mỹ nhân nói chuyện phím nữa nên rửa ta suốt nửa năm. Và vì thế thông tin của ta về chủ nhân ngừng lại khi người vào phủ đệ người khác.

Ta lại một lần nữa trở về con sông nhỏ ngồi chờ. Cuối cùng cũng chờ được chủ nhân của mình. Chỉ là. Ta không ngờ sau bao năm xa cách chủ nhân ta đã thay đổi. Xung quanh người bao phủ bởi một tầng oán khí. Đôi mắt, đôi mắt sáng hơn tất cả bảo thạch trên đời này đã mất đi ánh sáng. Mông lung không còn tiêu cự, linh hồn. Người thần thờ lê thân đi. Trên tay mang linh khỉnh rất nhiều món đồ. Hơn nữa trong đó ta biết. Bức tranh gia đình. Túi vải thô chưa từng được xuất hiện. Lá bùa. Đến cả những thứ lật vạt vẫn vỡ như mảnh giấy nghệch ngoạc siêu vẹo những con chữ. Người đứng lặng người trước bờ sông bên kia. Ta sốt ruột đứng ở bờ sông bên này nhìn nước mắt vô định của người rơi xuống. Ta dường như thấy được có cái gì đó đáng vụn vỡ sụp đổ. Ta bên này cố vươn đôi tay bé nhỏ hướng người muốn lau đi những giọt nước mắt kia. Thế nhưng đôi tay quá ngắn và yếu ớt không đủ sức phá được kết giới dày. Muốn cho người một cái ôm siết chặt nhưng chỉ có thể bắt lực bên này. Ta không hiểu sao cũng bật khóc. Chủ nhân ta cho ta cái cảm giác người đã mất hết tất cả những gì có thể có trên cuộc đời này. Oán khí trong người ngày một sâu đậm. Ta đau đớn nhìn người dần dần sa vào ma đạo nhưng lại vô vọng đứng bên này nhìn người quan trọng duy nhất trong cuộc đời mình đi sai hướng. Đôi mắt kia thoáng chốc nổi lên tầng tầng sát khí. Người đập mạnh hộp xuống đất rồi tàn nhẫn đốt chúng. Đốt sạch tất cả những yêu thương đông đầy của hai người, đốt đi kỷ niệm ngày ngộ của cả hai cũng như đốt đi trái tim nhân hậu cuối cùng của mình để rồi đọng lại trong đám tro tàn là con tim khát máu ngập tràn sát khí. Nhìn những món đồ gắn liền với năm tháng của cả hai cũng như của chính ta bị vùi trong biển lửa nhưng chỉ có thể lặng im nhìn chúng. Gió thổi tung những mảnh tro bay ngập trời như hiện thân của ám khí đang bao lấy chủ nhân ta. Ta có thể nhìn rõ ám khí đó. Nó đã trở nên rất rõ nét. Cũng nhờ gió thổi đến bên này sông một mảnh tro còn chút ít nguyên vẹn. Ta liều mạng chụp được. Khi nhìn thấy vật ta chụp được bất giác ta khóc to hơn. Đó là một góc của bức tranh gia đình. Những đường thiêu bị cháy xém không còn rõ hình thù, màu vàng đã bị nhuộm xám đen cũng như tương lai của cả hai đã từng vẽ đã méo mó không còn nhân hình.

Chủ nhân ta lại đi. Lần này người không về nữa. Thứ trở về là những câu chuyện kể. Những gì người làm một càng lớn. Bọn yêu quái ta rắp tâm kéo người xuống đáy bùn không cho người có cơ hội quay đầu kia giờ đây có hối hận không vì nhờ chúng mà cuộc đời chủ nhân ta rẽ sang một hướng khác. Chỉ là hướng đi này lại khiến bọn yêu quái có kế bọn ta không còn đất chôn thân. Có lẽ đó là hình phạt mà ông trời ban cho bọn ta nhỉ.

15. Chương Hồi 2 Chương 4: Dũng Khí Của Chờ Đợi

Chủ nhân ta vừa đi không lâu sau Như Ý lại chạy đến. Nàng bận trên người một bộ giá y đồ thắm. Góc tay áo có một dòng chữ nhỏ nhoi siêu vẹo Như Ý- Nhất Trung. Con chữ này y hệt như lần đầu tiên Như Ý viết tên hai người. Chỉ là dòng chữ rất nhỏ, nhỏ đến nỗi chỉ có ta nhìn thấy. Nàng nắm chặt góc áo nơi hai con chữ kia hiện diện. Móng cửa vào tay khiến ta không biết màu đỏ ấy là màu của hỷ phục hay là màu máu. Như Ý nhìn bụi tro như điên dại lao vào. Chỉ là thứ Như Ý bắt được vĩnh viễn là tro tàn. Như ý vùng vẫy trong đám tro khiếm hỷ phục tự khi nào biến thành tang phục. Nàng khóc. Dường như hóa điên. Ta nương theo gió thổi mang góc thiêu kia ném qua bên này sông nhưng chỉ được nửa đường thì rơi xuống. Như Ý rất nhanh đã thấy được nó rồi liều mạng bơi lại. Sau khi nhìn thấy vậy trong tay mình Như Ý gần như sụp đổ. Giây phút ta tưởng Như Ý không gượng dậy được thì cô lại bật dậy. Đôi mắt đầy quyết tâm tay siết chặt mảnh vải lao ra khỏi hồ nước. Sau đó men theo dấu chân ngựa của Hắc Nương Tử chạy theo

rồi mắt hút. Bóng dáng gầy gò nhỏ bé chạy vô vọng trong đêm. Một màu đỏ bị hoàng hôn nuốt chửng.

Không lâu sau Như Ý lại xuất hiện bên bờ sông. Trên mặt nụ cười nhàn nhạt trở lại. Chỉ là đôi mắt sáng lấp lánh kia đã không còn. Nó đã không còn một tia sáng nào nữa. Toàn thân Như Ý phủ bởi chi chít lớp vảy băng và chằng chịt vết thương. Năm ngón tay hết ba ngón bị bó trong lớp băng. Nàng nhẹ nhàng ngồi dưới tán cây cạnh bờ sông, bình thần lấy ra một tấm vải đen khó khăn lắm từng đường kim. Vẽ chập vạt so với lần đầu học thiêu chỉ có hơn chứ không kém. Nàng dùng đôi tay ngay cả cử động cũng là một điều phi thường ấy chăm chỉ may vá. Chóc chóc lại nhìn về phía đường mà chủ nhân ta đã đi như lúc nhỏ người chóc chóc nhìn qua bên này sông ngóng chờ chủ nhân ta tới. Cứ như chưa có gì xảy ra. Cứ như giữa bọn họ chỉ là một cuộc tiểu biệt thường lệ. Chóc nữa thôi chủ nhân ta sẽ đến mang theo một ít bánh ngon tay dắt theo Hắc Nương Tử cười như trăm hoa đua nở. Rồi cả hai sẽ cùng nhau làm hàng loạt những chuyện rãnh rỗi hằng ngày. Sự bình thần của Như Ý đã như một lời khẳng định. Đời này chờ, kiếp này đợi. Hẹn ngày tương phùng.

Chờ đợi cũng cần rất nhiều dũng khí. Giây phút đó Như Ý đã trở thành người con gái mạnh mẽ nhất trên thế giới này.

Thỉnh thoảng sẽ có người tới bắt như ý về. Hôm sau Như Ý với thương tích đầy mình lại xuất hiện. Bình thần may áo thiêu thừa.

Ngày ngày một khung ảnh.

Chỉ là

Đó chính là bức thiêu cuối cùng của danh nữ Liễu Như Ý.

Sau đó Như Ý chỉ im lặng đứng cạnh bờ sông ngày này qua ngày nọ như điêu khắc.

Ta bên này ngày ngày nhìn rõ Như Ý nhưng lại không thể chạm vào người.

Ta bên này sông Như Ý bên kia sông như một bức tranh đối xứng.

Vào một ngày tuyết. Một thanh niên nhỏ gầy mang theo một cây dù. Người lặng lẽ đứng cạnh Như Ý dùng chiếc dù nhỏ che đi những bông tuyết trên trời không rơi xuống thân ảnh Như Ý. Hai người đứng rất lâu. Cuối cùng hần run rẩy thốt nên hai chữ “Xin lỗi”. Như Ý như cũ vẫn chỉ mỉm cười lạnh nhạt không nói câu nào. Hần cuối người làm cây dù nghiêng xuống tán dù to hần lại cuối đầu nên ta không biết hần đang có biểu tình như thế nào, Như Ý sẽ có biểu tình như thế nào. Ta đoán Như Ý vẫn sẽ cười nhàn nhàn như thế. Quá xa nên ta không nghe hai người nói gì. Chỉ biết cả hai đứng đó rất lâu, rất rất lâu.

Hôm sau như ý lại đến. Hôm nay cô mặc một chiếc áo hoa màu đỏ rực. Đầu tóc được cài bởi tỷ mỹ. Cô lại đứng bên bờ sông nhìn sang bên này. Lần đầu ta nhìn rõ Như Ý khi trưởng thành. Thì ra một người con gái gầy gò nhợt nhạt yếu đuối lại có thể lột xác biến thành người khiến một tiểu yêu ngọc ngách như ta cũng cảm nhận được rằng rất đẹp. Một màu đỏ trên nền đất trắng xóa nhưng lại khiến người ta thấy hài hòa không chói mắt chút nào. Có lẽ vì người mặc nó sở hữu một nụ cười nhàn nhạt.

cuối cùng như ý khẽ nói...

“Cám ơn người không để ta chờ đợi một mình”.

Đó là những câu nói cuối cùng ta được nghe Như Ý nói.

Nàng tựa người lên tảng đá ngủ thiếp đi. Không tỉnh dậy nữa.

Tới khi người ta tìm được nàng cả cơ thể nàng đã chìm vào tầng tầng lớp lớp tuyết.

Gương mặt trắng bệch không còn chút máu.

Duy nụ cười nhàn nhạt vẫn mãi động lại trên môi.

Như Ý không chết. Nhưng không tỉnh lại. Danh y khắp nơi điều không tìm ra cách.

Mộc yêu ngàn năm nói là Như Ý không muốn tỉnh lại. Dù là ngài cũng không thể giúp

Ngày hôm ấy con người truyền tai nhau Nhất Trung chết rồi.

Không lâu sau cả làng chìm trong một cơn dịch bệnh không có thuốc chữa. Nơi duy nhất có thể chữa chính là Âm Dương Cung, những được sư, y sư giỏi nhất. Chỉ là ngôi làng này không hiểu sao còn được nhắc đến với tên “Ngôi Làng Bị Từ Bỏ” vì không hiểu Sao Âm Dương Cung dù bất cứ giá nào cũng không giúp ai là cư dân trong làng. Cả làng điều nằm chờ chết.

Con người nói rằng chủ nhân ta đã chết. Nhưng ta biết người còn sống. Vẫn còn sống. Đối với con người chủ nhân ta đã chết nhưng đối với yêu ma người không hề chết đi. Chỉ là chuyển sang một thể xác mới, một thân phận mới. Linh hồn người mãi mãi là của người. Ngày hôm nay ta soi mình dưới ao, nhìn dung nhan dần tụ thành theo nét bút của người. Ta đứng trên nơi cao nhất nhìn về một đoàn người phía xa. Ở đó có một nữ Âm Dương Cung xinh đẹp vận trên người bộ áo trắng xóa nhuộm một mảnh đỏ vì máu đang cố sức giúp một sản phụ lâm bồn. Một bé trai kháu khỉnh. Đứa trẻ hướng mắt nhìn ta và mỉm cười. Nữ Âm Dương Sư với cái trán lấm tấm mồ hôi cũng nhìn theo đứa trẻ ấy nhìn về ta.

Chủ nhân.

Cuối cùng người cũng nhìn thấy ta rồi.

Chủ nhân.

Mừng người trở về.

Như Ý và ta chờ người lâu lắm rồi.

“Đoàn người Âm Dương Cung đang tiến về phía làng của Như Ý. ”

16. Chương Ngoại Truyện 2: Tản Mạn Về Vô Diện

Ngày ta nhận được cây cung của chủ nhân là vào một ngày mưa tầm tã. Cách Cách, Tiểu yêu làm việc trong mạng lưới cá cược lớn nhất Quỷ Môn phải dùng một khay với rất nhiều rất nhiều lớp kết giới để chứa cây cung đầy linh khí kia. Khi nhìn thấy nó ta thoáng ngỡ, nhưng rồi ta chợt nhớ ra tại sao họ đưa ta cây cung này. Đó là một câu chuyện rất lâu về trước....ta lúc ấy rất rảnh rỗi. Bọn ruồi bọ kia không còn ức hiếp ta nữa. Tất cả là nhờ oai phong của chủ nhân ta. Bọn chúng đối đãi với cái thân tàn cùng mảnh hồn rách rưới là ta vô cùng tốt vô cùng kính trọng. Cũng như ta nói năm tháng yêu quái quá dài và buồn chán. Bọn chúng lại không thể dùng ta làm tiêu khiển như trước. Thế là bọn chúng chuyển sang cờ bạc? Mỗi ngày chúng sẽ cùng nhau ra một đề tài cá cược rồi cùng nhau đặt cược. Ta không may mắn nên không ham hố vào mấy trò may rủi. Thế nhưng thi thoảng ta lại cược một trận, lại còn rất tự tin cược. Bệ hạ ngủ, bốn năm rồi. Không phải là bệ hạ của con người mà của chúng ta. Ma vương bệ hạ. Yêu quái bọn ta cũng có vua đấy nhé. Ma vương đấy. chúng ta cùng nhau cược xem khi nào bệ hạ dậy. Có người cược một tháng, một năm, có người cược vài ngày. Có người còn nói khó nghe hơn là kỳ thực bệ hạ cùng đại tướng quân bọn ta cãi nhau nên bị đại tướng quân ăn thịt rồi không tỉnh lại. Trong ta bỗng nhiên hiện lên gương mặt của một đứa trẻ đang búi môi, tay ôm một con cáo trắng dùng nỗi giận gào lên ta ngủ đây mặc bọn người. Ta chợt bật cười với suy nghĩ đó của mình. Từ Ma Vương ta lại tưởng tượng ra một đứa trẻ. Mang tâm trạng phấn khởi đó ta hào phóng đặt cược. Ta cược người dưới năm sẽ không tỉnh lại. Không hiểu sao trong ta có một linh cảm mãnh liệt rằng đáp án đó là chính xác như thể ta thấu hiểu con người kia rất rõ ràng tường tận từng chân tơ kẽ tóc. Có lẽ với ta trò cá cược đó đã vùi vào tầng tầng lớp lớp quên lãng mãi cho đến khi ta nhận được cây cung đầy linh khí này. Ta đánh cược bằng một mũi tên ngời ngời linh khí và đáp lại ta là một cây cung ngời ngời linh khí. Giây phút đó ta trầm nghĩ.... nếu.. Nếu ngày hôm đó ta cược là chùm lông đuôi của hắc nường tử liệu ta có thể có tìm lại được cái nhìn khinh bỉ cùng dáng vẻ uể oải của nó không? Nếu ngày hôm đó ta dùng chiếc áo củ của chủ nhân liệu ta có thắng cược cái thân tàn của người không. Nếu... nếu... bao nhiêu chữ nếu cứ quây quần lấy ta. Chỉ là. Dù ta gào đến chảy máu chữ nếu kia cũng chẳng thay đổi được gì. Ta chợt nhận ra, càng ở gần con người ta càng nhiễm cái tính lười thôi tham lam của con người mất rồi.

Cũng từ đó ta bắt đầu mê đánh cược. Nhưng đó có lẽ là lần đầu tiên và duy nhất trong cuộc đời bé nhỏ đáng thương này của ta thắng cược. Nhưng ta không thể ngừng lại được. Vì ta biết đó là cách duy nhất để ta có thể giúp chủ nhân của mình. Càng cược ta càng thua thê thảm. Mọc Yêu nhìn ta bằng con mắt thương hại hỏi ta sao phải cố chấp như vậy? Ta cũng không biết. Chỉ là ta nỗ lực mà thôi. Ta tự hỏi tại sao

cùng là con người số phận của chủ nhân ta lại có thể bi đát như thế. Đáp lời ta là một giọng nói trong trẻo mà ta từng huyền hoặc rằng là Ma Vương Bệ Hạ. Người nói gì nhỉ? Người nói ông trời luôn rất công bằng. Người ban cho ta một thứ sẽ lấy đi một thứ khác. Chủ nhân ta lợi hại như vậy nên người đã lấy đi tương lai của người. Đó là cái giá của Sức mạnh. Ta thầm nghĩ trong lòng chủ nhân ta có bao nhiêu hạnh phúc và tình nguyện khi phải trả cái giá đó không nhỉ. Ta tự cười mình. Con người hay yêu ma đôi khi cũng có chút tự huyền hoặc chút hư vinh. Cũng như ta tự tạo ình một Ma Vương lần lượt thay ta trả lời các câu hỏi vắn vơ của chính mình. Ta càng cực càng nhiều. Một loại chấp niệm như đang nù kéo, như đang vùng vẫy giữ vững lấy tang thương của bề khổ. Nhưng càng vùng vẫy càng bất lực.

Ngày ta nghe tin Hắc Nương tử bị bán ở chợ đêm. Ta nhớ rõ mình đã dùng đến viên đá cuối cùng của động ra sức cá cược rồi cuối cùng bất lực nghe tin hắc nương tử bị bán đi, người mua là đối thủ của chủ nhân ta. Ta chỉ còn cầu mong kiếp sau của nó tử tế hơn...

Có lẽ ta sắp đến giới hạn cuối cùng của mình rồi. Con người cũng như yêu ma những lúc như thế này vô cùng yếu đuối. Vì yếu đuối mà ta lại nhạy cảm lạ thường. Sự cô đơn trong ta rõ nét đến lạ thường. ta Vẫn ngày ngày ra vào nơi cá cược bởi lẽ chỉ có nơi đó ta mới tìm được chút náo nhiệt. Ta muốn trước khi ta ra đi cũng không đến nỗi tịch mịch. Bọn ruồi bọ kia cũng chẳng thể làm gì khác ngoài việc cùng ta đặt cược như an ủi. Khi cái bánh khi chiếc lá khiến Cách Cách nhìn bọn ta tức muốn ná thở. Phút cuối ta mang cái thân tàn đến nơi đặt cược đặt lấy canh bạc cuối cùng. Cách Cách nhìn ta thở dài “Người nghĩ người có giá sao? Người nghĩ có ai chịu lỗ vốn đặt cược cùng người chăng?”

Ta biết. Biết rõ... chỉ là. Đây là lần vùng vẫy cuối cùng của ta với ông trời vậy. Ta nói chỉ cần đối phương mang một cái bánh sức mẻ cược cùng ta cũng vui lòng. Trong lúc ta bán quơ cười thì có một tiếng nói vang lên sau lưng ta. “Ta cược”. Khi ta quay người lại bắt gặp nhân dạng người ấy. Đó là một kẻ nguy hiểm. Vì sao nguy hiểm? Trước mặt ta là một tên con người? Trên môi là một nụ cười dịu dàng. Nhưng nụ cười đó làm ta run rẩy. Phàm là con người không thể nhìn thấy yêu ma, đặc biệt là mảnh vụn linh hồn tội tàn là ta đây. Nếu có thể thấy phải rất lợi hại. Nếu hần là yêu ma hần lại có một lớp con người quá hoàn hảo. Hoàn hảo tới không thoát ra một chút yêu khí nào. Nhân vật này là người hay yêu điều không dễ dàng ứng phó. Cách Cách khó hiểu nhìn lại “Cô ta? Xứng sao?”. Hần vẫn cười hiền hòa nhưng thoáng chốc, chỉ một khoảng khắc rất nhỏ như có một tia sát khí kinh người bạc ra làm tất cả mọi người im bật, hay là ảo giác? Vì hần vẫn cười dịu dàng hần nói “Không Xứng”. Ta tự cười chế giễu. Hần lại tiếp “Ta cược tiếp núi Hương Thủy, động Kinh Kha, Hồ Thủy tạ..... cùng tất cả số châu báu của mình còn có...”. Ta cùng tất cả chúng yêu trong làng Độc Mộc dường như nhìn nín thở khi nghe hần liệt kê vật cá cược. mắt bọn ta càng trợn to hơn sau mỗi thứ hần liệt kê. Nhiều hơn hơn số tảo quân. Ta quá ngỡ ngàng khi nghe những thứ đó đến không kịp phản ứng. Nên khi hần hỏi ta “Được chứ” có lẽ ta còn trợn mắt há mồm run rẩy bấy nhìn hần. Hắc khê chau mày. Cuối cùng nói “Còn có cả ta nữa, ta không còn gì hơn nữa.” Hần vừa nói xong vụn tay ký kết. Cách Cách cũng cứng họng khi nhìn chữ ký của hần cùng số tài sản cá cược của hần không nói nên lời. Vừa ký xong cái kết hần vội dời đi bảo là đi chuẩn bị. Hành động vô cùng dứt khoát quyết tâm khiến ta không dám tin nổi. Tới khi ta có lại ý thức hần đã không còn ở đây nữa. Ta vội chụp tay Cách Cách lôi cho nàng tỉnh. Nàng nhìn ta ú ớ. Ta vội nói ta không cá cược nữa. Cách Cách nhìn ta khinh bỉ buông một câu “Nếu người có thể hoàn nữa số tiền cược của hần để làm phí hủy cược thì ta sẽ vui vẻ chấp nhận”. Ta cười khổ. Ta giờ ngày ngoài mảnh hồn nát vụn còn gì nữa. Tội đó bọn ruồi bọ vo ve kia bu lấy ta hết xoay bên này tới ngó bên kia ráng moi cho được trên tấm thân tàn ta đây rồi cuộc có cái gì đáng giá. Đang lúc bị xoay trái bề phải một âm thanh hoảng hốt vang lên. Đó là người thâu các cuộc cá cược lớn nhỏ trong Quỷ Môn Khuynh Họa. Là bà chủ của Cách Cách. Bà ta la bài hải như nhìn thấy cái gì đó ghê gớm rồi thô bạo đuổi tất cả bọn kia ra khỏi ta. Hết mang cho ta bát canh tới đưa ta linh đan trị thương. Ta như đại ra. Đến tận cùng là chuyện gì lại khiến cho Khuynh Họa Nương Nương khúm núm hầu hạ ta như vậy. Đến tận cùng người cùng ta cá cược là ai? Nhưng hiện tại ta có thể biết được người cược cùng ta là yêu. Một nhân vật không nhỏ. Một Đại Yêu như Khuynh Họa phải đích thân ra trận. Dĩ nhiên ta thua cược. Ngày ta ngồi trong hang đợi người đến chém giết thì trước động ta là một kiệu hoa. Hần dịu dàng cười rồi bê cái thân tàn tạ đang chết trân của ta lên. Hần cẩn trọng đặt ta cùng hần vào kiệu. Khi bước vào kiệu. Nhìn chiếc kiệu hoa, mùi hương, đồ vật quen thuộc trong dịp ta bỗng nhớ ra tất cả. Ta bật khóc. Vừa khóc vừa nhào tới cắn hần. Tức giận cắn hần. Ta nhớ ra rồi. Thật sự nhớ ra rồi. Tại sao ta có thể quen biết Bệ Hạ. Tại sao ta thể nói chuyện hợp tính với Phong Quỷ. Ta nguyên lai là Bách Diện Quỷ Nữ - Diệm Nương một trong bát Quỷ, còn hần là Tứ Trụ Thạch Đầu. Hần cũng là trượng phu của ta. Ngày ta gặp đại kiếp

hắn cùng ta đã li hôn. Nhưng hôm nay. Hắn dùng tất cả những gì mình có cùng với chính thân hắn để đòi lại một Diệm Nương thảm hại cùng đường là ta chóc lát tất cả những khuất mắt ân oán xưa kia chỉ còn là mây khói. Ngày hôm đó là ngày ta lên xe hoa thứ hai trăm. Trọng phu ta cùng ta kết bái thủy chung một người chính là kẻ đang ôm ta cam tâm cho ta cắn xé lúc này. Ngày ta cùng hắn bái kiến bộ hạ kẻ vừa tỉnh ngủ chưa bao lâu bộ hạ chỉ uể oải nhìn bọn ta “ Cái trò li hợp này các người định chơi tới khi nào?” Hắn chỉ mỉm cười nói “Không li nữa. Vĩnh viễn không li.” Ta nhìn hắn mỉm cười. Hắn cũng nhìn ta mỉm cười. Còn bộ hạ uể oải nhìn ra bộ cửa ngáp một cái chán nản.

Ta đã tìm lại hạnh phúc của mình, ánh sáng của mình.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-sang-cua-dem>